

ΑΝΑΓΕΝΝΥΣΗ

- ΟΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ Η ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ
- ΚΑΜΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΜΑΥΡΩΣΕΙ ΤΟ ΚΟΣΜΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ
- ΣΧΟΛΙΟ ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Λ. ΣΤΡΙΓΚΟΥ
- ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜ ΔΗΛΩΝΕΙ: Ο ΜΑΟ ΤΣΕ-ΤΟΥΝΓΚ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΙΟ ΠΡΟΙΚΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΙΟ ΕΞΟΧΟΣ ΜΑΡΞΙΣΤΗΣ-ΛΕΝΙΝΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ
- ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ Κ.Κ. ΧΙΛΗΣ
- ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ 11ης ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΙΝΑΣ
- ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΙΝΑΣ, ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΙΣΠΑΝΙΑ: ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ (Διακήρυξη τής Ε.Ε. του Κ.Κ. Ισπανίας)(Μ.Α.)
- ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΛΟΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ: ΤΟ ΔΟΛΛΑΡΙΟ ΚΑΙ Η ΛΙΡΑ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ

23

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1966

μηνιαία πολιτική επιθεώρηση

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 (ΤΗΛ. 634-070) - ΑΘΗΝΑΙ (141)

Διευθύνεται από 'Επιτροπή. — Χρόνος Β', 'Αρ. Τεύχους 23, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1966

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Ε Σ

'Εσωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 120 'Εξωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 240 Κύπρου { 'Ετήσια δρχ. 150
'Εξάμηνη , 60 'Εξάμηνη , 120 'Εξάμηνη , 75

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— Οί επιδιώξεις του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης και ή ρεβιζιονιστική προδοσία (Πολιτικό Σημείωμα)	Σελ.	1
— Καμιά συκοφαντία δέν μπορεί νά άμαυρώσει τó κοσμοϊστορικό έργο τής μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης στην Κίνα	»	7
— Οί ρεβιζιονιστές - ύπηρέτες τής ιμπεριαλιστικής γραμμής για τήν «είρηνική» καθυπόταξη του διετναμέζικου λαού	»	12
— Σχόλιο πάνω σ' ένα άρθρο του Λ. Στρίγκου	»	17
— 'Ο «'Ελεύθερος» «άδέσμευτος» «φοιτητικός συνδικαλισμός» στρώνει τó δρόμο στους φασίστες τεταρτοαυγουστιανούς για τήν κατάλυση του φοιτητικού συνδικαλισμού	»	20
— Οί όππορτουνιστές τής ΕΔΑ συνεργάζονται με τήν 'Ασφάλεια	»	21
— 'Ιαπωνική έφημερίδα καταγγέλλει τήν άντικινεζική συμμαχία	»	21
— Οί περισσότεροι από τους ξένους αντιπροσώπους άποχώρησαν από τήν Παγκόσμια Συνδιάσκεψη ενάντιον τής άτομικής βόμβας του Τόκιο	»	22
— 'Η άμερικανο - Ιαπωνο - σοβιετική «ίερή συμμαχία» δέν μπορεί νά συγκρατήσει τήν επαναστατική πλημμυρίδα στην 'Ασία («'Λαϊκή 'Ημερησία»)	»	23
— Στρατηγός Φ. Νγκυγιέν Γκιάπ: «'Η ισχυρή ύποστήριξη τής Κίνας ένθαρρύνει σε μεγάλο βαθμό τó διετναμέζικο λαό»	»	25
— 'Εφημερίδα του Βιετνάμ δηλώνει: 'Ο Μάο Τσέ-τούνγκ είναι ό πιό προικισμένος και ό πιό έξοχος μαρξιστής-λενινιστής τής εποχής μας	»	26
— 'Ενα άκόμα παράδειγμα τής χαμέρπειας των σοβιετικών ρεβιζιονιστών μπροστά στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ	»	27
— Τό διεθνές κομμουνιστικό κίνημα:		
— Δήλωση του Γραμματέα του Κ.Κ. Ν. Ζηλανδίας Γουίλκοξ	»	28
— 'Ιδρύθηκε τó επαναστατικό Κ.Κ. Χιλής	»	29
— Μήνυμα του Προοδευτικού 'Εργατικού Κόμματος των ΗΠΑ στο Γραμματέα του Κ.Κ. Βελγίου	»	31
— 'Ηγέτης του Κ.Κ. Κίνας δέχεται αντιπροσωπεία τής «'Νέας Ούμανιτέ»	»	31
— 'Ανακοίνωση τής 11ης 'Ολομέλειας τής Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας	»	32
— 'Απόφαση τής Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας σχετικά με τή μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση	»	35
— 'Ισπανία: Τριάντα χρόνια μετά τή φασιστική εξέγερση (Διακήρυξη τής Ε.Ε. του Κ.Κ. 'Ισπανίας (Μ.Λ.)	»	40
— Τί γίνεται με τó άντάρτικο στην Κολομβία;	»	45
— Τό καπιταλιστικό σύστημα κλονίζεται στις βάσεις του: Τό δολλάριο και ή λίρα σε δύσκολη θέση	»	46

'Εκδότης: **ΙΣΑΑΚ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ**
Νικομηδείας 46 — Νίκαια - Πειραιεύς

'Υπεύθυνος Συντάκτης: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΤΖΕΑΣ**
Λυσιμαχίας 50 — 'Αθήναι (409)

Τυπογραφικόν Συγκρότημα: **ΕΜΜ. ΡΟΔΑΚΗΣ & Σία**
Γερανίου 7, Τηλ. 533.965 — 'Αθήναι (112)

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: **ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΝΤΟΣ**
Ταυγέτου 4 — Γλυφάδα

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Οι επιδιωξεις του Ιμπεριαλισμου και της αντιδρασης και η ρεβιζιονιστικη προδοσια

Οι κινήσεις των δυνάμεων της αντίδρασης στο τελευταίο διάστημα δυνάμωσαν ακόμα περισσότερο σε όλους τους τομείς, κάτω από την άμεση έμπνευση και καθοδήγηση των ιμπεριαλιστών κυρίων τους. Η άπρόκαυπη «κινητικότητα» του προέδρου των ΗΠΑ στη χώρα μας που με το πρόσχημα της «παρουσίας» του νέου «πολιτικού συμβούλου» της Προεδρείας κυρίας Μπράκεν —γνωστής για τη δραστηριότητά της στο χρόνο που πέρασε στις μηχανογραφίες των ιμπεριαλιστών— επεσκέφθηκε και «συνομίλησε» με πολιτικούς παράγοντες επίσημα και «ανεπίσημα» έδωσε νέα ένταση στις προσπάθειες της αντίδρασης στη χώρα μας προς τους ίδιους πάντοτε άμετάκλητους σκοπούς, της γεφύρωσης δηλ. των αντιθέσεων στους κόλπους της και της επίτευξης μιας «συνεννόησης» και στην προώθηση της ιμπεριαλιστικής κλιμάκωσης στη χώρα μας.

***

Δύο ήταν οι άμεσες εκδηλώσεις των όσων τεκταινούνται στα παρασκήνια. Η δημόσια υιοθέτηση της ιδέας του «έθνικού μετώπου» από μέρος του συγκροτήματος της Δεξιάς που εκφράζεται από την «Καθημερινή - Μεσημβρινή» και η αντίθεση του κ. Κανελλόπουλου στην ιδέα αυτή. Οι αντιθέσεις μέσα στη Δεξιά έπαιξαν τον

κύριο ρόλο στην αναβολή της κυβερνητικής κρίσης παρά τη διατυμπανιζόμενη «άμεση εκκαθάριση» της κατάρστασης. Είναι φανερό ότι πραγματικά στους κόλπους της Δεξιάς συντελούνται μια σειρά «κινήσεις» παραγόντων που κατευθύνονται σε διαφορετικές «λύσεις» της κατάρστασης. Οι «κινήσεις» αυτές όσο κι' αν καταβάλλεται προσπάθεια να συγκαλύπτονται και να εξωραϊζονται αποτελούν την έκφραση ενός ανταγωνισμού που γίνεται όλο και δεξύτερος. Η θορυβώδης προβολή του προσώπου του Καραμανλή σαν του επίδοξου ηγέτη του «Έθνικού», δηλαδή μαύρου, «μετώπου» συνδυάζεται συχνά με «ανοίγματα» αρκετά «περίεργα» προς άλλες κατευθύνσεις με χαρακτηριστικό παράδειγμα τα «ανοίγματα» του Σ. Κωνσταντόπουλου προς την πλευρά του Μακαρίου που εντείνονται «έντεχνα» σε στιγμές μάλιστα που αναγγέλλεται και συγκεκριμενοποιείται το ταξίδι του αρχηγού της ΕΡΕ στην Κύπρο και το ταξίδι του Αρχιεπισκόπου στην Ουάσιγκτον. Έτσι οι «αντιμετωπικοί» της Δεξιάς παρά τις διακηρύξεις τους, κάθε άλλο παρά «αντιμετωπικοί» είναι στην πράξη. Απλώς, είναι «αντιμετωπικοί» με τη συγκεκριμένη μορφή του προτεινόμενου «μετώπου» και με τον προτεινόμενο ηγέτη του «μετώπου» αυτού. Από την άλλη πλευρά οι παράγοντες της Δεξιάς, που υποστηρίζουν αναφανδόν την ιδέα της συγκρότησης «έθνικού μετώπου» με τη συμμετοχή της ΕΡΕ, των Προοδευτικών και του ΦΙΔΗΚ, μιλάνε για «έπιχειρημένη σύγκρουση» των «δύο διαφορετικών απόψεων» («Μεσημβρινή» 27.8) και ακόμα περισσότερο δάλλουν πλάγια αλλά καθαρά εναντίον του σημερινού αρχηγού της ΕΡΕ. Έτσι γράφει η κ. Ε.: «Η συνεννόηση, στα ύψη όλα πολιτικά στρώματα είναι περίπου ταμπού, και ακόμη ο δημοκρατικώτατος αρχηγός της ΕΡΕ κ. Π. Κανελλόπουλος, την αποφεύγει όσο μπορεί. Απόδειξις τρανή, ή μη συνεννόησής του με τον κ. Κ. Καραμανλή, από την ημέρα της αναχωρήσεως του τέως αρχηγού της «Ερ» εις Γαλλίαν. Ούτε ένα ταξίδι προς Παρίσι, ούτε μία επίσκεψις, μία συνάντησις, ούτε άλληλογραφία, ούτε τηλεφώνημα, ούτε καμιά ούσιαστική έπαφή... μέσα σ' ένα χρονικό διάστημα που πλησιάζει όπου νάναι τα τρία χρόνια («Καθημερινή», 28.8.1966).

Ο Σ. Κωνσταντόπουλος, που σ' αυτόν ο «καραμανλισμός» συνδυάζεται κατά «περίεργο» τρόπο με τον «κανελλόπουλισμό» και τον «φιλομακαρισμό», μιλώντας για την ανάγκη να «ώρμησει» ή «ανάγκη» μιας «μεταβολής» εις την «λαϊκήν συνείδησιν» σαν όρο για την «επάνοδο» του Καραμανλή τόνιζε τα ακόλουθα:

«Η Ελλάδα διέρχεται κρίσιμον καμπήν. Η περίοδος αυτή είναι μεταβατική. Η θα κατακυλιώμεν εις το χάος των πειραμάτων «ανατολικού τύπου» και θα γλιστρήσωμεν εις «λαϊκο-δημοκρατικό» καθεστώς με τα γνωστά έδαφικά, οικονομικά και κοινωνικά έπακόλουθα. Η θα συγχρονίσωμεν την πατρίδα μας κατά το ύπόδειγμα των χωρών του ελευθέρου κόσμου... Το έργον τουτο είναι ήράκλειον... Η προσαρμογή της Οικονομίας, της Διοικήσεως, της Παιδείας, του Κοινοβουλίου και της κυβερνήσεως εις τας ανάγκας και εις το πνεύμα της εποχής, θα χρειασθῇ την δόθειαν δλων των

Ἑλλήνων καὶ τὴν σύμπραξιν κάθε δυναμένου νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ, ἀσχέτως πρὸς τὴν κοιμιστικὴν του τοποθέτησιν κατὰ τὸ παρελθόν. Ἡ ἀλλαγὴ καὶ ἡ ἀνανέωσις θὰ συμπεριλαμβανῇ θεσμούς καὶ πρόσωπα. Αἱ διαιρέσεις, τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση τοῦ χθές, θὰ ταφοῦν εἰς τὸ χθές, καὶ δὲν θὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸ αὐριον. Ἡ λήθη θὰ ἐνώση ὅλους τοὺς Ἕλληνας...» («Ἐλευθερος Κόσμος», 10.8.1966). Δὲν πρόκειται γιὰ «μανιφέστο» ἐνὸς «μετώπου» κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ Παπάγου ἢ τοῦ Καραμανλῆ στὴν πρώτη του «ἐξόρμησις»; Τὸ «ἰδεολογικὸ» περιεχόμενο πού θέλουν νὰ δώσουν σὲ μιὰ «ἀνανεωμένη» Δεξιὰ ὀρισμένα ξένα καὶ ντόπια στηρίγματα της, εἶναι χαρακτηριστικὰ. «Προσαρμογὴ τῆς Οἰκονομίας, τῆς Διοικήσεως, τῆς Παιδείας, τοῦ Κοινοβουλίου εἰς τὰς ἀνάγκας κλπ. τῆς ἐποχῆς»: δηλαδή, «βαθεῖα τομὴ» εἰς τὸ πολίτευμα ὅπως λείει ἀπὸ τὴν «ἀντίπεραν» ὁχθὴ ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου. «Ἀλλαγὴ», «ἀνανέωση» καὶ «λήθη», παμπάλαιες σαπουνόφουσες πού πᾶνε νὰ κρύψουν τίς ἐπιδιώξεις τῶν «διαφοροποιημένων» δεξιῶν νοσταλγῶν τοῦ «φθόου τῆς δικτατορίας». Νὰ ἔρθει ὁ Καραμανλῆς, ἀλλὰ νὰ «ὑψωθῇ» ἡ ἀνάγκη τῆς «μεταβολῆς». Ἀλλὰ ποιὸς θὰ εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ βάλει τίς θέσεις γιὰ τὸ «ἡράκλειον» «τοῦτο» «ἔργον»; Ἐδῶ τὰ «μπερδεύει» ὁ κ. Σ.Κ. . . . Τὰ ἴδια πράγματα δὲν λείει καὶ ὁ σημερινὸς ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ; Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι αὐτὸς ὅπως παραπονεῖται ἡ κ. Ε. «δὲν πάει» στὸ Παρίσι συχνὰ ὅπως ὁ Σ.Κ.

Ἔχουμε λοιπὸν νὰ κάνουμε μὲ δυὸ τάσεις στοὺς κόλπους τῆς Δεξιᾶς πού καὶ οἱ δυὸ θέλουν ἓνα «ἐθνικὸ μέτωπο» ἀλλὰ μὲ διαφορετικὴ μορφή καὶ ἡγεσία. Ἡ μιὰ δίνει σημασία στὶς σαπουνόφουσες τοῦ εἵδους Σ.Κ. καὶ χρησιμοποιεῖ «ἀνανεωμένους» «βαθειούς» «ἐλιγμούς», ἡ ἄλλη δὲν δίνει σημασία στὰ πράγματα αὐτὰ καὶ ἐπιμένει σὲ «κλασσικοὺς» τρόπους καὶ μεθόδους. Αὐτὲς οἱ «διαφορές» εἶναι ἐκεῖνες πού τίς ἀντιπαραθέτουν; Ἀσφαλῶς ὄχι. Αὐτὲς ἀποτελοῦν ἐπιφανόμενα μιᾶς σκληρῆς πάλης δυνάμεων πού κατευθύνονται στὴν ἐξυπηρέτηση ἰδιαίτερων συμφερόντων. Ἡ κ. Μπράκεν, ἀσφαλῶς ἔχει νὰ «κινηθεῖ» πολὺ «σκληρὰ» γιὰ νὰ ἐπιτύχει μιὰ «συνεννόηση» ὅπως ἐκλιπαρεῖ καὶ ἡ ἄλλη «μεγάλῃ κυρία» τῆς Δεξιᾶς ἡ Ε. Βλάχου. . .

***

Ἀλλὰ ἡ δραστηριότητα τῶν ἀμερικανῶν τοποτηρητῶν στράφηκε μὲ περισσότερη ἐπιμονή καὶ πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς ἡγεσίας τῆς Ε.Κ. Ἡ συνομιλία τῆς 4) 8 μεταξὺ Γ. Παπανδρέου - Τάλμποτ - Μπράκεν ἦταν «διαφωτιστικὴ καὶ χρήσιμος». Μιὰ παρόμοια «χρήσιμη καὶ διαφωτιστικὴ συνομιλία» εἶχαν καὶ οἱ κ.κ. Μητσοτάκης καὶ Ν. Βενιζέλος τὴν ἐπομένη. Καὶ σὲ συνέχεια στὸ Θέατρο «Γκλόρια» στὴ διάρκεια συγκέντρωσης τοῦ Συλλόγου Κρητῶν Σπουδαστῶν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Α. Παπανδρέου ὑποδέχτηκαν μὲ ὑβερεολόγιο τὸ Ν. Βενιζέλο, πρᾶγμα πού δδήγησε σὲ συμπλοκή μὲ τοὺς ὁπαδοὺς του. Ὁ ἐπίδοξος ἀρχηγὸς τῆς Ε.Κ. ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του «Ἐδδομάδα» ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἡμέρα (6) 8 «καταγγέλλει» πὼς ἡ «Αὐλὴ στηρίζει ἐλπίδες στοὺς Γ. Μαῦρο,

Ν. Βενιζέλο, Σ. Παπαπολίτη» καὶ μιλάει γιὰ δρους πού ἔθεσαν οἱ Τάλμποτ καὶ Μπράκεν στὸ Γ. Παπανδρέου. Ταυτόχρονα ὁ Γ. Μαῦρος ἀπευθύνει «ἀνοιχτὴ ἐπιστολή» στὸ Βασιλέα, πού τὴν ὑποδέχεται ὁ Α. Παπανδρέου μὲ τὴ δῆλωση («Ἔθνος», 8) 8) πὼς «χρυσὲς γέφυρες» πρὸς τὴν Ε.Κ. δὲν θὰ ὑπάρξουν». Ἔτσι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐντασης στὶς σχέσεις τῶν παραγόντων τῆς Ε.Κ. γίνεται πῦρ θάραϊς γιὰ νὰ καταλήξει στὶς γνωστὲς δηλώσεις τοῦ Ν. Βενιζέλου στὴν Κρήτη στίς 22) 8 γιὰ «ἀνασύστασις τοῦ κόμματος τῶν φιλελευθέρων» πού χρειάστηκαν τέσσερες μέρες γιὰ νὰ δηλωθεῖ πὼς «δὲν ἀπεδόθησαν καλῶς». Ἡ κορωνίδα τῆς φάσης αὐτῆς τῶν ἐπεισοδίων στοὺς κόλπους τῆς Ε.Κ. ἦταν τὸ ἄρθρο τοῦ Α. Παπανδρέου στὸ «Βῆμα» (23 καὶ 24) 8) «Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις καὶ Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ» καὶ ἡ συνέντευξις Γ. Παπανδρέου στὸ «Βῆμα» τῆς 28) 8) μὲ τὴν ὁποία ὅπως πάντα «συνόψισε» τίς θέσεις τῆς Ε.Κ. παρεμβαίνοντας γιὰ τὴ διευθέτησι τῶν ἀντιδράσεων στοὺς κόλπους τῆς Ε.Κ. ἀλλὰ καὶ προσδιορίζοντας τὸ μέγεθος τῆς «ἀντίστασης» τῆς ἡγεσίας τῆς Ε.Κ. στὶς δραστηριότητες τῶν Τάλμποτ - Μπράκεν.

Φυσικά, οἱ συγκρούσεις αὐτὲς στοὺς κόλπους τῆς Ε.Κ. καὶ σ' αὐτὸ τὸ «γῦρο» ἔδωσαν πάλι τὴν ὑπεροχὴ στὸν Α. Παπανδρέου, πρᾶγμα πού ἐρμηνεύτηκε ἀπὸ τὸν τύπο τῆς Δεξιᾶς ὡς ὑποταγὴ τοῦ Συγκροτήματος σ' αὐτόν. Ταυτόχρονα, τὰ ἄρθρα αὐτά, ἔδωσαν τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν διατύπωση ποικίλων σχολίων καὶ ἀντιδράσεων ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Δεξιᾶς. Γιὰ τὴν ὥρα ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α. ἀπέφυγε νὰ τοποθετηθεῖ ἐπίσημα σ' αὐτά, πρᾶγμα πού δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο. Ἀπὸ πλευρᾶς τῆς ὑπομάδας Μητσοτάκη ὑπῆρξε σχολιασμὸς τους μὲ ἄρθρο τῆς «Ἐλευθερίας» (26) 8).

Ποιά εἶναι ἡ οὐσία τῶν ἀρθρῶν αὐτῶν;

Ἐξῶ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη πιά, «ἀντιεθνικὴ» φρασεολογία προβάλλουν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὀρισμένες ἀποκαλυπτικὲς δηλώσεις.

Ἵπάρχει ἡ σαφὴς δῆλωσὴ του πού ἔχει ἓναν ἀξιοσημεῖωτο ἀφοριστικὸ τόνο πὼς «οἱ προοδευτικὲς προσπάθειες ἔχουν πάντα ἓνα μεγάλο ἰδανικόν: τὴν κατάκτησιν τῶν «νέων συνόρων τοῦ Κένεντυ». Μὲ βάση αὐτὴ τὴν προϋπόθεσιν καθορίζει «πὼς ἓνα ἰδανικὸ μποροῦμε νὰ ἔχουμε σήμερον ὡς Ἕλληνες: τὴν Δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ῇ Ἐ θ ν ι κ ῇ Ἀ ν α γ έ ν ν η σ η». Γιὰ νὰ καθορίσει τὸ ἰδανικὸ αὐτῆς τῆς «Ἀναγέννησης» ἀνατρέπει στὸν... Ἰωάνη Δραγούμη, πού ὅπως λείει «ἐκφράζει καλὰ τὸ ἰδανικόν». Ἀκολουθώντας ὡστόσο τὴν «πεπατημένην» ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα προβλήματα προβάλλοντας τὴν ἀποψὲ πὼς οἱ στόχοι αὐτῆς τῆς «Ἀναγέννησης» «εἶναι κυρίως στόχοι ἐξωτερικῆς πολιτικῆς». Κηρύσσεται ὑπὲρ ἐνὸς «προοδευτικοῦ ἐθνικισμοῦ» καὶ ὡς μέσο γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν παραπάνω βλέπει «ἓνα μακροπρόθεσμο ἰθὺνικὸ πρόγραμμα πού νὰ προσδιορίζῃ τὴν ὁψὲ τῆς Ἑλλάδας σὲ 20 περίπου χρόνια». Ἐπιμένει στὴν γνωστὴ τυπικὴ γιὰ τὸν ἀμερικανικὸ πραγματισμὸ ἀποψὲ ὅτι σημασία ἔχουν «τὰ ἀποτελέσματα» καὶ ὄχι «οἱ συζητήσεις» καὶ προβάλλει ὡς παράδειγμα τὴν «Τουρκία», πού ποτὲ δὲ δυσκολεύτηκε

νά ασκήσει πίεση» (στά πλαίσια του NATO) «για την προώθηση των εθνικών της συμφερόντων». Φυσικά κηρύσσεται υπέρ του NATO, υπέρ του ξένου κεφαλαίου, για να καταλήξει στο «μεγάλο» «Συμπέρασμα» του πώς η ΕΚ «σάν γνήσιος φορέας της λαϊκής θελήσεως» μετά την πραγματοποίηση όλων αυτών «καλείται σ' ένα νέο μεγάλο ρόλο. Δεν θα είναι πια άπλωσ κόμμα της Δημοκρατίας. Καλείται να είναι επίσης ο βασικός πυρήνας της Έθνικης Άλλαγης, το κόμμα της νέας Μεγάλης Ίδεας, που συμπεριλαμβάνει τη Δημοκρατία, αλλά πάει πολύ πιο βαθιά... Δηλαδή, σοσιαλισμός!!

Πραγματικά, το άπιθανο αυτό εθνικισικοσοσιαλιστικό κατασκεύασμα-πρόγραμμα ήρθε ύστερα από την απαραίτητη διεργασία δυο και πάνω χρόνων του «έλληνο-δρόμου» προς το σοσιαλισμό. Το «δνειρο» του Α. Παπανδρέου και το «δνειρο» των ρεβιζιονιστών μας αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά. Άλλά, τί είδους «έθνικη» και «δημοκρατική» «αναγέννησις» είναι αυτή που έχει σάν «μεγάλο ιδανικό», την «κατάκτηση των νέων συνόρων» του Κέννεντυ; Πού θεωρεί σάν πρόδρομο της, πρόδρομο του «προοδευτικού άστικου εθνικισμού», τον Ίωνα Δραγούμη; Τά «νέα σύνορα» του Κέννεντυ δεν ήταν παρά ένα «δόγμα» στην άλυσίδα των «δογμάτων» του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού που κατευθύνονταν στην κατάκτηση της παγκόσμιας ήγεμονίας μέσω της πατροπαράδοτης διπλής άντεπαναστατικής πολιτικής του ιμπεριαλισμού. Η εισβολή στην Κούβα, ο άποκλεισμός στην Κούβα, η ένταση των πολεμικών μηχανορραφιών στο Βιετνάμ και στο Κογκό, η προώθηση της πολιτικής της έπιθεσης, της επέμβασης και του έλέγχου από μέρους του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού σ' όλο τον κόσμο, η όργάνωση και η διεξαγωγή του έκλογικού πραξικοπήματος του 1961 στην Ελλάδα, είναι μερικά δείγματα των «νέων συνόρων» του Κέννεντυ. Η άνοιχτή άναγόρευση των «νέων συνόρων» από μέρους του Α. Παπανδρέου σάν του «μεγάλου ιδανικού» του πιστοποιεί την προέλευση και τους δεσμούς που έχει και αυτός και το τμήμα της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας μας που τον υποστηρίζει με όρισμένα μονοπώλια και κύκλους των ΗΠΑ. Δεν άποτελεί μυστικό ή θορυβώδης, συστηματική και όργανωμένη δραστηριότητα που γίνεται στις ΗΠΑ από κύκλους της «φιλελεύθερης» διάνοησης —που είναι τόσο «φιλελεύθερη» ώστε έπίλεκα μέλη της όπως ο γνωστός Μπόμπ Κέννεντυ νταμπουτάρισαν στη πολιτική ζωή σάν μέλη της διαδόχτης Έπιτροπής Μάκ Κάρθυ — για την προβολή του Α. Παπανδρέου σάν του «μόνου και ισχυρού άνδρα που μπορεί να σώσει την Ελλάδα».

Η άναφορά έξάλλου στον Ίωνα Δραγούμη πιστοποιεί το είδος του «προοδευτικού εθνικισμού» που θέλει να έπιβάλλει ο Α.Π. Ήταν τόσο «προοδευτικός» ο «έθνικισμός» του όσο ήταν «προοδευτικός» ο μεγαλοελαδίτικος σωδινισμός που τον επικαλείται για άλλη μιá φορά και ο Α.Π. και η δουλική ύποταγή του στην πολιτική και στις έντριγκες της καίzerικής Πρωσίας και της δυναστείας των Άφθούργων. Είναι χαρακτηριστική ή φράση του Α.Π.: «Η Ίδέα της Έθνικης Άναγεννή-

σεως πρέπει να γίνει ή σημερινή Μεγάλη μας Ίδέα. Πρέπει να γίνει έπίσης ή διαχωριστική γραμμή της πολιτικής μας ζωής. Το κάθε τι να προσδιορίζεται σε σχέση μ' αυτήν: Ένα αίτημα θα είναι δίκαιο αν την προωθεί, άπαράδεκτο αν της είναι άντίθετο Ένα κόμμα θα είναι έθνικό αν την υποστηρίζει, άντεθνικό αν την πολεμά».

Νεκρανάσταση της Μεγ. Ίδεας, MADE IN AMERICA, έχουμε λοιπόν! Ποιές θα είναι οι κοινωνικές δυνάμεις που θα προωθήσουν αυτό το «δραμα»; Έδω ο Α. Π. όπως και ο Σάββας Κωνσταντόπουλος χάνονται στα σύγνεφα του «συγχρονισμού», των «σημερινών άναγκών» κλπ. Ο Α.Π. προβάλλοντας ώστόσο την καθηγητική πλευρά με άγοραίο και κραυγαλέο τρόπο άποφαινεται πώς «το πνεύμα με το όποιο θα έπιδιώξουμε την πραγματοποίηση των εθνικών μας στόχων πρέπει να είναι πνεύμα προοπτικής μακροπρόθεσμης σκληρής εργασίας». Και άσφαλώς αυτή ή «σκληρή εργασία» δεν θα καταβληθεί από μέρους της μεγαλοαστικής μας τάξης. Ο «προγραμματισμός» του άγκαλιάζει μιá εικοσαετία με στόχο ή «Άθήνα μητρόπολη μεσογειακή, κέντρο διομηχανικό, έμπορικό, πιστωτικό, πνευματικό και διπλωματικό που να συναγωνίζεται την Βυρπητό (θαυμάσια!) ή το Κάιρο, τη Ρώμη ή το Παρίσι». Ο τρόπος της έπιβολής όλων αυτών έπίσης κινείται μέσα σε άσάφεια. Γιατί ή σαφήνεια θα άποχρέωνε τον Α.Π. να γίνει άκόμα πιο άποκαλυπτικός. Έτσι ή μητσοτακική «Έλευθερία» (26) 8) τον προκαλεί: «Δύο δρόμοι υπάρχουν διά την πραγματοποίησιν της Άλλαγης. Η έπανάστασις και ή Μεταρρύθμισις. Η Άριστερά έχει έπιλέξει τώρα την μεταρρύθμισιν. Ο Άνδρ. Παπανδρέου με όσα γράφει δεν άφήνει να διαφανή τί έπιλέγει. Μάλλον δεν έπιλέγει τίποτε. Άπλως «σαλαβουτά» εις τάς λέξεις και τάς Ίδέας». Και είναι βέβαια γεγονός ότι αυτό γίνεται. Ο άντιπαπαδρεϊσμός της «Έλευθερίας» της έπέτρεψε να το διαπιστώσει αυτό. Άλλά πίσω άπ' όλα αυτά εκείνο που προβάλλει με σαφήνεια είναι ή άγωνιώδης προσπάθεια της μεγαλοαστικής τάξης να «στήσει» «ιδανικά» να σκαρώσει «προγράμματα», να δημιουργήσει «προφήτες» για να συγκαταστή τις μάξες και να τις χρησιμοποιήσει για τους δικούς της σκοπούς. Και ταυτόχρονα να άποσπάσουν τα διάφορα τμήματα και μερίδες της, την εύνοια των ιμπεριαλιστών, σάν των πιο ικανών να έπιτελέσουν το «ιερό καθήκον» της διαιώνισης κάτω από διάφορα και άντιξενικά και άντιϊμπεριαλιστικά προσωπεία της κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού στη χώρα μας. Το παράδειγμα της άμερικανόδουλης Τουρκίας που τόσο συχνά άναφέρει ο Α.Π. είναι χαρακτηριστική έκφραση των προσπαθειών του να «πείσει» όλους εκείνους τους παράγοντες της ιμπεριαλιστικής Άμερικης για τη βασιμότητα των «στόχων» και των «έπιδιώξεων» του. Δεν ήταν άλλωστε τυχαία ή έξόρμηση του «Έθνους» τις μέρες αυτές προς την κατεύθυνση μιās μερίδας παραγόντων των ΗΠΑ. Και ύστερα άπ' όλα αυτά κάθε προοδευτικός, κάθε πατριώτης δεν μπορεί παρά να άναλογισθεί το μέγεθος της προδοσίας των ρεβιζιονιστών ήγετών που παρέδωσαν την ύπόθεση

της 'Αλλαγής στον τόπο μας σ' αυτόν τον τόσο θύμιο «προοδευτικό» αλλά Κέννεντυ, «έθνικιστή» αλλά Δραγούμη και «σοσιαλιστή» αλλά Γ. Παπανδρέου («πιστεύομεν και εις την λαοκρατίαν»). Ασφαλώς προσέφερε υπηρεσίες στην υπόθεση της πραγματικής Αναγέννησης της πατρίδας μας ο Α. Παπανδρέου με τα γραφτά του. Γιατί μ' αυτά έδειξε ακόμα περισσότερο τα πραγματικά του χαρακτηριστικά.

Όπως έγινε συνήθεια πιά μετά τον «υιόν» πρόβαλλε ο «πατήρ». Στη συνέντευξή του στο «Βήμα» της 28) 8, που διαφημίστηκε αρκετά θεωρώδιστα τις προηγούμενες ημέρες, επικύρωσε με το γνωστό του τρόπο τις θέσεις του «υιού», αλλά και προσέθηκε για άλλη μια φορά στη διακήρυξη της «αυτονομίας» της ΕΚ, στην καταδίκη των «μετώπων» και σε όσα άλλα επίκαιρα ζητήματα «θέτει ή συζητά». Ο υιός πάντοτε σαν ο αυριανός αρχηγός «σκοπεύει στο μέλλον» ενώ ο πατήρ ασχολείται με τα τρέχοντα ζητήματα τακτικής...

***

Τις ίδιες ημέρες που εντάθηκε ο κύκλος των επαφών των αμερικάνων τοποτηρητών στη χώρα μας ο κ. Κανελλόπουλος έδωσε σε δημοσιότητα την απάντησή του στην επιστολή Πασαλίδη που ή Ε.Ε. της ΕΔΑ είχε επιδώσει στη διάρκεια των επαφών της με τους πολιτικούς αρχηγούς για τη «συνεννόηση του πολιτικού κόσμου», για τις όποιες κάναμε λόγο στο «πολιτικό σημείωμα» του προηγούμενου τεύχους.

Τό αξιοσημείωτο στην υπόθεση αυτή είναι ότι ο αρχηγός της ΕΡΕ βρήκε την ευκαιρία να «ευχαριστήσει» την ήγεςία της ΕΔΑ για την ευκαιρία που του έδωσε να προβληθεί σαν «ο δημοκρατικώτερος» των πολιτικών ήγετων και να διαδηλώσει την αντίθεσή του σε κάθε άμεση συμμετοχή της ΕΔΑ σε κοινή σύσκεψη των πολιτικών παραγόντων. Οι συνθηκολόγοι άμειφθηκαν για άλλη μια φορά με μερικά ραπίσματα αλλά αυτό δεν τους έμπόδισε αλλά αντίθετα τους παρακίνησε να επιμείνουν στο δρόμο του με κάθε θυσία εξευμενισμού των δυνάμεων της αντίδρασης και του φασισμού. Στην περιβόητη, γιατί για περιβόητη πρόκειται, επιστολή αυτή αναφέρονταν και τα ακόλουθα καταπληκτικά: «... ήδη τα πολιτικά κόμματα... έχουν συμπίσει εις ορισμένα βασικά σημεία όσον αφορά την έξοδο από την άνωμαλίαν... Επίσης έ ξ ο λ ω ν τ ω ν π λ ε υ ρ ω ν διατυπώνεται ή άποψις διά την ανάγκην και το κοινόν χρέος, όπως διά των καταλλήλων μέτρων εξασφαλισθούν οι απαραίτητοι συνθήκαι ισοπολιτείας, ελευθέρως έκφράσεως της λαϊκής θελήσεως και άνοθεύτου έκδηλώσεως των πολιτικών ρευμάτων» («Αυγή», 7) 8). Αφού «έξ όλων των πλευρών» διαπιστώνεται ή διάθεση για έλευθερες έκλογές, ισοπολιτεία κλπ. δεν έμεινε τίποτε άλλο παρά να λυθούν ορισμένα τεχνικά ζητήματα. Δηλαδή ο χρόνος των εκλογών. Σε όλα τα άλλα υπάρχει «σύμπτωσης» απόψεων... "Ε, γι' αυτά τα «τεχνικά ζητήματα» ο αρχηγός της ΕΡΕ άρνήθηκε να «συμπαράκαθήσει» με εκπροσώπους της ΕΔΑ σε κοινή σύσκεψη, παρά το γεγονός ότι «δέχεται» (το έδήλωσε κι' αυτό) «τάς κατ' ιδίαν συζητήσεις» για να διευ-

κολύνει την προβολή του σά «διαφοροποιημένου» ήγες της Δεξιός. Έκφράζοντας το «παράπονο» της ήγεςίας της ΕΔΑ για τη στάση αυτή του άρχηγού της ΕΡΕ, έγραφε ή «Αυγή» στις 9) 8 σε κύριο άρθρο με τίτλο: «Η ευθύνη των κομμάτων»: «Όσοι όμως από τους πολιτικούς ήγεςτες, άρνούνται τη δικτατορία και έξακολουθούν να διακηρύσσουν την πίστη τους προς τον κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία, έχουν χρέος να συμβάλλουν στον τερματισμό της Ιουλιανής έκτροπής γιατί οι περαιτέρω προοπτικές της είναι ο άποκλεισμός των πολιτικών κομμάτων από τη δημόσια ζωή. Η έδια πάντοτε κατάλυση κάθε ταξικής διαφοράς ανάμεσα στα «πολιτικά κόμματα» αλλά και ο ίδιος πάντοτε «μεταφυσικός» τρόπος με τον όποιο καμώνονται οι ήγεςτες της ΕΔΑ ότι αντιλαμβάνονται το θέμα: Δικτατορία. Γι' αυτούς ή δικτατορία σημαίνει άποκλεισμός «όλων» των κομμάτων από την πολιτική ζωή. Πού και πότε συνέβηκε αυτό; Άόρατες, «άγευστες» και «άσμες» είναι οι πολιτικές δυνάμεις που προωθούν και επιβάλλουν τη δικτατορία;

Φυσικά εδώ δεν πρόκειται για «άγνοια» ή για «λάθος διατύπωσης». Έδώ πρόκειται για συνεδητή ύποκρισία και συνεδητή διαστροφή της πραγματικότητας με σκοπό να έξυπηρετηθεί ο άμεσος σκοπός: να έξευμενισθούν οι αντιδραστικές δυνάμεις και να επιτύχουμε το «λιγότερο κακό». Να «μās αφήσουν μια μικρή-μικρή θεσούλα υπό τον ήλιο». Αλλά οι παρακλήσεις, οι όρκοι και οι δηλώσεις συνεχίστηκαν επί ήμέρες. Έγραφε ή «Αυγή» στις 9) 8 συνεχίζοντας τα «παράπονα» της στον «διαφοροποιημένο» άρχηγό της ΕΡΕ: «Επιμένει (ο Π. Κανελλόπουλος) να άγνοεί ότι το ΚΚΕ σε ό,τι αφορά το πολυκομματικό σύστημα, έχει θέσει την ύπογραφή του κάτω από τη Δήλωση των Βρυξελλών. Επιμένει να άγνοεί ότι το ΚΚΕ έχει διακηρύξει και ακολουθεί σταθερά, μαζί με όλα τα άλλα μαρξιστικά κόμματα της Δυτικής Ευρώπης, την πολιτική του ειρηνικού δρόμου προς την οικονομική και κοινωνική πρόοδο —πράγμα που, βέβαια, σημαίνει όχι άπλως διατήρηση αλλά διεύρυνση και βελτίωση της πολιτικής δημοκρατίας, και πού ούσιαστική και περισσότερο δημοκρατική, πολυκομματική, κοινοβουλευτική δημοκρατία. Όλα αυτά επιμένει να τα άγνοεί σαν άρχηγός της ΕΡΕ ο κ. Κανελλόπουλος, ενώ σαν πνευματικός άνθρωπος, ασφαλώς τα ξέρει. Γιατί «επιμένει» λοιπόν ο κ. Κανελλόπουλος να «άγνοεί» τις δηλώσεις μετανοίας των ρεβιζιονιστών, τους όρκους τους και τις διαβεβαιώσεις τους ότι «άλλαξαν», ότι «πήραν τη ζωή τους λάθος» και «έχουν αλλάξει ζωή»; Γιατί κ. Κανελλόπουλε;

Σε «βαρύγδουπο» κύριο άρθρο, έξάλλου, στις 14 Αυγούστου, στην «Αυγή» ο διευθυντής της και μέλος της ήγεςίας της ΕΔΑ στρέφει τις «ίκεσιες» ακόμα παραπέρα. Καταγγέλλοντας σαν δικτατορικούς μόνο την «τρόικα της αβλικής χούντας» τους Γάρουφαλιώ, Κωστόπουλο και Άποστολάκο «άποφαίνεται» σε άλλο πιά «στόλ»: «...οι στήλες αυτές δεν άρνούνται για κ α ν έ ν α πολιτικό ά ν δ ρ α, ούτε και για ο ρ ι σ μ έ ν ε ς πολιτικές δυνάμεις της έκ-

τ ρ ο π η ς (*), τὸ ἐνδεχόμενον, νὰ ἐνεργοῦν ἢ νὰ ἐνεργήσουν μὲ δάσκη ὠριμότερες σ κ έ φ ε ι ς κ α ι σ υ ν α ι σ θ ή μ α τ α ε ὐ θ ύ ν η ς (**). πού γεννήθηκαν ἀπὸ τοὺς μέγιστους ἐθνικοὺς κινδύνους πού προκαλέσει ἡ πολιτική τῆς ἐκτροπῆς. Ὑστερα ἀπὸ μερικές ἡμέρες, στὶς 17) 8, πρόσβαλλε ὁ Α. Κῦρκος, μὲ κύριο ἄρθρο στὴν «Αὐγὴ» μὲ τίτλο «Μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά». Ὅπως πάντα στὸν ἄνθρωπο αὐτό, πέφτει ὁ «κλήρος» νὰ λέει καὶ νὰ κάνει τὰ φοβερότερα πράγματα ἐπιστρατεύοντας ἕνα «ὀρμητικὸ» καὶ «σκληρὸ» ὕψος σὲ στιγμὲς πού ἡ ἡγεσία τῆς Εἰ.Δ.Α. κάνει κι' ἕνα ἄλλο πῆδημα στὸν κατήφορο τοῦ ὀππορτουнизμοῦ καὶ τῆς συνθηκολόγησης. Ἔτσι, στὸ ἄρθρο τοῦ αὐτοῦ, μὲ τὸ γνωστὸ στυλ «ἀναλύει» τὶς «ορεῖς θεμελιώδεις πλευρῆς» τῆς σημερινῆς κατάστασης. Ἡ πρώτη δηλ. ὁ λαὸς περνάει μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Αὐτὸς ἄλλωστε πιάνει μικρὴ ἀν' ὅχι ἀνύπαρκτη θέση στὴν ὀπτική τῶν ὀππορτουниστών. «Ἡ δ ε ὕ τ ε ρ η : Ἡ ἀντίδραση (Ἀμερικανοὶ - παλάτι - στρατοκράτες - ὀλιγαρχία) ἐκ τ ρ έ φ ε ι τ ῆ ν ψ υ χ ο λ ο γ ι α (***)» ὅτι ἐκλογές = καθεστωτικὸ δημοψήφισμα. Καὶ ὅτι τὸ ἔθνος θράδῳ θριαμβευτὲς διαδηλωτὲς, «θὰ βάλουν φωτιὰ στὸ παλάτι». Ὑ π ὅ τ ὁ κ ρ ά τ ο ς α ὐ τ ῆ ς τ ῆ ς ψ υ χ ο λ ο γ ι α ς (****), θυθίζεται ὅλο καὶ θαυότερα στὸ φαῦλο κύκλο πού ὁδηγεῖ ὡς τὴν ἄκρα ἀνωμαλία, τὴν δικτατορία». Δηλαδή, ὅλοι αὐτοὶ πέφτουν θύματα τῆς ψ υ χ ο λ ο γ ι α ς, πού ἐκτρέφουν οἱ ἴδιοι καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς τῆς ψ υ χ ο λ ο γ ι α ς θυθίζονται κλπ. Περιφάνη ἐφαρμογὴ τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας στὴν ἀνάλυση τῆς πολιτικῆς κατάστασης.

Τὰ «ψυχολογικὰ πλέγματα» ἔλεγαν ἄλλοτε εἶναι ἐκεῖνα πού ὠθοῦν τὸν Παπανδρέου στὸν ἀντικομμουνισμό, τώρα ἀνακαλύπτουν τὰ ἴδια αὐτὰ «πλέγματα» καὶ στοὺς «Ἀμερικάνους - παλάτι - στρατοκράτες - ὀλιγαρχία». Σὲ συνέχεια περνάει στὴν «τρίτη πλευρά». Ἐδῶ τὰ πράγματα μπερδεύονται περισσότερο. Ἐδῶ ὁ Α.Κ. ἀνακαλύπτει πὼς «χάρης καὶ στὰ λάθη τῆς (τῆς ἀντίδρασης), τὸ κήρυγμα τῆς Ἀριστερᾶς ὅτι γιὰ νὰ πάει μπροστὰ ὁ τόπος πρέπει νὰ θαδίσουμε σὲ ριζικὲς ἀλλαγές, μέσα ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ ἀδυνατίζουν οἱ θέσεις τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῶν ξένων, ἔγινε ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ λαοῦ καὶ διατυπώνεται καὶ ἀπὸ εὐρύτερους φορεῖς». Γιατί ὅμως ὁ Α.Κ. ἀποκαλύπτει αὐτὸ τὸ «μεγάλον μυστικόν»; Δὲ φοβάται μήπως πάρει τὰ μέτρα τῆς τώρα ἡ ἀντίδραση καὶ κάνει λιγότερα λάθη; Μὰ εἶναι σοβαρὰ πράγματα αὐτὰ ἀγαπητὲ Α. Κῦρκο; Ἀλλὰ ἀκόμα τί εἶδους «ριζικὲς ἀλλαγές» (ἐδῶ θάπρεπε νὰ τοῦ ὑπενθυμίσουμε κάποιον ἄρθρο τοῦ στὴν «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά» πού θὰ τῷ ξεχάσει τὴν ὥρα πού ἔγραφε ὅλα αὐτὰ γιὰ αὐτὲς τίς «ριζικὲς ἀλλαγές» γιατί γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ πιάνεται μέσα στὰ ἴδια τοῦ τὰ λόγια) εἶναι

ἐκείνες «μέσα ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ ἀδυνατίζουν οἱ θέσεις τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῶν ξένων»; Καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ «εὐρύτεροι φορεῖς»; Ἀσφαλῶς ὁ Α. Παπανδρέου μὲ τὰ «νέα σύνορα» τοῦ Κέννεντυ, τὸν «ἐθνικισμό» τοῦ Δραγούμη καὶ τὸ Γεωργοπαπανδρεϊκὸ σοσιαλισμὸ.

Ἀφοῦ ὅμως «ἄγριεψε» ὁ Α.Κ. τώρα φθάνει στὴν οὐσία. Χρησιμοδοτεῖ πῶς: «Γιὰ κάθε λογικὰ καὶ νηφάλια σκεπτόμενον ἰουλιανό, ἡ παραπέρα ἀνωμαλία δὲν εἶναι ἀδιέξοδος». Τί ὠραία: Οἱ «ἰουλιανοὶ» χωρίστηκαν σὲ «ἐξαλλους» καὶ κυριαρχομένους ἀπὸ τὴν ψυχολογία πού ἀναφέρθηκε πρὸ πάντων καὶ σὲ «λογικὰ καὶ νηφάλια σκεπτόμενους». Τὸ γεγονός τοῦ πραξικοπήματος τῆς 15 Ἰουλίου εἶχε λοιπὸν «ψυχολογικὴ δάση», ὅπως καὶ ἡ πολιτικὴ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ σύμφωνα μὲ τοὺς χρωστωφικούς ρεδιζιονιστές. Εἶναι γνωστὸ ἄλλωστε ὅτι οἱ «λογικὰ καὶ νηφάλια σκεπτόμενοι ἰουλιανοὶ» ἀνευρίσκονται κάθε φορὰ καὶ μετατοπίζονται κάθε φορὰ ἀνάλογα μὲ τὴ φιλοφροσύνη καὶ τὰ χαμόγελα πού σκορπᾶνε στοὺς ἡγέτες τῆς Εἰ.Δ.Α.

Ἀλλὰ ὁ Α.Κ. συνεχίζει: «Τρία ἐπιχειρήματα διατυπώνονται σὲ ἀντίλογο». Λόγος καὶ ἀντίλογος. Τί εἰδυλλιακὲς σχέσεις ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὶς πολιτικὲς δυνάμεις στὴ χώρα μας! «Λόγος καὶ ἀντίλογος». Τότε ὁ φασισμός, ἡ δικτατορία, ἡ ἐκτροπὴ τί γίνονται φίλτατε Α.Κ.; Ἐπικαλοῦμενος τὸ «συσχετισμὸ τῶν δυνάμεων» ἀπαντάει ὁ ἀρθρογράφος στὸν «ἀντίλογο» πού σύμφωνα μ' αὐτόν, «συμπυκνώνεται» στὰ τρία «ζητήματα», δηλ. στὸ ἀν' ὁ βασιλεὺς μπορεῖ νὰ «ὑποστῇ μείωση τοῦ γοήτρου του», στὸ τί «ἐγγυήσεις ὑπάρχουν ὅτι οἱ ἐκλογές δὲν θὰ προσλάβουν δημοψηφισματικὸ χαρακτήρα» καὶ γιὰ τὸ «ποιὸς θὰ κυβερνᾷ».

Ἀπάντηση πρώτη: «...εἶναι βέβαιον, (πὼς ὁ βασιλεὺς) δὲν θὰ θέλει (νὰ ἐγκαταλείψει τὴ γραμμὴ τῆς 15 Ἰουλίου), ἀφοῦ κάθε ἀναγνώριση μιᾶς ἀποτυχίας εἶναι πράξη σκληρῆ καὶ ἐπώδυνη, πού θέλει καὶ θάρρος καὶ ἀνδρεία...». Ὅλο τὸ πρόβλημα λοιπὸν ἐρίσκεται στὸ ἀν' «διαθέτει» ὁ βασιλεὺς «θάρρος καὶ ἀνδρεία» νὰ κάνει τὴν «αὐτοκριτική» του. Ἀδυνατοῦμε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ Α.Κ. στὸ «δάθος» τῶν «ψυχολογικῶν» τοῦ «ἀναλύσεων». Ἐδῶ τὴν ταξικὴ ἀνάλυση τὴν ἔχει πλήρως ὑποκαταστήσει ἡ «ψυχολογικὴ» ἀνάλυση. Παίρνοντας «σκληρὸ» ὕψος ἀποφαίνεται πὼς τὸ «γόνιτρο τοῦ θρόνου» «ἔφτασε στὸ μῆδεν γιατί συνδέθηκε μὲ τὸ πραξικόπημα» καὶ συνεχίζει: «Καὶ εἶναι βέβαιον πὼς ἄλλη κατάσταση θὰ διαμορφωνόταν ἀν' συνδεόταν μὲ ἀπόλυτη προσήλωση στὰ συνταγματικὰ δεδομένα τῆς χώρας καὶ τῇ δημοκρατικῇ ὁμαλότητῃ». Δὲν σᾶς ἄκουσε ἀγαπητὲ Α.Κ. ὅταν ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ συμπθεριὸ μὲ τὴ «δημοκρατικὴ» καὶ «σοσιαλιστικὴ» Δανία τοῦ συνιστούσατε σεῖς οἱ ἡγέτες τῆς Εἰ.Δ.Α. νὰ «δημοκρατικοποιήσει τὸ Στέμμα» καὶ τὴν Αὐλὴ καὶ νὰ ξεπεράσει ὅπως τὸ λέτε καὶ τώρα στὸ ἄρθρο σας τὰ «ψυχολογικὰ» τοῦ «πλέγματος» «πηδώντας πάνω ἀπὸ τὴν καταστροφικὴ ἀντιδραστικότητα καὶ ἰσχυρογνωμοσύνη τοῦ παπποῦ του»...

Οἱ «παραινέσεις» ὅμως συνεχίζονται: «Εἶναι ἀπολύτως ἀκριβὲς ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ρεῦμα στὴν Ἑλλάδα

(*) Ὑπογραμ. «Ἀναγέννησης».

(**) Τὸ ἴδιο.

(***) Ὑπογραμ. «Ἀναγέννησης».

(****) Τὸ ἴδιο.

είναι αντιμοναρχικό. Ξεκινά από την Άριστερά και φθάνει ως τους δπαδούς της Δεξιάς. Και δημιουργήθηκε και από συσσωρευτικά λάθη και εθθνες του στέμματος». Διαλέγετε και παίρνετε: Αυτή την «ἀνακάλυψη» την κάνει ή ήγεςία της ΕΔΑ αφού επί ένα χρόνο έκανε δ,τι μπορούσε για να καταπνίξει τις αντιμοναρχικές διαθέσεις των μαζών. Άλλά ταυτόχρονα ή διαπίστωση αυτή είναι ανεπαρκής και υποδολιμιαία γιατί μ' αυτήν πάει να συγκαλύψει το πραγματικά ύπ' αριθ. 1 «ρεύμα» που δέν είναι ξεκομμένα «αντιμοναρχικό» αλλά πρωτ' απ' όλα αντιϊμπεριαλιστικό, αντιαμερικάνικο. Και άκριβως για να καθησυχάσει τους «πάντες και τὰ πάντα» δ Α.Κ. προβαίνει στις συνηθισμένες διαθεβαιώσεις, δρους και υποσχέσεις του εϊδους: «Η επιλογή στην Έλλάδα σήμερα, δέν είναι άνάμεσα σε καπιταλισμό ή σοσιαλισμό» για να καταλήξει σε έξαρση των «πρωτοδουλιών» της ήγεςίας της ΕΔΑ, των δ Σημείων της, των επιστολών της κλπ. κλπ.

Άλλά ή ρεβιζιονιστική προδοσία δέν τελειώνει έδω. Σε εφαρμογή των «θέσεων» που αναφέρθηκαν, δ χατζεϊδατισμός τους έφθασε στο έπαίσχυτο σημείο να απευθύνονται στον κ. Στεφανόπουλο και να του λένε με κύριο άρθρο στην «Αύγή» στις 18) 8: «Ο κ. Στεφανόπουλος πριν λίγες μέρες εδήλωσε ότι κάθε κίνηση προς δικτατορία θα αντιμετώπισει ένωμένο δλο τον πολιτικό κόσμο της χώρας. Πιστεύουμε δτι άφοϋ δ κ. πρωθυπουργός τδ εϊπε άνοιχτά για να τδ άκούσει δ κάθιε πολίτης αυτής της χώρας, δέν θα παραλείψει να πληροφορήσει σχετικά τδ βασιληά» (*). Και παρακάτω: «Ο κ. Στεφανόπουλος γνωρίζει επίσης δτι ύπουργοί της κυβερνήσεως του κινούνται με άνακτορικούς συμβούλους για μιá «αντισυναγματική παρέκλιση»... Πιστεύουμε δτι δ ύπεύθυνος σύμβουλος του βασιληά δέν θα παραλείψει έπίσης να έπισημάνει στον Κωνσταντίνο δτι δποιος έπιχειρεί άνατροπή του Συνταγματικού χάρτη της χώρας θέτει έαυτον έκτος νόμου» (**).

Ο κ. Στεφανόπουλος λοιπόν έδω άνακηρύσσεται «νηφάλια και λογικά σκεπτόμενος Ιουλιανός» και γι' αυτό τον συμβουλεύει ή ήγεςία της ΕΔΑ να συμβουλεύσει με τη σειρά του τδ Βασιληά.

Η άναφορά αυτή στις ένέργειες και στα κείμενα των ήγετων της ΕΔΑ θα πρέπει να κλείσει με μιá τελευταία άναφορά σε άρθρο του Μ. Γλέζου με την ευκαιρία των «15 χρόνων» της ΕΔΑ που δημοσιεύτηκε στην «Αύγή» της 20) 8. Έδω οι δροι οι δηλώσεις και οι παρακλήσεις της ήγεςίας της ΕΔΑ έχουν σαν αντικείμενο τή φυσιογνωμία, τδ χαρακτήρα και τή συγχρότησή της. Έτσι δ Μ. Γλέζος «άποτινάσσει τδ σατανά»

διαθεβαιώνοντας πώς ή ΕΔΑ είναι «συνεπής έθνικός - δημοκρατικός οργανισμός, τ ο π ο θ ε τ η μ έ ν ο ς μ α κ ρ υ á á π ο τ ή ν ξ έ ν η κ η δ ε μ ο ν í α κ α í á ν τ í θ ε τ ο ς π ρ ό ς α ú τ ή ν» (*). Παρακάτω τονίζει την «ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΕΙ Η ΕΔΑ, ΝΑ ΔΙΕΥΡΥΝΘΕΙ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, να συμπεριλάβει στους κόλπους της τούς πιό δραστήριους δπαδούς, παράγοντες, ήγετικά στελέχη, που άγωνίζονται για μιá πραγματική Δημοκρατία». Και πιό πέρα: «...θέβαια δέν άποκλείει να τραθήξει στις γραμμές της, ή άπλως να άποκτήσει έπαφές και συνδέσεις με δλους εκείνους που χωρίς να συμμετέχουν ένεργά στην πολιτική ζωή ή τή δράση των οργανώσεων της είναι έτοιμοι να συμβάλλουν με τον ένα ή άλλο τρόπο στους σκοπούς που περιέχονται στο πρόγραμμα της». Πώς θα «συμβάλλουν» όμως δταν δέν «συμμετέχουν ένεργά»; Δηλαδή άκόμα μεγαλύτερα έθήματα στην μετατροπή της ΕΔΑ σε καθαρά κόμμα έπιρροής με ύπερφυσικά άνεπτυγμένο ένα τερατώδη γραφειοκρατικό μηχανισμό. Και τελικά δ Μ.Γ. παρ' δλο δτι νομίζει πώς «δέν ύπρξε για την ΕΔΑ πρόδλημα» (άλλοίμονο!) διαθεβαιώνει πώς δταν έλθει στην έξουσία (ή ΕΔΑ) θα είναι δ συνεπέστερος φρουρός της δημοκρατικής νομιμότητας και του κοινοβουλευτισμού.

***

Σε λίγο καιρό κλείνει ένας χρόνος παραμονής της κυβερνήσης Στεφανόπουλου στην έξουσία. Η παραμονή της με κοινοβουλευτική πλειοψηφία δυό ψήφων όφείλεται στην ύπανάμηση της λαϊκής πάλης άπό μέρους της ήγεςίας της ΕΔΑ που στάθηκε πειθήνιο όργανο της ήγεςίας της ΕΚ στους κάθε φορά «έλιγμούς» της. Σήμερα, ένα χρόνο μετά, χωρίς να έγκαταλείπει τή στάση αυτή, σέρνεται πίσω άπό τις δυνάμεις του πραξικοπήματος, «άνευρίσκει» «νηφάλιους Ιουλιανούς», «δημοκρατισμό και πατριωτισμό», προσπαθει να έξυμηνίσει τον ιμπεριαλισμό και τὰ στηρίγματα του επιδιώκοντας άμετάδλητα την παράλυση της άγωνιστικής θέλησης των μαζών. Στο ίδιο διάστημα δυνάμυνουν οι προσπάθειες για τον πλήρη εκφασισμό του καθεστώτος και ένθαρρύνονται σ' αυτό οι δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης ύπολογίζοντας στη βοήθεια που τούς προσφέρει ή ρεβιζιονιστική και όππορτουμιστική ήγεςία. Ταυτόχρονα, οι δυό πτέρυγες της άστικής τάξης «έξορμούν» για να έπωφεληθούν άπό την έγκατάλειψη των μαζών και άπό την ιδεολογική πολιτική διάθρωση που χρόνια τώρα, άλλά τελευταία με έντεινόμενο ρυθμό έπιτελούν οι ρεβιζιονιστές-όππορτουμιστές. Η κάθε μιá προσπαθει να έπωφεληθει για λογαριασμό της, για να έπιδληθει στην άλλη και να δώσει δείγματα «εκανότητας» στους ξένους ιμπεριαλιστές κυρίαρχους για την κατάρτηση των μαζών. Στις συνθήκες αυτές, προβάλλει άνάγλυφα ή άληθινή φύση του ρεβιζιονισμού σαν του καλύτερου πράκτορα του ιμπεριαλισμού μέσα στο προοδευτικό κίνημα. Υπάρχει και μιá άλλη πλευρά της

(*) Έπογραμ. της «Άναγέννησης».

(**) Τδ ίδιο.

(*) Η ύπογράμηση δική μας.

ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΜΑΥΡΩΣΕΙ ΤΟ ΚΟΣΜΟΪΣΤΟΡΙΚΟ ΕΡ- ΓΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Η πολιτιστική επανάσταση που αναπτύσσεται στην Κίνα με επιτυχία έκανε τους ιμπεριαλιστές και τους αντιδραστικούς όλου του κόσμου να ξεσηκώσουν τη μεγαλύτερη και λυσσώδεστερη αντικινεζική εκστρατεία. Όλος ο προπαγανδιστικός τους μηχανισμός μπήκε σε κίνηση. Οι καλλίτεροι «σύμμαχοί» τους, οι ρεβιζιονιστές, προσθέτουν τη δική τους «συμβολή» και συναγωνίζονται τους πρώτους σε «έπινοητικότητα», φαντασία και λύσσα. Πραγματικά γεγονότα διαστρεβλώνονται, άλλα αποσιωπούνται, ενώ κατασκευάζονται οι πιο άπίθανες ψήμες. Το ύδρεολόγιο πλουτίζεται, ενώ η «θεωρία» του «κίτρινου κινδύνου» προβάλλεται με κάθε τρόπο. Το κέντρο της διεθνούς αντίδρασης, οι ΗΠΑ, συνεργάζεται άρμονικά με το κέντρο του διεθνούς ρεβιζιονισμού, τους χρουσταφυικούς ρεβιζιονιστές, στην καθοδήγηση της εκστρατείας αυτής, ενώ οι «συνεταίροι» του ΝΑΤΟ και τα ρεβιζιονιστικά πρακτορεία της Εύρώπης εξειδικεύουν και συγκεκριμενοποιούν τη «γενική κατεύθυνση». Τέτοια «εργώδη» κίνηση δεν είχαν γνωρίσει ποτέ οι ρεβιζιονιστικοί μηχανισμοί...

Όλα αυτά είναι έντελως φυσικά. Η πολιτιστική επανάσταση στην Κίνα απέδειξε τη ζωτικότητα του σοσιαλιστικού της συστήματος, την ενότητα ήγεςίας και λαού και την απέραντη ζωντάνια, ενεργητικότητα και πρωτοβουλία της νεολαίας της. Ακριβώς για τους λόγους αυτούς δεν μπορούσε σε καμμία περίπτωση να χειροκροτηθεί από τους ιμπεριαλιστές, τους αντιδραστικούς και τους ρεβιζιονιστές. Η στάση που τήρησαν και τηρούν απέναντι στην πολιτιστική επανάσταση είναι μια απόδειξη ότι τα «πράγματα πάνε πολύ καλά στην Κίνα».

Η σοσιαλιστική πολιτιστική επανάσταση είναι μια

χωρίς παρόμοιο ιστορικό προηγούμενο, τολμηρή και θαθεία επανάσταση που αποσκοπεί στη στερέωση του σοσιαλιστικού συστήματος και της δικτατορίας του προλεταριάτου με το ριζικό σοσιαλιστικό μετασχηματισμό του ανθρώπου. Η ιστορική πείρα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ και η ιστορική πείρα της προώθησης του ρεβιζιονισμού στην ΕΣΣΔ και άλλου, έκανε την κινεζική ήγεςία να βγάλει μια σειρά από βαρυσήμαντα διδάγματα. Δεν μπορεί να κατοχυρωθεί η σοσιαλιστική αλλαγή στα μέσα παραγωγής, να στερεωθεί η δικτατορία του προλεταριάτου χωρίς το μετασχηματισμό του έποικοδομήματος, χωρίς την εξάλειψη των συνηθειών, ήθων και εθίμων της παλιάς κοινωνίας. Αυτό απαιτεί μια μεγαλύτερη σημασία σήμερα, που η Νέα Κίνα αποτελεί τον κύριο στόχο της στρατηγικής του διεθνούς ιμπεριαλισμού και της παγκόσμιας αντίδρασης, που έχοντας εξασφαλίσει πλήρη κάλυψη από μέρους του διεθνούς σύγχρονου ρεβιζιονισμού και πριν απ' όλα του κέντρου του, της ρεβιζιονιστικής σοβιετικής καθοδηγητικής κλίμακας, απειλούν άμεσα τον κινεζικό λαό, τις κατακτήσεις του, απειλώντας έτσι και τους λαούς και τα έθνη του κόσμου που έχουν σήμερα σαν κύριο στήριγμα στην πάλη τους τη σοσιαλιστική Κίνα. Στις συνθήκες αυτές, η Νέα Κίνα εμφανίζει το θάμα μιας μεγάλης και ισχυρής χώρας, που είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει κάθε ενδεχόμενο, αλλά και είναι ταυτόχρονα αποφασισμένη να παίξει με συνέπεια και ως το τέλος το ρόλο της σαν πρωτοπορίας του παγκόσμιου κινήματος.

***

Ο κύριος στόχος των επιθέσεων που εξαπολύονται αυτές τις μέρες από τους ιμπεριαλιστές, αντιδραστικούς

πρακτικής του ρεβιζιονισμού στο τελευταίο διάστημα που ξεφεύγει απ' τα όρια του σημειώματος αυτού. Είναι η προδοσία των έργατικών και ύπαλληλικών αγώνων της τελευταίας περιόδου, η καθιέρωση της «διαταξικής» «κοινοβουλευτικής επιτροπής» για το σπάσιμο άπεργιών και την προώθηση της ταξικής ειρήνης, σε συνθήκες μάλιστα κατακόρυφης πτώσης του βιοτικού επιπέδου των μαζών και έντασης της δραστηριότητας των δυνάμεων του πραξικοπήματος, στο όνομα του έξευμενισμού τους όπως πάντα. Οι όμπορτουνιστές ήγέτες «γιορτάζουν» αυτές τις ημέρες τα 15 χρόνια της ΕΔΑ με παραπέρα υποχωρήσεις και συνθηκολογήσεις, με περισσότερες εξετάσεις «καλής διαγωγής».

Ταυτόχρονα, ανεβαίνει η αγανάκτηση των μαζών, δυνάμυνουν οι διαθέσεις απόσπασης δυνάμεων από την έπιρροή και από κάθε οργανωτικό δεσμό με την όμπορτουνιστική ήγεςία. Η τελευταία χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να «σπάσει» τις διαθέσεις αυτές, προβάλλοντας τα γνωστά παλιωμένα «επιχειρήματα» της «διάσπασης» και της «χρισμότητας των περιστάσεων». Αλλά μάταιος ο κό-

πος τους. Η ζωή προσφέρει και θα εξακολουθεί να πορσφέρει τόσα και τέτοια διδάγματα που θα είναι αφάνταστα πειστικά και αφάνταστα σκληρά για όσους έπιμένουν να τα άγνοουν.

Οι συνεπείς άγωνιστές και μαζί τους όλοι εκείνοι που θα αποδεσμεύονται από το ρεβιζιονισμό, θα σηκώσουν τη σημαία της πάλης από το βούρκο που την έριξαν οι όμπορτουνιστές και θα προχωρήσουν προς τα έμπρός, άψηφώντας τις δυσκολίες και τα έμπόδια, τους κάθε είδους κατατρεγμούς και συκοφαντίες. Η χώρα μας μπαίνει σε μια κρίσιμη περίοδο. Θα επιχειρήσουν όλοι οι τύραννοι και οι καταπιεστές, ιμπεριαλιστές και τα στηρίγματά τους να άλυσσοδέσουν πάλι σφιχτά τον έλληνικό λαό, να τον έξουθενώσουν έδεολογικά, πολιτικά, ήθικά να τον έξαθλιώσουν για να έξυπηρετήσουν καλλίτερα τα συμφέροντά τους. Αλλά ο λαός μας δεν θα λυγίσει. Σε πείσμα όλων των κακών, το μεγάλο λάδαρο της πάλης, το λάδαρο της συνεπούς αντίιμπεριαλιστικής πάλης θα κυματίσει περήφανα...

και ρεβιζιονιστές έναντίον της Κίνας είναι οι αποφάσεις της 11ης 'Ολομέλειας της Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας, ειδικώτερα η σχετική απόφαση για την πολιτιστική επανάσταση και η ύπαρξη και δραστηριότητα της πρωτοπορίας της κινέζικης νεολαίας, της «Κόκκινης Φρουράς». «Αληθές» αποκαλούν τα ρεβιζιονιστικά σοβιετικά έντυπα τους νέους της Κίνας. Άμέσως το παίρνουν τα ιμπεριαλιστικά φερέφωνα και το μεταδίδουν παντού. «Ναζιστική νεολαία» αποκαλούν τους νέους τα χαλκεία του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης και άμέσως τα ρεβιζιονιστικά φερέφωνα το διαλαλούν σ' όλους τους τόνους («Δημοκρ. Άλλαγή» 29.8). Ξεχωριστή ένταση στην εκστρατεία του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης ήρθε να δώσει η ρεβιζιονιστική ήγεςία με την ανακοίνωση της 31 Αυγούστου της Κ.Ε. του Κ.Κ.Σ.Ε. Κί' αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Γιατί πέρα από όσα φαιδρά και ανόητα πρόβαλε και προβάλλει ο ιμπεριαλιστικός και ρεβιζιονιστικός τύπος σχετικά με την 11η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Κ. η ρεβιζιονιστική ήγεςία αντιλαμβάνεται πολύ καλά τη μεγάλη και θαθεία επίδραση που θα ασκήσουν οι αποφάσεις της όχι μόνο στην ίδια την Κίνα, μα και στο προοδευτικό και έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα σε όλο τον κόσμο. Γι' αυτό και δεν τολμάει να άσχοληθεί με την ούσια των αποφάσεων αυτών και το μόνο που κάνει είναι να επαναλαμβάνει με τη γνωστή υποκριτική και άσυστατη «ένωτική» φρασεολογία τα παμπάλαια, χιλιετιπυμένα «έπιχειρήματα» που επικαλούνταν πάντοτε οι ρεβιζιονιστές από την εποχή του Χρυσότσωφ όταν έπρόκειτο να κάνουν μια ακόμα μεγάλη κίνηση έναντίον των λαών, του σοσιαλισμού και υπέρ του ιμπεριαλισμού και της «ειρηνικής εξέλιξης» στον καπιταλισμό. 'Η ανακοίνωση της Κ.Ε. του Κ.Κ.Σ.Ε. κάνει λόγο για την «όργάνωση μαζικών εκδηλώσεων μπροστά στη σοβιετική πρεσβεία στο Πεκίνο». 'Αλλά οι ίδιοι είναι εκείνοι που άφησαν να «διαρρεύσει» η πληροφορία για την μετακίνηση τεράστιων στρατιωτικών δυνάμεων (17 μεραρχίες, 120 υποδρύχια κ.ά.) προς τα κινέζικα σύνορα, που έγινε φυσικά πριν αρχίσουν οι μαζικές συγκεντρώσεις της «Κόκκινης Φρουράς» στο Πεκίνο, «μετακίνηση» που δεν την έχουν κάνει ποτέ για να αντιμετώπισουν τις προκλήσεις των ΗΠΑ, ούτε ακόμα όταν ο πρωθυπουργός τους Κουόγκιν μιλούσε στο 'Ανόι με την υπόκρουση των άμερικάνικων βομβαρδισμών. 'Ο Ποντγκόρνυ, είναι κι' αυτός μέλος της ίδιας ήγεςίας, και εκ μέρους αυτής άπειλούσε τους Κινέζους στο Χαμπάροφσκ κοντά στα σοβιετοκινέζικα σύνορα, στις αρχές 'Ιουνίου, καλώντας τους «σοβιετικούς άκρίτες» «να έπαγρυπνούν και να είναι έτοιμοι να αποκρούσουν ξένη έπιδρομή». Αυτοί οι ίδιοι οι ρεβιζιονιστές ήγέτες είναι εκείνοι που σκαρώνουν συμμαχίες με τους Ινδούς και Ιάπωνες αντιδραστικούς έναντίον της Κίνας. Πιστεύουν πως αυτοί έχουν το ελεύθερο να άπειλουν, να συνωμοτούν και να κάνουν ό,τι μπορούν για να «περιορίσουν» τη Λαϊκή Κίνα και πως η τελευταία δεν έχει το δικαίωμα να επιτρέψει να διαδηλωθεί η αγανάκτηση του λαού της για όλες αυτές τις άπαισιες αντικινέζικες, αντισοσιαλιστικές και φιλοϊμπεριαλιστικές ενέργειες; Θεωρούν πως πρέπει να τρέμουν οι άλλοι όταν αυτοί — που γονατίζουν επαίσχυντα μπροστά στον ιμπεριαλισμό — μεταχειρίζονται

τον πολεμικό εκβιασμό και κάνουν «έπιδείξεις ισχύος»;

Τους ένοχλεί — και ξεχύνουν τη λύσσα τους γι' αυτό — η ύπαρξη και η δράση των νέων, της «Κόκκινης Φρουράς». Βρίζουν «άληθες» τα έκατομμύρια των κινέζων σπουδαστών μαθητών κ.ά. νέων. Γιατί; Γιατί αποτελούν τη δύναμη κρούσης της πολιτιστικής επανάστασης. Γιατί αποτελούν τη σταθερή έλπίδα πως η Κίνα δε θα θαδίσει στο δρόμο της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, αλλά θα προχωρήσει πάντοτε προς τα έμπρός, στο δρόμο του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού. 'Ακριβώς έναντι α' αυτή τη λαμπρή νεολαία ξεχύνουν τη λύσσα τους. 'Αλλά αυτοί τί έχουν να παρουσιάσουν στον τομέα αυτό; Τη λατρεία του άμερικάνικου τρόπου ζωής, την εισαγωγή και τη συστηματική καλλιέργεια των κάθε είδους διαστρεβλωτικών εκδηλώσεων της καπιταλιστικής ζούγκλας, με την μίμηση και τον μαϊμουδισμό όποιουδήποτε υποπροϊόντος της παρακμασμένης άστικής κουλτούρας, με την προβολή κάθε άηδίας, είτε ταινία είναι αυτή είτε λογοτεχνικό έργο είτε άλλο είδος «τέχνης» άρκει να προέρχεται από τη «Δύση». Αυτοί έξυμνούν τους διάφορους «μπήτνικς» και «μπήτλς», αυτοί είναι υπεύθυνοι για την άνθιση του τετυμποιζμού και της έγκληματικότητας, για το ξεφύτρωμα στις Λ.Δ. και την ΕΣΣΔ πλήθους από «νάιτ κλάμπ» και άλλα κακόφημα κέντρα, που αφήνουν «έκθαμβους» τους έπισκέπτες που πάνε να γνωρίσουν την «πρώτη σοσιαλιστική χώρα». Κατάντησαν άγνωστη τη ζωή στη «μεγάλη εκείνη τη χώρα». Λέρωσαν και εξακολουθούν να λερώνουν τα άθάνατα ιδανικά που μ' αυτά φλογίζονταν και θυσιάζονταν γενιές δόλοκληρες, από τους φλογερούς ναυτές της Πετρούπολης, τους άδάμαστες ουντάρνικους του Μαγκνιτογκόρσκ και του Ντιεπροστρόι ως την υπέροχη Ζώγια Κοσμοντεμιάνσκαγια. Πως να το κάνουμε; Βρίζουν 'ακριβώς γιατί οι κινέζοι «κόκκινοι φρουροί» συνεχίζουν και αναπτύσσουν παραπέρα την παράδοση της υπέροξης σταλινικής γενιάς, της γενιάς του άγώνα για τη σωτηρία της σοβιετικής πατρίδας, της γενιάς των πεντάχρονων και του Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου, την παράδοση της ένδοξης «Νέας Φρουράς», που αυτοί δυσφημίζουν και δυσφημούν, που συκοφάντησαν και συκοφαντούν. Βρίζουν τους «κόκκινους φρουρούς» γιατί διαφεύδουν με το παράδειγμά τους, με την έμπιστοσύνη που τους δίνει η ήγεςία της χώρας τους, τις γνωστές ρεβιζιονιστικές θεωρίες για την «άμετάβλητη ανθρώπινη φύση», για την «παγκοσμιότητα» της «άποστροφής της νεολαίας για την πολιτική». Βρίζουν τους «κόκκινους φρουρούς» γιατί αυτοί δεν άσχολούνται με τα «συνειδησιακά προβλήματα» και «τά άγχη της εποχής», όπως οι φωστήρες άλά Γιεφτουςένκο και Βοζνσεένσκυ. Βρίζουν τους «κόκκινους φρουρούς» γιατί αποτελούν λαμπρό παράδειγμα που έμπνέει και θα έμπνεύσει ακόμα περισσότερο στο μέλλον τους νέους που άγωνίζονται σε όλο τον κόσμο.

'Η απόφαση της Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας σχετικά με την πολιτιστική επανάσταση περιέχει άνάμεσα στα άλλα και τα ακόλουθα σημεία: «Οι πλατειές μάζες των εργατών, των άγροτών και στρατιωτών, οι επαναστάτες διανοούμενοι και τα επαναστατικά στελέχη αποτελούν την κύρια δύναμη αυτής της μεγάλης πολιτιστικής επά-

νάστασης. Ένας μεγάλος αριθμός από νέους επαναστάτες, που μέχρι πριν λίγο ήταν άγνωστοι, έγιναν οι θαρραλέοι σκαπανείς της επανάστασης αυτής. Επέδειξαν όρμητικότητα και σύνεση. Χρησιμοποιώντας τις έφημερίδες του τοίχου και μεγάλες συζητήσεις, με μια πλατειά και ελεύθερη έκφραση γνώμων, με ολοκληρωμένες καταγγελίες και με μια βαθειά κριτική, εξαπέλυσαν μια αποφασιστική αντίθεση εναντίον των εκπροσώπων της αστικής τάξης, που ενεργούν καλυμμένα ή προσπαθούν να κρυφτούν. Σ' ένα επαναστατικό κίνημα μιάς τόσο μεγάλης έκτασης είναι αναπόφευκτο να υπάρχουν αυτές ή εκείνες οι αδυναμίες, αλλά ο γενικός επαναστατικός του προσανατολισμός ήταν πάντοτε όρθος. Είναι το κύριο ρεύμα της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης. Με βάση αυτό το γενικό προσανατολισμό θα συνεχισθεί ή μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση. «Στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση οι μάζες δεν μπορούν παρά να απελευθερωθούν οι ίδιες και κανένα δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να ένεργήσει στη θέση τους. Πρέπει να υπάρχει έμπιστος στις μάζες, να στηριζόμαστε σ' αυτές και να σεβόμαστε το πρωτοβουλιακό τους πνεύμα. Πρέπει να διώξουμε το φόβο και να μη φοβόμαστε την αναταραχή. Ο πρόεδρος Μάο μάς διδάσκει πάντοτε πως μια επανάσταση δεν μπορεί να εκπληρωθεί με τόση κομψότητα και λεπτότητα και με τόση γλυκύτητα, προσήνεια, φιλοφροσύνη, κοσμιότητα και μεγαλοψυχία. Οι μάζες διαπαιδαγωγούνται μέσα σ' αυτό το μεγάλο επαναστατικό κίνημα και έπιχειρούν τη διάκριση ανάμεσα σ' αυτό που είναι όρθο και σ' αυτό που δεν είναι, ανάμεσα στον όρθο τρόπο ενέργειας και στον έσφαλμένο. Είναι κανονικό που υπάρχουν διαφορετικές απόψεις ανάμεσα στις λαϊκές μάζες. Η σύγκρουση των διαφορετικών απόψεων είναι αναπόφευκτη, αναγκαία και ωφέλιμη. Στη διάρκεια μιάς κανονικής συζήτησης που προχωρεί σε βάθος, οι λαϊκές μάζες θα επιβεβαιώνουν αυτό που είναι όρθο και θα διορθώσουν αυτό που είναι έσφαλμένο και θα φθάσουν βαθμιαία σε ομοφωνία. Η μέθοδος της υποστήριξης των απόψεων με γεγονότα και εκείνης της πειθούς με το συλλογισμό πρέπει να εφαρμοστούν στη διάρκεια της συζήτησης. Δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ο έξαναγκασμός για να υποταχθεί ή μειοψηφία που υποστηρίζει διαφορετικές απόψεις. Η μειοψηφία πρέπει να προστατεύεται, γιατί μερικές φορές ή αλήθεια βρίσκεται με το μέρος της. Κι' αν ακόμα έχει έσφαλμένες απόψεις, πρέπει να της επιτρέπεται πάντοτε να υπερασπίζεται και να διατηρεί τις απόψεις της... Στη διάρκεια της συζήτησης, κάθε επαναστάτης πρέπει να ξέρει να μεταδίδει και να αναπτύσσει ανεξάρτητα αυτό το κομμουνιστικό πνεύμα που συνίσταται στο να τολμούμε να σκεφτόμαστε, να τολμούμε να μιλάμε και να τολμούμε να ενεργούμε».

Αυτές είναι μερικές καθοδηγητικές αρχές που κάτω απ' αυτές διεξάγεται και αναπτύσσεται αυτό το πραγματικά μεγαλειώδες κίνημα της πολιτιστικής επανάστασης. Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές ηγέτες έχοντας ξεκόψει έδω και πολλά χρόνια από τη θεωρία και την πρακτική του μαρξισμού-λενινισμού και από τις μάζες, δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς, παρά να χρησιμοποιήσουν την πρακτική της αντίδρασης. Και σε ό,τι αφορά αυτήν, τα πράγματα είναι καθαρά. Πάντα ένα λαϊκό ξεσήκω-

μα το αντιμετώπιζε και το αντιμετώπιζει με τη γνωστή μέθοδο της κατασυκοφάντησης, της διαστρέβλωσης και της προσπάθειας να το γελοιοποιήσει. Είναι πασίγνωστη ή μεθοδολογία του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης απέναντι στην Όκτωβριανή Επανάσταση. Αφού την πολέμησαν ένοπλα και ήττηθηκαν, αφού δοκίμασαν τον αποκλεισμό κάθε είδους και «έφαγαν» τα μούτρα τους, εξαπέλυσαν τη γνωστή μέθοδο της κατασυκοφάντησης και της γελοιοποίησης. «Κατελύθη ο θεσμός της οικογενείας. Οι πολυσεδικοί επέβαλαν την κοινικοτήσυνή των γυναικών», έλεγαν τότε. «Βιάζον γυναικες», φωνάζουν τώρα για τους «κόκκινους φρουρούς». «Καταστρέφουν τα μνημεία πολιτισμού, καταστρέφουν την τέχνη, συλλαμβάνουν και καταδιώκουν τους έπιστήμονες και διανοούμενους», έλεγαν τότε. «Άπληνη διωγμόν εφαρμόζουν εναντίον των διανοουμένων και καταστρέφουν τα μνημεία πολιτισμού», λένε πανομοιότυπα τώρα. «Βανδαλισμούς» και «βαρβαρότητες» χαρακτήριζαν τότε το κίνημα για την κολλεκτιβοποίηση της αγροτικής οικονομίας και «ολοκληρωτισμό» την έφοδο των σοβιετικών λαών για την εκδιομηχάνιση της χώρας. Για «Μεσαιώνα», «βανδαλισμούς», «βαρβαρότητες», ούρλιάζει τώρα ή κοινή χορωδία ιμπεριαλιστών-αντιδραστικών-ρεβιζιονιστών.

Όστόσο, πάντοτε, και στο παρελθόν και τώρα, ή αντίδραση, ο ιμπεριαλισμός, με τις επιθέσεις και τις εκστρατείες του, στέκονταν και στέκονται οι δάσκαλοι των λαών από την άρνητική πλευρά. Γιατί τους «διδάσκουν» πως ο δρόμος προς τα εμπρός δεν είναι ανθρώπατος και ευθύγραμμος, αλλά επίπονος και έλικοειδής. Έτσι και τώρα, ή καμπάνια των ιμπεριαλιστών και της αντίδρασης ατσάλλώνει περισσότερο την αποφασιστικότητα και τη θέληση των λαϊκών μαζών να επιμείνουν στον όρθο δρόμο που προχωρούν. Κάθε αγώνας που γίνεται σήμερα στον κόσμο από τις λαϊκές μάζες κατευθύνεται ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την αντίδραση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο αγώνας του κινέζικου λαού θίγει «τα δ-σια και ιερά» της αντίδρασης και του ιμπεριαλισμού, σδήνει τις έλπίδες τους για «επάνοδο» στη σοσιαλιστική Κίνα. Έτσι, ή διεθνής αντίδραση και ο διεθνής ιμπεριαλισμός, όσο δυναμώνει ή πολιτιστική επανάσταση στην Κίνα, τόσο πιο ξέφρενα και λυσσαλέα θα επιμένουν να συκοφαντήσουν, να χτυπήσουν το μεγαλειώδες αυτό λαϊκό κίνημα. Όσο για τους ρεβιζιονιστές ηγέτες, αυτοί συνταυτίζουν κάθε μέρα και περισσότερο την τύχη τους με εκείνη του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης. Η στάση τους σήμερα απέναντι στην πολιτιστική επανάσταση το επιβεβαιώνει αυτό.

Με ξεχωριστή επιμονή και λύσσα, όλοι αυτοί, ιμπεριαλιστές, αντιδραστικοί, ρεβιζιονιστές, επιτίθενται εναντίον του ηγέτη της σοσιαλιστικής Κίνας, του Μάο Τσέ-τούνγκ. Προσπαθούν να διαδόσουν το γνωστό μύθο της «προσωπολατρείας» με τον όποιο εξόρμησαν για την κατάργηση της δικτατορίας του προλεταριάτου στην Ε.Σ. Σ.Δ. και για την παλινδρόμηση του καπιταλισμού. «Ομως, ο Μάο Τσέ-τούνγκ έχει κατακυρωθεί στη συνείδηση των λαών του κόσμου, σαν ο πιο έξοχος λαϊκός ηγέτης της εποχής μας, μεγάλος συνεχιστής του έργου των Μάρξ, Ένγκελς, Λένιν, Στάλιν. «Ένοχλούνται» από τις εκδηλώσεις αγάπης του κινέζικου λαού. Τους κατανοού-

με απόλυτα. Η ανυποληψία που απολαμβάνουν οι ηγέτες τους ανάμεσα στις λαϊκές μάζες δικαιολογεί απόλυτα την «αγανάκτησή» τους. Όσοσο δεν μπορούν να εμποδίσουν τον κινέζικο λαό πρώτα απ' όλα και τους λαούς του κόσμου σε συνέχεια να εκδηλώνουν την αγάπη και το θαυμασμό τους για την μεγαλύτερη μορφή της εποχής μας, τον αγαπημένο ηγέτη της Νέας Κίνας, που είναι το στήριγμα και η έλπιδα των λαών όλου του κόσμου, τον Πρόεδρο Μάο Τσέ-τούνγκ.

**

Στη χώρα μας, όλόκληρος ο αστικός τύπος σε «αγαστή σύμφορα» με τα δημοσιογραφικά όργανα της ΕΔΑ, εκπλήρωναν και εκπληρώνουν το «διεθνιστικό» τους χρέος. Ταυτόχρονα, το Ε.Ι.Ρ. και ειδικά ο «Ενόπλιον» σκορπανε καθημερινά το αντισοσιαλιστικό, αντικινέζικο, αντιδραστικό δηλητήριό τους.

«Βαθυστόχαστα» άρθρα, ανταποκρίσεις και επιφυλλίδες δημοσιεύτηκαν και δημοσιεύονται, που προβάλλουν τις «ρίζες», τα «φυλετικά» και «θάρραρα» κίνητρα της πολιτιστικής επανάστασης. Ός και ο γνωστός Αντρέας Ζέβγας ή Αίμ. Χ. ανέλαβε από την «Καθημερινή» να κάνει την «ανάτομία» της «κίτρινης ύστερας». Η «Αύγή» και η «Δημοκρατική Άλλαγή» «ἐνημέρωσαν» και «ἐνημερώνουν» καθημερινά το άναγνωστικό τους κοινό για όποιαδήποτε «νέα» ἐπινόηση των διεθνών χαλκείων. Οι οργανώσεις της ΕΔΑ και της ΔΝΑ «δραστηριοποιήθηκαν» σπέρνοντας κάθε είδους ἐπινοήσεις και προβάλλοντας κατά προτίμηση τους χαρακτηρισμούς για «ναζισμό», «φασισμό», «δολοκληρωτισμό». Σφυροκοπούν τους δημοκρατικούς και προοδευτικούς ανθρώπους με ζήλο και ἐπιμονή που αν την έδειχναν στις άλλες «δραστηριότητες» τους σίγουρα θα ανέδαζαν κάπως το «πλάνο οικονομικής» και το «οικονομικό» τους πλάνο. Φαντάζονται οι ρεβιζιονιστές της χώρας μας ότι η «εὐκαιρία» είναι «μοναδική» και σπεύδουν να άδραχθούν από αυτήν.

Δέν αξίζει να ασχοληθεί κανείς με τα γραφτά του αστικού τύπου, ούτε με τις ἐκπομπές του ΕΙΡ. Αυτοί κάνουν τη δουλειά τους. Το ειδικό χαρακτηριστικό της ένστρατειας αυτής στη χώρα μας είναι ότι τον πρώτο ρόλο της μετάδοσης και της διάδοσης όλων αυτών των «ειδήσεων», «ἐπιχειρημάτων» και ὕδρων τον παίζουν οι οργανώσεις της όπορτουνιστικής ΕΔΑ. Πέρα όμως απ' αυτό η πολιτιστική επανάσταση θίγει και τους ντόπιους όπορτουνιστές. Γιατί και έδω, στα πλαίσια της εφαρμογής του «νέου πνεύματος», ή «προσπάθεια» για την «ανάπλαση» και την «ανάδιαπαιδαγώγηση» των ανθρώπων έχει προχωρήσει άρκετά και έχει διαμορφωθεί επίσης ένα «άξιοζήλευτο» πολιτιστικό ρεβιζιονιστικό μέτωπο με αίχμη πάντοτε στραμμένη εναντίον του σοσιαλισμού και των ιδανικών του, με πρόσφατο παράδειγμα την «ὐπόθεση Ντάνιελ-Σινιάφσκυ». Έχοντας άστοποιηθεί οι όπορτουνιστές της ΕΔΑ, αίσθάνονται πραγματική φρίκη όταν αναλογίζονται πως στην Κίνα γίνεται ἐκστρατεία εναντίον των αστικών ήθων, ἐθίμων και συνηθειών, πως ἐπιχειρείται ριζικός μετασχηματισμός του ἐποικοδομηματος. Κυνηγώντας το προσωπικό τους βόλεμα, ζώντας και αναπνέοντας τα «φίνα» άρώματα του αστικού κοσμο-

πολιτισμού και απολαμβάνοντας τις «άθανάτες» συνήθειες της κοσμικής ζωής, έντροφώντας στα πιό «λεπτεπίλεπτα» προϊόντα μιας «ὕψηλης τέχνης», θαυμάζοντας τους «μυήτες», τους έξαλλους ρυθμούς σείκ κλπ., συναγωνιζόμενοι για το ποιός έχει τα πιό «πρωτότυπα» χόμπυ, νοιώθουν άποτροπιασμός για το «μεσαιωνισμό» και τη «χυδαιότητα» της πολιτιστικής επανάστασης στην Κίνα. Έχοντας καθιερώσει στις έσωτερικές σχέσεις των οργανώσεων της ΕΔΑ τις συνήθειες του αστικού ανταγωνισμού, με τη συντριβή των «δογματικών», «σεχταριστικών» άρχων της άλληλεγγύης, της συντροφικότητας και του άμοιβαίου σεβασμού, ανατριχιάζουν όταν μαθαίνουν την ἐπιμονή των κινέζων στη σοσιαλιστική ήθική. Γι' αυτούς δ,τι έρχεται από τη «Δύση» είναι τέλειο και δ,τι είναι αστικό άποτελεί παράδειγμα για μίμηση. Επομένως στα μάτια τους ή κριτική και ή πάλη σχετικά με τα «ξένα πρότυπα» που γίνεται στην Κίνα είναι άπαράδεκτη. Η έξαρση και ή πιό πέρα άνάπτυξη των σοσιαλιστικών άρχων για την τέχνη και τη λογοτεχνία είναι «ἐπιστροφή στο σκοτάδι». Όσοσο, ρεβιζιονιστές «καθαρόαιμοι», δέν τολμάνε να θγούνε, μιμούμενοι σ' αυτό τις μεγάλες ξένες «αὐθεντίες» του ρεβιζιονισμού να «άντικρύσουν» κατά πρόσωπο και συστηματικά τις άρχές, τις κατευθύνσεις, τα μέτρα και την πορεία της πολιτιστικής επανάστασης. Προτιμάνε να στηρίζονται στις «γερές πλάτες» των «αὐθεντιών» της αντίδρασης. Έτσι με ταχύτητα άστραπής και με έντυπωσιακό τρόπο έσπευσαν να άναμεταδώσουν την «είδηση» που μετέδωκαν τα διεθνή αντιδραστικά χαλκεία για το φόνο «8 έρυθρών φρουρών» («Αύγή» 28.8.66).

Όσοσο, ή γή γυρίζει, ο ήλιος ανατέλλει πάντα και ή πολιτιστική επανάσταση στην Κίνα υπάρχει και άναπτύσσεται άκατάπαυστα. Αυτό είναι ένα γεγονός ανεξάρτητο από τις ἐπιθυμίες και τη θέληση των ρεβιζιονιστών. Και το πρόβλημα που θέτει στον καθένα, που είναι ή θέλει να έμφανίζεται σαν προοδευτικός, είναι το ακόλουθο: Είναι ὕπερ της πολιτιστικής επανάστασης, που σημαίνει μετασχηματισμός του ανθρώπου με την άπαλλαγή του από τον τρόπο σκέψης, τις συνήθειες, ήθη και έθιμα των ἐκμεταλλευτριών τάξεων ή είναι εναντίον; Δέν πρόκειται το έρώτημα αυτό να παρακαμφθεί με δσες προφάσεις και αν προβληθούν. Η πολιτιστική επανάσταση είναι μια παρατεταμένη επανάσταση που άσφαλώς, όπως τονίζει και ή κινέζικη ήγεσία, «θα γνωρίσει παλίρροιες και άμπώτιδες» και ή πορεία της «θα είναι έλικοειδής». Το μέλλον της Ν. Κίνας, το μέλλον του κόσμου θα έξαρτηθεί από την πορεία της επανάστασης αυτής. Με μια τέτοια προοπτική καταντάει γελοία ή προσπάθεια όρισμένων που θέλοντας να ἐπιδείξουν «ανεξαρτησία» ψάχνουν στο πλήθος των γεγονότων να θρύνε τα στοιχεία εκείνα που θίγουν την «ανεξαρτησία» τους και το «άνησυχο» πνεύμα τους.

Προσπαθούν να παραμερίσουν ή να άμαυρώσουν τη γενική εικόνα της μεγαλειώδους έξόρμησης των μαζών, που χτίζουν με τα ίδια τους τα χέρια το μέλλον τους, που ξηλώνουν εκείνους που ξεστράτισαν από το δρόμο του σοσιαλισμού, που ρίχνουν τα θεμέλια για την οίκοδόμηση ενός πραγματικά σοσιαλιστικού πολιτισμού και «μοιρολογάνε» σαν τους «φιλισταίους διανοουμενά-

(Συνέχεια στη σελ. 16)

Οι ρεβιζιονιστές - υπηρέτες τῆς ἱμπεριαλιστικῆς γραμμῆς γιὰ τὴν «εἰρηνικὴ» καθυπόταξη τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ

Ὁ ἐγκληματικὸς ἐπιθετικὸς πόλεμος τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ στὸ Βιετνάμ θρίσκειται σὲ κρίσιμο σημεῖο. Παρὰ τὴν πρωτοφανῆ κινητοποίηση ὅλων τῶν πολεμικῶν μέσων καὶ δυνάμεών τους, οἱ ἀμερικάνοι ἐπιθετιστὲς καὶ τὰ ἀνδρείκελά τους στὴ Σαϊγκὸν ἀπέτυχαν παταγωδῶς στὴν ἐπιδιώξή τους νὰ συντρίψουν τὴν ἀντίσταση τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὴν αἱματηρὴ κυριαρχία τους στὸ Βιετνάμ. Ὅλα τὰ σχέδια τῶν στρατιωτικῶν «ἐγκεφάλων» τοῦ Πενταγώνου εἶχαν οἰκτρὸ τέλος. Οἱ δυνάμεις τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου τοῦ Ν. Βιετνάμ σημειώνουν συνεχεῖς λαμπρὲς νίκες, καταφέρουν ἰσχυρὰ πλῆγματα κατὰ τῶν ἀμερικάνων εἰσβολέων καὶ τῶν ὁργάνων τους, τοὺς χτυποῦν ἀλύπητα μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωλιά τους, στὰ περὶ χώρα καὶ στὴν ἴδια τὴ Σαϊγκὸν.

Μπροστὰ στὴν κατάσταση αὐτὴ, οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς καταφεύγουν ὁλοένα καὶ περισσότερο στὴ διπλὴ τακτική: ἀπὸ τὴ μιὰ, ἐντείνουν ὅλο καὶ πιὸ λυσσαλέα τὸν ἐγκληματικὸν πόλεμον καὶ προωθοῦν τὴν «κλιμακώσή» του καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη «προτείνουν» ὅλο καὶ πιὸ ἐπίμονα τὶς λεγόμενες «διαπραγματεύσεις εἰρήνης». Ὁ δόλιος σκοπὸς τους εἶναι ὁλοφάνερος. Αὐτὸ πού δὲν μποροῦν νὰ πετύχουν στρατιωτικά, προσπαθοῦν νὰ τὸ πετύχουν μὲ «εἰρηνικὲς διαπραγματεύσεις». Μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς τοῦ Βιετνάμ καὶ τῆς γενέκυσης τοῦ πολέμου πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ Βιετνάμ, θέλουν νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς βιετναμέζους «νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι τῶν διαπραγματεύσεων» καὶ νὰ ὑπογράψουν «οἰκειοθελῶς» τὴν «εἰρηνικὴ» ὑποταγὴ τους στὸν ἀμερικάνικον ἱμπεριαλισμό. Ἡ ἐπέκταση τῶν βομβαρδισμῶν ἐναντίον τοῦ Λαοκρατικοῦ Βιετνάμ στὸ Ἀνόι καὶ στὴ Χαϊφὸγκ ἀποτελεῖ, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, συγκεκριμένη ἐκφραση αὐτῆς τῆς τακτικῆς: «ἐπιβολὴ τῶν διαπραγματεύσεων εἰρήνης μέσο τῆς ἐντασης τῶν βομβαρδισμῶν». Στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς ἔχουν πρόθυμους υπηρέτες τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστὲς.

Οἱ ἡγέτες τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἔχουν δηλώσει, σὲ δρισμένες περιπτώσεις, ὅτι ἀποδέχονται τὶς θέσεις τῆς κυβέρνησης τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας Βιετνάμ καὶ τοῦ Ε.Α.Μ. τοῦ Ν. Βιετνάμ, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ λυθεῖ εἰρηνικά τὸ βιετναμέζικο πρόβλημα συνίσταται στὸ νὰ σταματήσουν ἀμέσως οἱ ΗΠΑ τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμον στὸ Βιετνάμ, νὰ ἀποσύρουν τὰ στρατεύματά τους καὶ νὰ διαλύσουν τὶς στρατιωτικὲς τους βάσεις στὸ Ν. Βιετνάμ. Ὅλες οἱ πράξεις τους δ-

μως ἀποδείχνουν πὼς οἱ δηλώσεις αὐτὲς εἶναι ὑποκριτικὲς καὶ ἀποσκοποῦν νὰ καλύψουν τοὺς σκοτεινοὺς σκοπούς τους. Οἱ ἡγέτες τῆς Σ.Ε., ὅχι μόνο ἀπέφυγαν νὰ καταγγείλουν τὶς μανούβρες τοῦ Τζόνσον γιὰ «διαπραγματεύσεις εἰρήνης», ἀλλὰ ἀντίθετα, ἀκριβῶς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπέκταση τῶν ἀμερικάνικων βομβαρδισμῶν στὸ Ἀνόι καὶ στὴ Χαϊφὸγκ, δέχθηκαν μὲ μεγάλες τιμὲς στὴ Μόσχα τρεῖς πλασιὲ τῆς πολιτικῆς τοῦ Τζόνσον, τὸν Οὐίλσον, τὸν Οὐ Θάντ καὶ τὴν Γκάντι. Καὶ οἱ τρεῖς τους τὸ δῆλωσαν καθαρὰ πὼς ἦταν «κομιστὲς» κάποιων «προτάσεων» ἢ «σχεδίων» γιὰ μιὰ «εἰρηνικὴ ἐπίλυση τοῦ βιετναμέζικου προβλήματος» — φυσικά, χωρὶς τὸν στοιχειώδη ὅρο τῆς κατάπαυσης τῆς ἱμπεριαλιστικῆς ἐπίθεσης καὶ τῆς ἀποχώρησης τῶν ἀμερικάνικων στρατευμάτων ἀπὸ τὸ Βιετνάμ. Οἱ «προτάσεις» καὶ τὰ «σχεδία» τους ἦταν, δηλαδή, διάφορες παραλλαγές τῶν «εἰρηνικῶν προτάσεων» τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ Τζόνσον. Ὅλα αὐτὰ ἦταν γνωστὰ ἤδη πολὺ πρὶν ἀναχωρήσουν γιὰ τὴ Μόσχα. Καὶ ὥστόσο, οἱ ἡγέτες τῆς Σ.Ε. τοὺς δέχτηκαν, καὶ μάλιστα τὸν Οὐ Θάντ τὸν π ρ ο σ κ α λ ε σ α ν οἱ ἴ δ ι ο ι, καὶ σ υ ζ ῆ τ η σ α ν μαζί τους αὐτὲς τὶς «προτάσεις» καὶ «σχεδία». Μετὰ τὶς συνομιλίες τους μὲ τὸν Οὐίλσον, ἐκδήλωσαν, μὲ διάφορους τρόπους, τὴν «ἐκανοποίησή» τους γιατί ὁ Οὐίλσον «διαφόρισε» ἀπὸ τοὺς ἀμερικανούς τὴ θέση του στὸ ζήτημα τῶν βομβαρδισμῶν τοῦ Ἀνόι καὶ τῆς Χαϊφὸγκ καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴν «παραπέρα ἀνάπτυξη τῶν σοβιετο-ἀγγλικῶν σχέσεων». Κατὰ τὴν ἀφιξὴ τοῦ Οὐ Θάντ στὴ Μόσχα ἡ «Πράβδα» (25.7.66) τοῦ ἀφιέρωσε ὑψηλὰ ἐγκώμια, τονίζοντας ἰδιαίτερα πὼς «ὁ Οὐ Θάντ τάσσεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφάλειας, ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καὶ πλήρους ἀφοπλισμοῦ, ὑπὲρ τῆς ἐξασφάλισης τῆς ἀνεξαρτησίας στίς ἀποικιακὲς χώρες καὶ λαοὺς καθὼς ἐπίσης ὑπὲρ τῆς ρύθμισης, πάνω στὴ βάση τῆς ἰσοτιμίας, τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου. Ὁ Οὐ Θάντ ἐκδηλώθηκε ὑπὲρ τῆς ὑποστήριξης τῆς πολιτικῆς τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπίλυσης τῶν διαφιλονικούμενων διεθνῶν προβλημάτων μέσο διαπραγματεύσεων. Ἡ δραστηριότητα τοῦ Οὐ Θάντ στὴ θέση τοῦ γενικοῦ γραμματέα τοῦ ΟΗΕ κατέκτησε μιὰ πλατιὰ διεθνὴ ἀναγνώριση». Εἶναι ἄραγε χωρὶς σημασία τὸ γεγονός ὅτι, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού ὁ Οὐ Θάντ πηγαίνει στὴ Μόσχα κρατώντας στὸ χέρι ἕνα «σχέδιο»-παραλλαγὴ τοῦ «σχεδίου» Τζόνσον γιὰ τὴν «εἰρηνικὴ ρύθμιση τοῦ βιετναμέζικου προβλήματος», ἡ «Πράβδα» ἐξυμνεῖ τὸ ρόλο του «ὁ π ἔ ρ τ ῆ ς ἑ ξ α σ φ α λ ι σ η ς

της ανεξαρτησίας στις αποικιακές χώρες και λαούς» και «υπέρ της επίλυσης των διαφιλόνικων συμφωνιών προδλημάτων μέσο διαπραγμάτευσης»; Δε σημαίνει, μήπως, αυτό πώς το βιετναμέζικο πρόβλημα (που είναι «το πιο όξυ διεθνές πρόβλημα») μπορεί να λυθεί και η ανεξαρτησία του Βιετνάμ να εξασφαλισθεί πάνω στη γραμμή των λεγόμενων «διαπραγματεύσεων ειρήνης» του Τζόνσον; Επίσης αποκαλυπτική ήταν η επίσκεψη της Γκάντι. Η Γκάντι πήγε στη Μόσχα κομίζοντας την τελευταία έκδοση της πολιτικής Τζόνσον πάνω στο βιετναμικό: να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί του Β. Βιετνάμ και να αρχίσουν διαπραγματεύσεις μεταξύ «βλων των ενδιαφερομένων». Μιλώντας σε δεξίωση στο Κρεμλίνο, η Γκάντι δήλωσε: «Με τον πόλεμο τίποτε δεν μπορεί να πετύχει». Και υπογραμμίζοντας τις συνέπειες που θα έχει «οποιαδήποτε κλιμάκωση», πρόσθεσε: «Ζήτημα έκλογης μπροστά στην ειρηνική ρύθμιση δεν υπάρχει, και μόνο σ' αυτή την κατεύθυνση οφείλουμε να εντείνουμε όλες μας τις προσπάθειες (χειροκροτήματα)». («Πράδα», 15.7.66). Οι ηγέτες της Σ.Ε. λοιπόν χείρο κρότησαν τις θέσεις αυτές της Γκάντι, θέσεις που αποτελούν απροσχημάτιστη καταδίκη του αντιστασιακού - απελευθερωτικού αγώνα του βιετναμέζικου λαού και δικαίωση της πολιτικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για «διαπραγματεύσεις ειρήνης» και, επιπλέον, της υποσχέθηκαν αύξηση της οικονομικής βοήθειας! Πριν από την αναχώρηση της από τη Μόσχα, η Γκάντι, στη διάρκεια μιας πρές κόνφερανς, δήλωσε: «Η σοβιετική κυβέρνηση δεν μπορεί να αναλάβει καμιά πρωτοβουλία για την ειρήνευση του Βιετνάμ, χωρίς τη συγκατάθεση της βορειοβιετναμικής κυβέρνησης... Όλοι εκτιμούν τις προσπάθειές μας και τα κίνητρά μας, η στάση όμως της ΕΣΣΔ συνίσταται στο ότι οποιαδήποτε προτάσεις θα πρέπει να έγκριθούν προηγούμενα από το Βόρειο Βιετνάμ, που είναι ο πιο άμεσα ενδιαφερόμενος» («Αύγη», 17.7.1966). Έτσι τα πράγματα γίνονται εντελώς καθαρά. Οι προσπάθειες της Ίνδίας δεν έγκρινονται από το Βιετνάμ κι' ωστόσο «βλ οι» τις εκτιμούν, δηλ. και η Σ.Ε. Η Σ.Ε. θα ήθελε να αναλάβει «πρωτοβουλία για την ειρήνευση του Βιετνάμ», αλλά δεν το κάνει μόνο και μόνο γιατί δεν υπάρχει ή συγκατάθεση του Βιετνάμ. Έτσι, όλα τα λόγια και οι δηλώσεις του Μπρέζνιεφ και του Κοσύγιγιν για «καταδίκη της αμερικάνικης επίθεσης στο Βιετνάμ, για «αποχώρηση των αμερικάνικων στρατευμάτων από το Βιετνάμ» και για «ένισχυση της πάλης του βιετναμέζικου λαού» αποδείχονται κούφια, παραπλανητικά λόγια, υποκριτικές δηλώσεις. Η ουσία είναι μία. Ο βιετναμέζικος λαός αρνείται τις λεγόμενες «διαπραγματεύσεις ειρήνης» του Τζόνσον και τις όποιες παραλλαγές τους, που αποσκοπούν να εκδιώξουν μια «λύση» σύμφωνη με τα βασικά συμφέροντα των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και είναι αποφασισμένος να πολεμήσει ως την πλήρη δικαίωση της ιερής υπόθεσής του. Οι ηγέτες της Σ.Ε. προσπαθούν να υπονομεύσουν τον αγώνα του βιετναμέζικου λαού και να του επιβάλουν τις «διαπραγματεύσεις ειρήνης». Αλλά, όπως πολύ σωστά τόνισε η ε-

φημερίδα του Βιετναμέζικου Λαϊκού Στρατού «Κουάν Ντόι Νάν Ντάν» στις 19) 7) 66: «Όποιες θυσίες και δυσκολίες κι' αν χρειαστεί να υποφέρουμε, είμαστε αποφασισμένοι να υπερασπίσουμε τα ιερά μας εθνικά δικαιώματα. Αυτό είναι ένα ζήτημα αρχών, που δεν χωράει παζάρια. Να υποστηρίξεις ότι αυτή η θέση του βιετναμέζικου λαού είναι «πολύ σκληρή» με το σκοπό να ασκήσεις πολιτική πίεση και να αναγκάσεις το βιετναμέζικο λαό να υποχωρήσει και να εγκαταλείψει τα νόμιμα εθνικά του δικαιώματα, προφανώς σημαίνει να υπερασπίζεις τους επιθετιστές των ΗΠΑ».

Οι ηγέτες της ΕΣΣΔ, από τη μία πλευρά ασκούν παντοειδείς πιέσεις στους βιετναμέζους να αποδεχθούν τις λεγόμενες «διαπραγματεύσεις ειρήνης» και, από την άλλη, αναπτύσσουν μια πυρετώδη προσπάθεια για να σπείρουν τη σύγχυση στην παγκόσμια κοινή γνώμη δσον άφορα την πραγματική ουσία του βιετναμέζικου προβλήματος, να καλλιεργήσουν την ιδέα για την «ανάγκη της ειρηνικής επίλυσης» του προβλήματος αυτού, για να μετατρέψουν έτσι και την παγκόσμια κοινή γνώμη σε ένα παράγοντα πίεσης πάνω στους βιετναμέζους και να τους εξαναγκάσουν σε υποχώρηση και υποταγή. Στη γραμμή αυτή κινούνται και οι φορείς της πολιτικής τους — ρεβιζιονιστές των διαφόρων χωρών, μαζί και οι έλληνες ρεβιζιονιστές.

Οι άνθρωποι αυτοί μιλούν πολύ για το Βιετνάμ, αλλά η ουσία των προσπαθειών τους είναι ακριβώς η καλλιέργεια της ιδέας της λεγόμενης «ειρηνικής ρύθμισης» του βιετναμέζικου προβλήματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην πρόσφατη Δ' Μαραθώνεια Πορεία Ειρήνης οι έλληνες ρεβιζιονιστές πρόβαλαν έπίσημα σαν κεντρικό σύνθημα το σύνθημα: «Ειρήνη στο Βιετνάμ με διαπραγματεύσεις». Κι' όταν άρχισαν μιλούν για τα έγκλήματα των αμερικάνων στο Βιετνάμ, το κάνουν με τέτοιο τρόπο, ώστε να καλλιεργείται στο λαό όχι το μίσος προς τους επιδρομείς και η διάθεση για μια αγωνιστική κινητοποίηση άλληλεγγύης προς τον αγωνιζόμενο λαό του Βιετνάμ, αλλά το δέος και ο τρόμος μπροστά στις συνέπειες «του πολέμου γενικά», ο πανικός μπροστά στην «παντοδυναμία» του ιμπεριαλισμού και, επομένως, η ιδέα για την «ανάγκη» της πάσης θυσία «ειρηνικής διεξόδου».

Μια από τις πιο ύπουλες και σατανικές μέθοδους που χρησιμοποιούν οι ρεβιζιονιστές για να προωθήσουν τους σκοπούς τους αυτούς είναι η διαστρέβλωση των πραγματικών θέσεων των βιετναμέζων, σε πλήρη συνεργασία με τα χαλκεία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ένώ γνωρίζουν πολύ καλά τη σταθερή αντίθεση του βιετναμέζικου λαού στις «διαπραγματεύσεις ειρήνης» του Τζόνσον, εμφανίζουν, κάθε τόσο, το Βιετνάμ έτοιμο να δεχθεί τις «διαπραγματεύσεις» αυτές και να υποταχθεί στις ιταμές αξιώσεις και τους εκδιαισμούς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Στις 27) 6) 66, δυο ημέρες πριν από την έναρξη των αμερικάνικων βομβαρδισμών έναντιον του Άνόι και της Χαϊφόνγκ, η «Δημοκρατική Άλλαγή», απογευματινό δργανο της ΕΔΑ, πρόβαλε, με έντυπωσιακό τρόπο, την «είδηση»: «Αφαιρούνται και τα τελευταία προσχήματα

των αμερικανών. Το 'Αντί δέχεται διάλογο με τις ΗΠΑ αν σταματήσουν τώρα τους βομβαρδισμούς». Μεταφέροντας και υιοθετώντας τις αμερικανικές «πληροφορίες», η «Δ. 'Αλλαγή» κάτω από τον παραπάνω τίτλο ξγράφει: «'Η κυβέρνησις του Β. Βιετνάμ είναι έτοιμη να καθήσῃ στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων, αν η 'Αμερική διέκοπτε τους βομβαρδισμούς. 'Η πρότασις αυτή, απαλλαγμένη από προηγούμενους όρους, που απέρριπτε η αμερικανική κυβέρνησις, απογομνώνει τον πρόεδρο Τζόνσον από το «έπιχείρημα» ότι το 'Αντί αρνείται το διάλογο».

Είναι πασίγνωστο, ότι αυτοί οι «προηγούμενοι όροι» είναι η άμετακίνητη απαίτησις των βιετναμέζων να σταματήσουν οι αμερικάνοι τον έπιθετικό τους πόλεμο, να φύγουν από το Βιετνάμ και να αφήσουν το λαό του να ρυθμίσει μόνος του τις τύχες του. Αυτοί οι όροι, που συμπυκνώνουν την ίδια την ουσία της πάλης του βιετναμέζικου λαού, κατά τη «Δημ. 'Αλλαγή» ήταν απλώς «τελευταία προσήματα», που τώρα «αφαιρούνται» για να μη έχει «έπιχείρημα» ο Τζόνσον! 'Ετσι, ο βιετναμέζικος λαός έμφανίζεται να εγκαταλείπει τους θεμελιώδεις σκοπούς της πάλης του, να υποκύπτει στον έκδικασμό μέσω βομβαρδισμών του Τζόνσον και να αποδέχεται τους όρους του! Φυσικά, το ψεύδος αποκάλυφθηκε γρήγορα. Οι βιετναμέζοι παρέμειναν άταλάντευτοι στις θέσεις τους, και μετά τους βομβαρδισμούς του 'Αντί και της Χαϊφόνγκ διακήρυξαν άκόμα πιο περήφανα την απόφασή τους να μη υποκύβουν μπροστά στην άπειλή και τον έκδικασμό.

Στις 28) 7) 66, η «Αύγή» ξγράφει: «'Η ιμπεριαλιστική προπαγάνδα προσπαθεί επίσης να σπείρει τή σύγχυση στην παγκόσμια κοινή γνώμη σχετικά με τις προτάσεις της Α.Δ. του Βιετνάμ για την αποκατάστασις της ειρήνης, με τον ισχυρισμό ότι οι προτάσεις αυτές δεν προβλέπουν συνομιλίες πριν και ο τελευταίος αμερικανός στρατιώτης εγκαταλείψει το Βιετνάμ. Πρόκειται και πάλι για άπατη. Το 'Αντί δεν ζητά παρά την αναγνώριση από τις ΗΠΑ της αρχής ότι δεν έχουν κανένα δικαίωμα να μένουν στο Βιετνάμ. 'Από καί και έπειτα ο μόνος όρος που τίθεται είναι ότι βασικός σκοπός των ένδεχομένων συνομιλιών θα είναι να πραγματοποιηθεί χωρίς καθυστέρηση η αποχώρησις των αμερικανικών στρατευμάτων από το βιετναμικό έδαφος». 'Εδώ ο πανούργος ρεβιζιονισμός έμφανίζεται υποκριτικά ότι θέλει να υπερασπίσει τις θέσεις της Α.Δ. του Βιετνάμ από τις ιμπεριαλιστικές διαστρεβλώσεις, ενώ στην πραγματικότητα διαστρεβλώνει ο ίδιος, με τον πιο χονδροειδή τρόπο, τις θέσεις αυτές, άκριβώς για να υπηρετήσει τον ιμπεριαλισμό, που θέλει να επιβάλει μια οποιαδήποτε μορφή «διαπραγματεύσεων» χωρίς την αποχώρησις των στρατευμάτων του από το Βιετνάμ.

Όλη αυτή η έπιμονή των ρεβιζιονιστών, να έμφανίζουν κάθε τόσο τους βιετναμέζους έτοιμους «να καθήσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων», παρά τις κατηγορηματικές διαφεύσεις των ίδιων των βιετναμέζων, έξυπηρετεί ένα πολύ συγκεκριμένο (ιμπεριαλιστικό) σκοπό: πάει, από τη μια μεριά, να «έξοικειώσει» την κοινή γνώμη με την ιδέα των «διαπραγματεύσεων ειρήνης» του Τζόνσον και, από την άλλη, να παρουσιάσει τους

βιετναμέζους ότι ταλαντεύονται στις θέσεις τους και ότι αν τελικά, ύστερα από κάθε τέτοια «πληροφορία» (σκόπιμη ιμπεριαλιστική έπινόηση) οι βιετναμέζοι έπιμένουν στην άρνησή τους, είναι γιατί «έπικρατούν οι αδιάλλακτοι κινεζόφιλοι στο 'Αντί». 'Ετσι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός απαλλάσσεται από τις εθύνες του για τον έγκληματικό έπιθετικό πόλεμο που διεξάγει στο Βιετνάμ και οι εθύνες μετατοπίζονται στο θύμα της έπιθεσις, στο βιετναμέζικο λαό και στην «αδιάλλαξία» του.

Πάνω στο έδαφος μιας τέτοιας «προετοιμασίας», οι ρεβιζιονιστές προωθούν τώρα πιο άνοιχτά τα σχέδια και τις έπιθέσεις τους κατά του βιετναμέζικου λαού. Όπως «πληροφορεί» τους άναγνώστες της η «Αύγή» της 1) 9) 66, το Π.Γ. του Γαλλικού «Κομμουνιστικού» Κόμματος, σέ δήλωσή του, που την άναμετέδωσε το σοβιετικό πρακτορείο «ΤΑΣΣ» (κι' αυτό έχει τή σημασία του), άνάμεσα σέ άλλα, άναφέρει: «'Η σημερινή κατάστασις χαρακτηρίζεται από την άξανάομενη έπιθετικότητα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και ταυτόχρονα από τις δυσκολίες που άντιμετωπίζει. Κάτω από τις συνθήκες αυτές, είναι σωστό και ρεαλιστικό να ζητάμε να παύσει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, ο μόνος υπεύθυνος για τον πόλεμο, τους βομβαρδισμούς κατά της Α.Δ. του Βιετνάμ, να άναγνωρίσει την άντιπροσωπευτικότητα του 'Εθνικοαπελευθερωτικού Μετώπου του Ν. Βιετνάμ και να άναλάβει να διαπραγματευθεί μαζί του». Ποιά είναι η ουσία της «ρεαλιστικής» θέσης των γάλλων ρεβιζιονιστών; 'Η έγκατάλειψη της θεμελιώδους θέσης - απαίτησης για την αποχώρησις των αμερικανικών στρατευμάτων από το Βιετνάμ! 'Από τή διαπίστωσις της «άξανάομενης έπιθετικότητας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού» «που είναι ο μόνος υπεύθυνος για τον πόλεμο» (!) οι «έπαναστατικοί» έγκέφαλοι του γαλλικού ρεβιζιονισμού οδηγούνται στη «θέση» της υποχώρησης και της υποταγής. Και έχουν το θράσος να το έμφανίζουν αυτό σαν αίτημα προς τους αμερικάνους! Μά αυτή η «ρεαλιστική» θέση τους είναι η ίδια η θέση των αμερικανών ιμπεριαλιστών που έχουν διακηρύξει έπανειλημμένα την «προθυμία» τους να σταματήσουν τους βομβαρδισμούς της Α.Δ. του Βιετνάμ έφόσον οι βιετναμέζοι θα δέχονταν να διαπραγματευθούν μαζί τους, παραιτούμενοι από την απαίτησις για τή αποχώρησις των αμερικανικών στρατευμάτων από τή χώρα τους. Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι καθαρό. Οι γάλλοι ρεβιζιονιστές δεν προβάλλουν κανένα αίτημα προς τους αμερικάνους, αλλά ύπηρετώντας άκριβώς τή δική τους (των αμερικανών ιμπεριαλιστών) γραμμή περνούν σέ μια άνοιχτή πίεσις πάνω στους βιετναμέζους για να τους έξαναγκάσουν να άπαρνηθούν τις έπαναστατικές θέσεις τους.

Έσσευπάζοντας άκριβώς παρόμοιες προσπάθειες, η έφημερίδα του Βιετναμέζικου Λαϊκού Στρατού «Κουάν Ντόι Νάν Ντάν»-ξγράφει στις 19) 7) 66: «'Ορισμένοι άνθρωποι που έχουν δείξει μεγάλη άνησυχία για τον πόλεμο στο Βιετνάμ ύποστηρίζουν με ζήλο τις «ειρηνικές διαπραγματεύσεις» στο βιετναμικό ζήτημα. Προτείνουν ένα συστηματικό σχέδιο που έχει ως έξής: «Κατάπαυσις των βομβαρδισμών» του Βορείου Βιετνάμ από τις ΗΠΑ, σύγκλησις «μιας συνδιάσκεψης για ειρηνικές διαπραγματεύσεις», συζήτησις για τήν «κατάπαυσις των έχ-

θροπραξιών», συζήτηση για την «ανάκληση των ξένων στρατευμάτων», ανταλλαγή απόψεων για την «επίλυση του εσωτερικού πολιτικού ζητήματος». Από την πρώτη ματιά, λέει το άρθρο, αυτή η θέση φαίνεται να είναι τελείως διαφορετική από τη θέση των ΗΠΑ. Άλλα είναι πραγματικά έτσι; Όχι! Οι αθέατες αεροπορικές επιδρομές στη Λαοκρατική Δημοκρατία του Βιετνάμ από τις ΗΠΑ συνιστούν μία κυνική καταπάτηση των κυριαρχικών δικαιωμάτων ενός ανεξάρτητου κράτους. Οι ΗΠΑ πρέπει να τιμωρηθούν για τα εγκλήματά τους. Η κατάπαυση των βομβαρδισμών του Βορείου Βιετνάμ δεν είναι παρά μία λογική πορεία και οι βομβαρδισμοί πρέπει να σταματήσουν άμεσα, χωρίς όρους και τελειωτικά. Δεν μπορούν να γίνουν καθόλου «παζάρια» ούτε παραχωρήσεις πάνω σ' αυτό το θέμα... Οι ΗΠΑ έχουν προκαλέσει τον επιθετικό πόλεμο ενάντια στο Βιετνάμ. Γιατί όρισμένοι άνθρωποι καλούν σε συζητήσεις αντί να καλέσουν τις ΗΠΑ, ακόμα και τώρα, να σταματήσουν τον εγκληματικό τους πόλεμο; Ποιός είναι ο σκοπός των συζητήσεων για «ανάκληση των ξένων στρατευμάτων»; Ποιά είναι τα μόνα ξένα στρατεύματα στο Βιετνάμ αυτή τη στιγμή; Είναι ξεκάθαρο ότι τα μόνα ξένα στρατεύματα είναι τα επιθετικά στρατεύματα των ΗΠΑ και των δορυφόρων τους. Πρέπει λοιπόν να αποσυρθούν. Άς αποσύρουν οι ΗΠΑ τα στρατεύματά τους, άς διαλύσουν τις στρατιωτικές τους βάσεις στο Ν. Βιετνάμ και ο πόλεμος θα σταματήσει άμεσα. Όσο οι ΗΠΑ αρνούνται να το κάνουν, κάθε συζήτηση με τις ΗΠΑ δεν θα σήμεινε να αναγνωρίσουμε σαν νόμιμη την εισβολή των αμερικανικών στρατευμάτων στο Βιετνάμ; Αυτό το διαφορετικό σχέδιο για ειρήνη στην ουσία δεν είναι διαφορετικό από την άπατη των «ειρηνικών συνομιλιών» των ΗΠΑ, καταλήγει η βιετναμέζικη εφημερίδα.

Γιατί, όμως, επιμένουν τόσο πολύ στις «διαπραγματεύσεις ειρήνης» οι ρεβιζιονιστές; Αυτή η επιμονή των ρεβιζιονιστών στις «διαπραγματεύσεις ειρήνης» είναι απόρροια και έκφραση της βασικής θέσης τους πάνω στο βιετναμέζικο πρόβλημα.

Οι ρεβιζιονιστές θεωρούν, πώς στο βιετναμέζικο πρόβλημα «δεν μπορεί να υπάρξει στρατιωτική λύση», δηλ. πώς δεν είναι δυνατό να νικήσει ο βιετναμέζικος λαός τους αμερικάνους επιδρομείς και τα ανδρείκελά τους, και πώς η παράταση της ένοπλης σύγκρουσης στο Βιετνάμ επιφέρει άπλως άδικες και ανώφελες θυσίες και κλείνει τον κίνδυνο γενίκευσης της σύγκρουσης σε παγκόσμια κλίμακα, επομένως, ολοκληρωτικής καταστροφής της ανθρωπότητας. Λογική συνέπεια αυτής της «έκτιμησης» των ρεβιζιονιστών είναι η εναντίωσή τους στον ένοπλο απελευθερωτικό αγώνα του βιετναμέζικου λαού, οι παντοειδείς προσπάθειές τους να σταματήσουν και πνίξουν τον αγώνα αυτό και να εξαναγκάσουν τους βιετναμέζους να αποδεχθούν τις «διαπραγματεύσεις» με τους αμερικάνους επιθετιστές για την πάση θυσία «ειρηνική ρύθμιση» του προβλήματος. Αυτή η θέση των ρεβιζιονιστών αποτελεί καθαρή προδοσία. Αποκαλύπτει την πλήρη συνθηκολόγησή τους μπροστά στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και την άνισηρρη συμμεχία τους μαζί του έναντιον του βιετναμέζικου λαού και όλων των λαών που αγωνίζονται για την απελευθέρωσή τους από την ιμπεριαλιστική σκλαβιά. Τα «επιχειρήματά» τους για «α-

νώφελες θυσίες» και για «κινδύνους που απειλούν την παγκόσμια ειρήνη» κάνουν άπλως πύθ φανερή την προδοσία τους. Νά γιατί οι ρεβιζιονιστές καταπολεμούν με λύσσα κάθε ιδέα πραγματικής υποστήριξης στον αγώνα του βιετναμέζικου λαού και συκοφαντούν ασύστολα εκείνους που στέκονται αποφασιστικά στο πλευρό του. Από την άποψη αυτή, πολύ αποκαλυπτικό είναι ένα δημοσίευμα της «Αύγης» της 24) 8) 66.

Κάτω από τον τίτλο «Η κλιμάκωση και η αντικλιμάκωση», η «Αύγη» αναφέρεται σε «μια δξύτατη συζήτηση ανάμεσα στο περιοδικό του Σάρτρ «Μοντέρνοι καιροί» και στην «Ούμανιτέ», στην οποία «παίρνει μέρος και το περιοδικό «Νουβέλ Όπερβατέρ», όπως σημειώνει η ίδια. Σύμφωνα με την «Αύγη», το περιοδικό του Σάρτρ θέτει τα ζήτημα «αν οι σοσιαλιστικές χώρες θα δεχθούν τη «συνθηκολόγηση» ή αν θα αντιτάξουν στην αμερικανική κλιμάκωση την «αντικλιμάκωση». Υποστηρίζει (το περιοδικό) κυρίως ότι η έλλειψη «σαφήνειας», η «συνετή άναμονή», ο «ρεαλισμός» της σοβιετικής πολιτικής είναι ο τάφος της σοσιαλιστικής και επαναστατικής κίνησης. Συνιστά ν' αντιταχθεί στην αμερικανική πολιτική έντονη σοβιετική προειδοποίηση για συγκεκριμένα αντίποινα, έναντιον αμερικανικών θέσεων, σε τρόπο ώστε η αμερικανική κυβέρνηση να αναλάβει τις ευθύνες της για τη συνέχιση του πολέμου και να μην προχωρεί άτιμώρητα στην καταστροφή του Βιετνάμ.

Δεν έχουμε υπόψη μας το πλήρες και αλτούσιο κείμενο του άρθρου των «Μοντέρνων καιρών», αλλά το απόσπασμα που δίνει η «Αύγη» εκφράζει όπωςσδήποτε σωστά την πλατεία διαμορφωμένη πεποίθηση της κοινής γνώμης ότι η πολιτική των ήγετων της Σ.Ε. πάνω στο βιετναμέζικο πρόβλημα είναι πολιτική συνθηκολόγησης μπροστά στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό! Το βασικό στο απόσπασμα αυτό είναι ότι προβάλλεται η απαίτηση για μία πραγματική και ενεργητική συμπαράσταση της Σ.Ε. στο βιετναμέζικο λαό. Έναντιον αυτής ακριβώς της απαίτησης εκστρατεύει η «Ούμανιτέ», χαρακτηρίζοντας τις απόψεις των «Μοντέρνων καιρών» «ανεύθυνες προκλήσεις» των στρατηγών του καφεναείου του Σαίν Ζερμαίν ντε Πρέ» και προσπαθώντας να δικαιώσει τη στάση των ήγετων της Σ.Ε. με ταχυδακτυλογράφες. Η «επιχειρηματολογία» της «Ούμανιτέ» είναι, ωστόσο, πολύ αποκαλυπτική.

Γράφει η «Ούμανιτέ»: «Στο Βιετνάμ πρόκειται, από τη μία μεριά, να εμποδιστεί μία νίκη των αμερικανών— κάτι που θα αποτελούσε μία επιβράδευση της επίθεσης σ' όλο τον κόσμο και να εξαναγκασθούν οι αμερικανοί να αποσυρθούν απ' αυτή τη χώρα. Από την άλλη πρόκειται να αποφευχθεί ένας παγκόσμιος θερμοπυρηνικός πόλεμος που θα στοίχιζε στην ανθρωπότητα εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς. Στο περιθώριο που αφήνεται ανάμεσα σ' αυτά τα άκραία σημεία, το Βιετνάμ, η ΕΣΣΔ και οι άλλες σοσιαλιστικές χώρες απαντούν στην επίθεση και την κρατούν σε αποτυχία».

Το πρώτο και βασικό που παρατηρεί κανείς εδώ είναι ότι η «Ούμανιτέ» δέ ν θέτει το ζήτημα να νίκησει ο βιετναμέζικος λαός «να εμποδισθεί μία νίκη των αμερικανών». Ο ρόλος των δυνάμεων αντίστασης, κατά την «Ούμανιτέ», είναι άπλως ότι «απαντούν στην επίθεση και την κρατούν σε

ἀποτυχία». Τί θγαίνει ἀπ' αὐτό; Ἀπ' αὐτό θγαίνει πῶς γιὰ τοὺς ρεβιζιονιστὲς δὲν ὑπάρχει πρόβλημα νίκης τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ κατὰ τῶν ἀμερικάνων ἐπιδρομέων («εἶναι ἀδύνατη ἡ στρατιωτικὴ λύση τοῦ προβλήματος») οἱ ρεβιζιονιστὲς δὲν πιστεύουν στὴ νίκη αὐτὴ καὶ γι' αὐτὸ οὔτε κἀν θέτουν τέτοιον σκοπὸ μπροστὰ τοὺς. Ρωτᾶμε: εἶναι ἢ δὲν εἶναι αὐτὸ μιὰ ξεκάθαρα προδοτικὴ θέση;

Ἀλλὰ οἱ ρεβιζιονιστὲς ὄχι μόνο δὲν πιστεύουν, μὰ καὶ δὲ ν θ ἐ λ ο υ ν τὴ νίκη τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ κατὰ τῶν γιὰγκηδων ἐπιθετιστῶν· γιατί, λένε, αὐτὸ θὰ ἔθετε σὲ κίνδυνον τὴν παγκόσμια εἰρήνη καὶ θὰ ὀδηγοῦσε σὲ θερμοπυρηνικὴ καταστροφὴ τῆς ἀνθρωπότητος! Αὐτὸ εἶναι καθαρὸ, ὅταν ὑποστηρίζει ἡ «Οὐμανιτέ», πῶς στὸ Βιετνάμ «πρόκειται νὰ ἀποφευχθεῖ ἕνας παγκόσμιος θερμοπυρηνικὸς πόλεμος ποὺ θὰ στοίχιζε στὴν ἀνθρωπότητα ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια νεκροῦς». Ἀλλὰ πῶς θὰ ἀποφευχθεῖ αὐτό; Μᾶς τὸ λέει ἡ ἴδια ἡ «Οὐμανιτέ», ὅταν τοποθετεῖ τὴ βοήθεια πρὸς τὸ Βιετνάμ «στὸ περιθώριο ποὺ ἀφήνεται ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ἀκραῖα σημεία» (δηλ. νὰ μὴ νικήσουν οἱ ἀμερικανοὶ — νὰ μὴ γίνῃ παγκόσμιος πόλεμος). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ παγκόσμιος πόλεμος θὰ ἀποφευχθεῖ μὲ τὸν περιορισμὸ τῆς βοήθειας πρὸς τὸ Βιετνάμ καί, φυσικά, καὶ τῆς ἴδιας τῆς πάλης τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ! Εἶναι φανερό ὅτι ἐδῶ οἱ ρεβιζιονιστὲς ἀντιπαράθετον τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ καὶ ὅλων τῶν λαῶν ποὺ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἱμπεριαλιστικὴ καταπίεση, στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν παγκόσμια εἰρήνη. Καὶ ἐφόσον «πρόκειται νὰ ἀποφευχθεῖ» ἡ «θερμοπυρηνικὴ καταστροφὴ» πρέπει νὰ «συγκρατηθεῖ» τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα, ὁ ἀγῶνας κατὰ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Ἔτσι καταρρίπτουν οἱ ἴδιοι τὸ μῦθο τῆς δῆθεν σοβιετικῆς βοήθειας πρὸς τὸ Βιετνάμ. Στὴν πραγματικότητα ἡ «βοήθεια» τῶν καθοδηγητῶν τῆς Σ.Ε. πρὸς τὸ Βιετνάμ εἶναι τόσο καὶ τέτοια ὥστε νὰ τοὺς δίνει ἀπλῶς τὸ τυπικὸ πρόσχημα ὅτι «ἐκπληρώνουν τὸ διεθνιστικὸ τους καθήκον», γιὰ νὰ συγκαλύπτονται οἱ πραγματικὰ ἀντεπαναστατικὲς τοὺς ἐνέργειες καὶ νὰ τοὺς παρέχεται μιὰ «δόση» γιὰ νὰ ἐκδιᾶξουν τοὺς βιετναμέζους στὴν κατεύθυνση τῆς ὑποταγῆς στὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ καὶ τοὺς αὐθάδεις δρους του.

Ἡ «Οὐμανιτέ» ἀναγνωρίζει τὴν «αὐξανόμενη ἐπιθετικότητα τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ» κι' ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πῶς οἱ ἐπιθετικὲς ἐνέργειες τῶν ΗΠΑ εἶναι χωρὶς ὅρια καὶ πραγματικὰ θέτουν σὲ κίνδυνον τὴν παγκόσμια εἰρήνη. Ἀλλὰ τί θὰ τοὺς συγκρατήσῃ; Πῶς θὰ ἀνατραποῦν τὰ σχέδιά τους καὶ θὰ ἐπιβληθεῖ ἡ λαϊκὴ νίκη καὶ θὰ διαφυλαχτεῖ ταυτόχρονα καὶ ἡ παγκόσμια εἰρήνη; Μὲ τὸν περιορισμὸ τῆς ἀντίστασης ἢ μὲ τὴν ἔντασή της; Οἱ ρεβιζιονιστὲς κηρύσσονται ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἀντίστασης, ὑπὲρ τῶν συνεχῶν ὑποχωρήσεων καὶ συμβιβασμῶν ὡς τὴν πλήρη συνθηκολόγηση μπροστὰ στὸν πυρηνικὸ ἐκβιασμὸ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Τὸ λένε αὐτὸ ξεκάθαρα μέσο τοῦ «Νουβέλ Ὀπ-θερβατέρ», ποὺ ἀφοῦ διακηρύσσει πῶς «οἱ ἄνδρες τοῦ Πενταγώνου» «δὲν θὰ ἀφεθοῦν νὰ ἐκφοδηθοῦν ἀπὸ μιὰ σοβιετικὴ ἀνταπάντηση», καταλήγει: «Ἡ ἐπαναστατικὴ ἰδέα προϋποθέτει ὅτι ἄνθρωποι πρόκειται νὰ τὴν ἐνσαρκώσουν, νὰ τὴ ζήσουν καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Τὰ προβλήματα δὲν τίθενται πιά ὅπως τὸν καιρὸ τοῦ Μάρξ,

οὔτε τοῦ Τρότσκι. («Τί νὰ λέει ἡ «Πράβδα» γιὰ τὸν Τρότσκι;») Ἡ καταπληκτικὴ ἀλλαγὴ συνθηκῶν ὀδηγήσῃ σὲ μιὰ ἀλλαγὴ φύσης. Ἄν ὁ τυφλὸς φανατισμὸς τῶν ΗΠΑ κατάφερνε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ΕΣΣΔ σ' ἕναν ἴδιο τυφλὸ φανατισμὸ, δὲν θὰ ἀπομένανε πιά οὔτε ἐπαναστατικὴ ἰδέα, οὔτε ἐπαναστάτες νέτα-σχέτα».

Τί προκύπτει ἀπὸ ὅ; Μιὰ πραγματικὰ τυφλή, μοιρολατρικὴ ὑποταγὴ μπροστὰ στὴν ἰσχύ τοῦ πυρηνικοῦ ὀποῦ. Ἐνα συμπέρασμα μαύρης ἀπαισιοδοξίας, ἀπελπισίας, ἡττοπάθειας καὶ πανικοῦ γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες. Οἱ προοδευτικὲς δυνάμεις ἐμφανίζονται ἔτσι ἐντελῶς ἀνίσχυρες μπροστὰ στὴν παντοδυναμία τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ δὲν τοὺς μένει παρὰ ὁ δρόμος τῆς ὑποταγῆς, γιατί ἄλλοιῶς δὲν θὰ μείνουν «οὔτε ἐπαναστατικὴ ἰδέα, οὔτε ἐπαναστάτες νέτα-σχέτα»! (Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἡ «Πράβδα»: «Ἄν τὸ κεφάλι πέσει, τί ἀξία θὰ ἔχουν οἱ ἀρχές;»). Τώρα οἱ συνθήκες ἀλλάξαν, λένε, καὶ ἔχουμε «μιὰ ἀλλαγὴ φύσης». Ἀλλὰ ποιὸν ἀφορᾷ αὐτὴ ἡ «ἀλλαγὴ φύσης»; Ἀσφαλῶς τὸν ἱμπεριαλισμὸ. Ποῦ ἔγινε τώρα «συνετός» καὶ «φιλεργηκός». Καὶ γι' αὐτό, ἀντὶ «νὰ ὀξύνουμε τὰ πράγματα», πρέπει «νὰ συνεννοηθοῦμε» μαζὶ του γιὰ νὰ σώσουμε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ! Νὰ τοῦ δώσουμε, τι θέλει γιὰ νὰ διαφυλάξουμε τὴν «ἐπαναστατικὴ ἰδέα» καὶ τοὺς «ἐπαναστάτες». Αὐτὴ εἶναι ἡ «φιλοσοφία» τῶν ρεβιζιονιστῶν. Στὴν πραγματικότητα ἐκεῖνοι ποὺ «ἄλλαξαν φύση» δὲν εἶναι οἱ ἱμπεριαλιστὲς, ἀλλὰ οἱ ἡγέτες τῆς Σ.Ε., ποὺ ἐκφυλίσθηκαν σὲ κοινὸς προδότες τῆς ὑπόθεσης τῶν λαῶν σὲ ἀνίσχυντους συνεργάτες τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς ἐπιτίθεται, ἐγκληματεῖ, ἐκδιᾶζει, ἀπειλεῖ, ἀλλὰ σκοντάφτει στὴν ἀδάμαστη θέληση καὶ τὴν ἡρωικὴ πάλη τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ, ποὺ τοῦ χαλάει ὅλα τὰ σχέδια. Σπεύδουν τότε σὲ βοήθειά του οἱ ἡγέτες τῆς Σ.Ε. καὶ ὅλοι οἱ ρεβιζιονιστὲς, ἐκφοβίζοντας καὶ πιέζοντας τοὺς βιετναμέζους νὰ δεχθοῦν τὴν «εἰρήνη», γιὰ νὰ ἀποφευχθοῦν οἱ «ἀνώφελες θυσίες» καὶ νὰ σωθεῖ ὁ παγκόσμιος πολιτισμὸς! Ὄχι, δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει οὔτε οἱ θυσίες, ὅτε ὁ παγκόσμιος πολιτισμὸς. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι «νὰ κλείσει ἡ πληγὴ τοῦ Βιετνάμ», γιὰ νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἔτσι ἡ ἀδιατάρακτη παγκόσμια εἰρήνη ἀνάμεσα στὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὸ ρεβιζιονισμὸ, ποὺ κέντρο καὶ ψυχὴ της εἶναι ἡ περιδότη «ἀμερικανο-σοβιετικὴ συνεργασία»!

Κι' ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἡ «Οὐμανιτέ» ἐπαναλαμβάνει τὸ φάλτσο τραγούδι τῶν ἡγετῶν τῆς Σ.Ε. Ἡ Ἀ. Κίνα ἀρνεῖται τὸ κοινὸ μέτωπο ποὺ τῆς προτείνει ἡ Σ.Ε., καὶ ἔτσι βοηθεῖ τοὺς ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς νὰ συνεχίζουν τὴν κλιμάκωση στὸ Βιετνάμ! Ἀλλὰ, τί «κοινὸ μέτωπο» μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μὲ τοὺς προδότες τοῦ λαικοῦ ἀγῶνα; Σὲ τί νὰ ἐνωθεῖ ἡ Κίνα μὲ τὴ Σ.Ε.; Στὴν προσπάθεια νὰ «πείσουν» τοὺς βιετναμέζους καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς ὅτι γιὰ χάρι τῆς «παγκόσμιας εἰρήνης» δὲν πρέπει νὰ τοὺς δοθεῖ ἐνεργητικὴ βοήθεια; Στὴν προσπάθεια νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς βιετναμέζους νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ δεχθοῦν τίς «διαπραγματεύσεις εἰρήνης» τοῦ Τζόνσον, γιατί «δὲν ὑπάρχει στρατιωτικὴ λύση στὸ Βιετνάμ»; Γιὰ τέτοια εἶναι ἀξιοὶ μόνο οἱ ρεβιζιονιστὲς-προδότες καὶ ποτὲ οἱ πραγματικοὶ ἐπαναστάτες. Τὸ τροπάριο τῆς «ἄρνησης τῆς Κίνας νὰ δεχθεῖ τὸ κοινὸ

μέτωπο για βοήθεια στο Βιετνάμ» που φέλγουν οι ρεβιζιονιστές, αποβλέπει να συκοφαντήσει τη Λ. Κίνα και να υπονομεύσει τον ίδιο τον αγώνα του βιετναμέζικου λαού. Τα γεγονότα όμως είναι αμείλιχτα. Οι βιετναμέζοι το δήλωσαν επανειλημμένα και ο ύπουργός "Αμυνας της Λ.Δ. του Βιετνάμ στρατηγός Γκιάπ, το διακήρυξε με τον πιο επίσημο τρόπο, ακόμα στις 31) 7) 66: "Η ισχυρή υποστήριξη της Λ. Κίνας αποτελεί μία μεγάλη ενθάρρυνση στο λαό του Βιετνάμ και στον ένοπλο αγώνα του εναντίον της αμερικάνικης επίθεσης και για την εθνική σωτηρία". Η Λ. Κίνα εκπληρώνει με συνέπεια και δολοκληρωτικά το διεθνιστικό της καθήκον απέναντι στο βιετναμέζικο λαό και απέναντι σ' όλους τους λαούς που αγωνίζονται για τη λευτεριά και την προκοπή τους.

Με τη σταθερή ενίσχυση της Λ. Κίνας και όλων των πραγματικά συνεπών αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων του κόσμου, ο βιετναμέζικος λαός θα οδηγήσει τον αγώνα του ως την πλήρη συντριβή των αμερικάνων επιδρομέων και θα εξασφαλίσει μία λαμπρή νίκη. Στην ιστορική του έκκληση της 17) 7) 66 ο Πρόεδρος Χο Τσι Μίνχ διακήρυξε: «Ο πόλεμος μπορεί να διαρκέσει ακόμα 5 χρόνια, 10 χρόνια, 20 χρόνια ή και περισσότερο. Το 'Ανόϊ, ή

Χαϊφόνγκ καθώς και όρισμένες άλλες πόλεις και επιχειρήσεις μπορεί να καταστραφούν, αλλά ο βιετναμέζικος λαός δεν θα αφήσει τον εαυτό του να εκφοβηθεί. Δεν υπάρχει τίποτα πιο πολύτιμο από την ανεξαρτησία και την ελευθερία. Όταν θάρθει ή μέρα της νίκης, ο λαός μας θα ξαναχτίσει τη χώρα ακόμα καλύτερη και θα της χαρίσει οικοδομήματα ακόμα πιο μεγάλα και πιο ωραία». Αυτή η νίκη της ένοπλης απελευθερωτικής πάλης του βιετναμέζικου λαού, νίκη κατά της πολιτικής της ιμπεριαλιστικής επίθεσης και του πολέμου, θα είναι ταυτόχρονα μία τεράστια, ιστορική συνεισφορά στην υπόθεση της παγκόσμιας ειρήνης. Και η «έλλειψη σαφήνειας», ή «συνετή άγνομή», ο «ρεαλισμός» της σοβιετικής πολιτικής, θα αποδειχθούν, όχι «ο τάφος της σοσιαλιστικής και επαναστατικής κίνησης», όπως γράφει το περιοδικό του Σάρτρ, αλλά ο τάφος της ρεβιζιονιστικής πολιτικής της προδοσίας των λαών και της συνεργασίας με τον ιμπεριαλισμό.

Ο ρεβιζιονισμός θα συντριβεί, ο ιμπεριαλισμός θα ήττηθεί!

Ο βιετναμέζικος λαός και όλοι οι αγωνιζόμενοι λαοί θα νικήσουν!

Η ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 10)

κηδες» της εποχής της 'Οκτωβριανής 'Επανάστασης για την «καταστροφή» που απειλεί την «ανεξαρτησία» τους, με την εισβολή των μαζών σε τομείς που ήταν αποκλειστικό προνόμιο «όλιγων και εκλεκτών».

Αλλά στο καίριο ερώτημα: υπέρ ή εναντίον της πολιτιστικής επανάστασης την απάντηση τη δίνουν οι μάζες των εργαζομένων της χώρας μας, που υποδέχθηκαν με ενθουσιασμό και επικροτούν θερμά τη μεγάλη εξόρμηση που συντελείται στην Κίνα. Η ξέφρενη αυτή εκστρατεία έσπρωξε και θα σπρώξει ακόμα περισσότερο τις μάζες των προοδευτικών εργαζομένων της χώρας μας σε μία ιδεολογική σύγκρουση με τους εκπροσώπους της αντίδρασης και του ρεβιζιονισμού. Στα εργοστάσια, στις επιχειρήσεις, στα γραφεία, στις γειτονιές, οι προοδευτικοί εργαζόμενοι ξεσκεπάζουν την εκστρατεία αυτή και τους φορείς της. Ανατρέπουν με επιχειρηματολογημένο τρόπο τις επινοήσεις και τις συκοφαντίες και υπερασπίζονται την υπόθεση της πολιτιστικής επανάστασης. Στις συζητήσεις που έγιναν και γίνονται, όσες προσπάθειες κι' αν καταβάλουν οι αντιδραστικοί και οι ρεβιζιονιστές να τις «ελέγξουν» και να τις «κατευθύνουν», υποκινούνται όλο και περισσότερες μάζες εργαζομένων που βρίσκονται κάτω από την άστική επιρροή και εκείνη του ρεβιζιονισμού να σκύψουν και να μελετήσουν ευσυνείδητα τα όσα γίνονται στην Κίνα. Έτσι, στην περίπτωση αυτή έχει πλήρη εφαρμογή αυτό που τόνιζε ο Μάο Τσέ-τούνγκ το 1957, θέτοντας το ερώτημα, «Ένα κακό πράγμα μπορεί να μετατραπεί σε καλό;»: «... ή αντικομμουνιστική και αντιλαϊκή εκστρατεία, που ξεσηκώθηκε σε παγκόσμια κλίμακα το δεύτερο μισό του 1956, είναι φυσικά κακό πράγμα. Μά χρησίμευσε σά μάθημα για τα κομμουνιστικά κόμματα και την εργατική τάξη των διαφόρων χωρών, τους άτσάλωσε και μετατράπηκε έτσι σε καλό πράγμα. Σε πολλές χώρες, στη διάρκεια

αυτής της εκστρατείας ένα μέρος των μελών των κομμουνιστικών κομμάτων εγκατέλειψε τα κόμματα αυτά. Η αποχώρηση μέρους των μελών επιφέρει ελάττωση των δυνάμεων του Κόμματος και είναι φυσικά κακό πράγμα. Μά κι' αυτή έχει την καλή της πλευρά. Τα άσταθι στοιχεία δεν θέλησαν να παραμείνουν στις γραμμές του Κόμματος και το εγκατέλειψαν, ενώ η πλειοψηφία τους, τα μέλη του Κόμματος, που είναι σταθερά στις πεποιθήσεις τους, ενώθηκαν πιο σφιχτά για αγώνες» δεν είναι αυτό καλό πράγμα;».

Ας ούρλιαζαν λοιπόν τα μεγάφωνα της αντίδρασης και του ρεβιζιονισμού. Έτσι ούρλιαζαν οι κράχτες της φεουδαρχίας όταν μεγαλουργούσαν οι «αδράκωτοι» στους δρόμους του Παρισιού. Έτσι ούρλιαζαν τα μεγάφωνα του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης όταν οι μπότες των εργατών του «Πουτίλωφ» αντηχούσαν στις αίθουσες του 'Ερμιτάζ και των Χεμερινών 'Ανακτόρων στην Πετρούπολη. Έτσι ούρλιαζαν τώρα τα μεγάφωνα της αντίδρασης, του ιμπεριαλισμού και των ρεβιζιονιστών, που τα παιδιά των εργατών και αγροτών, οι «κόκκινοι φρουροί», σαρώνουν τους δρόμους και τις πλατείες του Πεκίνου. Η ιστορία προχωρεί... Όσοι μπορούν να συμμορφώνονται με τα θήματα της αποδείχονται ικανοί να θαδίσουν προς τα εμπρός, οι άλλοι πετιούνται στο σκουπίδοτενεκέ της ιστορίας. Αυτή την τύχη έχουν πάντοτε οι αντιδραστικοί και οι οπισθοδρομικοί κάθε είδους. Δεν μπόρεσαν, ούτε και θα μπόρεσουν ποτέ να αιμαυρώσουν το κοσμοϊστορικό έργο της μεγάλης προλεταριακής σοσιαλιστικής πολιτιστικής επανάστασης, που σαρώνει την Κίνα με την όρμη χιονοστιβάδας. Η γέα, ξέφρενη αντικινεζική, αντικομμουνιστική, αντιλαϊκή εκστρατεία των ιμπεριαλιστών, της αντίδρασης και των ρεβιζιονιστών θα σημειώσει οικτρή αποτυχία. Τίποτα δε θα μπόρεσει να ανακόψει τη θριαμβευτική πορεία των μαζών προς τα εμπρός!

πάνω σ' ένα άρθρο του Α. Στρίγκου**ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΕΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΩΝ**

Η «Ελληνική Αριστερά», αφιέρωσε το τεύχος της αρ. 35—36 στην «ανατομία του πραξικοπήματος». Συγκέντρωσε σ' ένα αρκετά χοντρό τεύχος άρθρα και «μελέτες» παραγόντων του ελληνικού ρεβιζιονισμού, προσπαθώντας έτσι να φαντάζει τους αναγνώστες της και τους προοδευτικούς ανθρώπους της χώρας μας με τον δγκο της «θεωρητικής» εργασίας που διεξάγει. Ανάμεσα στο πλήθος των «εργασιών» αυτών προβάλλει το άρθρο του Λεωνίδα Στρίγκου με τίτλο «Ζητήματα τακτικής».

Στο άρθρο αυτό, ο Α. Στρίγκος ισχυρίζεται πως με βάση την «δχι αξιοκαταφρόνητη πείρα» των τελευταίων χρόνων διαπραγματεύεται «ζητήματα τακτικής» τέτοια όπως το «προγράμμα άμεσων στόχων δράσης», «συμμαχιών», της «ένότητας των αντιιμπεριαλιστικών αντιιμperialικών δυνάμεων» κλπ., «προσαρμοσμένα όλα αυτά στο σημερινό στάδιο της πάλης». Έτσι ο Α.Σ. θέτει «παρεμπιπτόντως» πολλά προβλήματα, στην ουσία δλόκληρη την πολιτική και τακτική της ρεβιζιονιστικής κλίμακας του ΚΚΕ.

Δέν πρόκειται να ασχοληθούμε εδώ με όλα αυτά. Από καιρό, στα πρώτα κιόλας τεύχη της «Αναγέννησης», αλλά και ύστερότερα έχουμε ήδη ξεσκεπάσει τη ρεβιζιονιστική πολιτική και τακτική των ρεβιζιονιστών «ήγετων» του ΚΚΕ. Θα ξεχωρίσουμε μερικά μόνο σημεία που αποτελούν αποκαλυπτικές όμολογίες από την πλευρά τους.

Έτσι, στο πρώτο κεφάλαιο του άρθρου του ο Α. Στρίγκος ασχολείται με την «πολιτική των πλατειών συμμαχιών». Αφού επαναλαμβάνει τις γνωστές απόψεις και εκτιμήσεις των ρεβιζιονιστών προχωρεί σε μια πρώτη αποκαλυπτική όμολογία. Ισχυρίζόμενος ψευδέστατα πως υπήρξε από μέρους των ρεβιζιονιστών «τακτική καταπολέμησης της θεωρίας της αυτοδυναμίας» της ήγαςίας της Ε.Κ. στην περίοδο 1963—64, σημειώνει: «Η ύπογράμμιση της σωστής τακτικής της καταπολέμησης της θεωρίας της αυτοδυναμίας δε μειώνει — όπως τό-νισε ή 7η Όλομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. — τη σημασία του γνωστού λάθους που διέπραξαν το Κόμμα μας και όλη ή Αριστερά να μ ή π ρ ο β ο ύ ν σ' ένα έ κ λ ο γ ι κ ό έ λ ι γ μ ό (*) που θα εξασφάλιζε ισχυ-

ρότερες θέσεις στις δημοκρατικές δυνάμεις σε βάρος της Δεξιάς και θα διευκόλυνε τη στενότερη σύσφιγξη των δεσμών της Αριστεράς με τις κεντρώες δυνάμεις» (1).

Εδώ μπαίνει το έρώτημα: Σε ποιές έκλογές αναφέρεται ο Α.Σ.; Στις έκλογές του 1963 ή σε εκείνες του 1964; Αν συμβαίνει το πρώτο, τότε έχουμε «αυτοκριτική» με την έννοια πως οι ρεβιζιονιστές θεωρούν σά λάθος το ότι δέν έκαναν ά ν ο ι χ τ ό έ κ λ ο γ ι κ ό έ λ ι γ μ ό και γι' αυτό δέν ήταν «καλύτερος» σύμφωνα με το Α.Σ.

Αν συμβαίνει το δεύτερο, τότε το «λάθος» έγκειται στο ότι ο «έλιγμος» έγινε όχι σε 50 έκλογικές περιφέρειες, όπως ήθελαν οι ρεβιζιονιστές, αλλά... μόνο στις 24.

Όπως και να έχει το πράγμα βρισκόμαστε μπροστά σε μια αποκαλυπτική όμολογία ότι κι' αυτά που λέει στο άρθρο αυτό ο Α.Σ. για την «καταπολέμηση της θεωρίας της αυτοδυναμίας» είναι άσύστολα ψέμματα. Αυτό αποδειχεται και από άλλα σημεία αυτού του ίδιου άρθρου. Λέει σε δυο σημεία ο Α.Σ.: «α) Το γεγονός ότι στην έξουσία θρέθηκε ή Ε.Κ., σ ά ν ά π ο τ έ λ ε σ μ α μ ι ά ς π α λ λ α τ ι κ ή ς π ά λ η ς, κ ο ι ν ο β ο υ λ ε υ τ ι κ ή ς κ α ι έ ξ ω κ ο ι ν ο β ο υ λ ε υ τ ι κ ή ς, που άγκάλιασε πλατιά λαϊκά στρώματα όπου σημαντικός ήταν ο ρόλος του κόμματός μας, και όλης της Αριστεράς» (2). «...ή κυβέρνηση Κέντρου, που προήλθε από περιφανή νίκη του λαού και στηριζόταν σ' ένα πλατύτατο λαϊκό κίνημα και σε μια ισχυρή πλειοψηφία στη Βουλή...» (3).

Τί αποδείχνουν όλ' αυτά; Ότι και οι «σκεπασμένοι» και οι «άνοιχτοι» «έλιγμοι» όπως όλη ή πολιτική και τακτική των ρεβιζιονιστών αποσκοπούσε στην με κάθε τρόπο προώθηση της Ε.Κ. στην έξουσία. Αυτό φυσικά δέν τους έμπόδιζε όταν οι άγωνιστές ξεσκέπαζαν την πολιτική και τακτική αυτή, να «διαρρηγνύνουν τά ίμάτιά τους», χαρακτηρίζοντας το ξεσκέπασμα των άγωνιστών σά «καθαρή σύκοφαντία». Όσο για τη «ζήμια» που έγινε γιατί δέν επιτεύχθηκε «στενότερη σύσφιγξη των δε-

(1) Α. ΣΤΡΙΓΚΟΥ: Ζητήματα τακτικής, «Ελληνική Αριστερά», τ. 35 36, σ. 15.

(2) Βλ. σ. 15.

(3) Βλ. σ. 21.

(*) Η ύπογράμμιση είναι δική μας.

σμών με τις κεντρικές δυνάμεις», ή θρασύτητα της όμολογίας είναι χαρακτηριστική. Άλλά ό Α. Στρίγκος προωράει καί σέ άλλες αποκαλυπτικές όμολογίες.

Έτσι, στή συνέχεια του άρθρου του, στό ίδιο κεφάλαιο, γιά τις «πλατιές συμμαχίες» θεωρεί «αναγκαίο νά ξεκαθαρίσουμε καλύτερα, μέ βάση καί τήν αποκτημένη πείρα, ένα θέμα, πού κατά τή γνώμη μας έπαιξε καί παίζει σπουδαίο ρόλο στή διαμόρφωση της πολιτικής μας τών συμμαχιών. Πρόκειται γιά τó χαρακτήρα της Έγωσης Κέντρου» (1). Άς δούμε πώς ό Α.Σ. «ξεκαθαρίζει» τó ζήτημα.

«Τό Κέντρο στήν Ελλάδα έμφανίζεται μεταπολεμικά (σπέρματά του μπορεί νά θρεί κανείς προπολεμικά κατά τήν περίοδο της άγόδου του φασισμού) ...». «Έμφανίζεται (τό Κέντρο) μέσα σέ συνθήκες δξυνσης της βασικής αντίθεσης τού ξένου καί τού συνυφασμένου μαζί του ντόπιου μονοπωλιακού κεφαλαίου από τή μία, καί όλου τού Έθνους από τήν άλλη, μεγαλύτερης συγκέντρωσης καί συγκεντροποίησης τού κεφαλαίου, έντεινόμενης αντίδρασης καί έκφράζει τά συμφέροντα της μερίδας της άστικής τάξης, πού, συνδεμένη λιγότερο ή περισσότερο μέ τήν έθνική άγορά, έρχεται σέ αντίθεση μέ τó ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο καί τó συνδεμένο στενά μαζί του ντόπιο μονοπωλιακό - κοσμοπολιτικό κεφάλαιο (*). Στις γραμμές του περιλαμβάνει τή μεσαία άστική τάξη, πού υποφέρει από τó ζυγό τών ξένων καί τών συνυφασμένων μαζί του ντόπιων μονοπωλίων, αλλά καί εκπροσώπους μιάς μερίδας μεγάλων επιχειρήσεων, πού εξαιτίας της εισβολής τού ξένου μονοπωλιακού κεφαλαίου άπορροφούνται ή κινδυνεύουν νά άπορροφηθούν άπ' αυτό ή άπλώς δυσκολεύονται εξαιτίας του στήν ανάπτυξη τους» (1).

Έδώ ό Α.Σ. καθορίζει πώς τó «Κέντρο έμφανίζεται μεταπολεμικά». Γιά ποιό πράγμα μιλάει εδώ; Άν μιλάει γιά τόν πολιτικό σχηματισμό της Ε.Κ., αυτός δέν «έμφανίστηκε» άπλως «μεταπολεμικά» αλλά πολύ πρόσφατα. Άν μιλάει γιά τις πολιτικές δυνάμεις πού σχημάτισανε τó Κέντρο, τότε τί ήταν τó Κόμμα τών Φιλελευθέρων καί όλα τά άλλα βενιζελογενή κόμματα; Προφανώς ό Α.Σ. δέν «τά λέει όλα καθαρά», αλλά τά «υποδείχνει» μέ όσα λέει παρακάτω. Δηλαδή, πώς τó Κέντρο «έμφανίζεται σέ συνθήκες δξυνσης της βασικής αντίθεσης» καί «έκφράζει τά συμφέροντα της μερίδας της άστικής τάξης, πού, συνδεμένη λιγότερο ή περισσότερο μέ τήν έθνική άγορά, έρχεται σέ αντίθεση μέ τó ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο» κλπ. Τί βγαίνει άπ' όλα αυτά; Βγαίνει πώς τó «μεταπολεμικό» Κέντρο είναι κάτι πολύ διαφορετικό από τó «προπολεμικό» Κέντρο, παρ' όλο πού «προπολεμικά μπορούσε νά θρεί κανείς σπέρματά του».

Άλλά οι σοφιστικές άκροβασίες συνεχίζονται. «Στήν

ήγεσία της Ε.Κ. κυριαρχούσε (*) ή δεξιά πτέρυγά της, ή συνδεμένη μέ όρισμένα μονοπώλια (Συγκρότημα Λαμπράκη καί κύκλοι της Έθνικής Τράπεζας). Κι' αυτό έκφράστηκε σέ όλη τήν πολιτική πού έφάρμοσε, στις ταλαντεύσεις καί τούς συμβιβασμούς της μέ τή Δεξιά. Μέ τις ανακατατάξεις πού συντελέστηκαν στις γραμμές της, καί ιδιαίτερα μέ τήν άπόσπαση άπ' αυτήν της μερίδας τών «άποστατών», εξασθένησε ή έπιρροή αυτής της δεξιάς πτέρυγας της».

Η σοφιστική δέν μένει ποτέ άτιμώρητη. Έτσι εδώ ό Α.Σ. δέν μπορούσε νά έξαιρεθεί. Άπό τή μία μάς λέει ότι τó σημερινό Κέντρο είναι κόμμα της μεσαίας άστικής τάξης πού δέν έχει καμιά σχέση μέ τó «προπολεμικό» Κέντρο, καί από τήν άλλη μάς λέει πώς «στήν ήγεσία της Ε.Κ. κυριαρχούσε ή δεξιά πτέρυγά της ή συνδεμένη μέ όρισμένα μονοπώλια». Η προσπάθειά του νά άποκόψει τó Κέντρο από τήν «πηγή» του, δηλ. τó προπολεμικό Κόμμα τών Φιλελευθέρων έπειδή δέν θά μπορούσε σήμερα — γιά τήν ώρα βέβαια είναι «πρώτο» γιά τούς ρεβιζιονιστές — νά έμφανίσει τó Κόμμα τών Φιλελευθέρων σάν κόμμα της μεσαίας άστικής τάξης, «προσέκρουσε» στις «άνάγκες» της σιγής. Δηλαδή της δικαιολόγησης της «άποστασίας». Άλλά κι' εδώ τά πράγματα «μπερδεύτηκαν» άκόμα περισσότερο. Γιατί τά τελευταία χρόνια οι ρεβιζιονιστές θεωρούσαν τó Συγκρότημα πώς έκφράζει «ίσχυρες δημοκρατικές τάσεις» καί τó μεγαλύτερο μέρος τών «άποστατών» τó θεωρούσαν πώς εξέφραζε — γιά χρόνια δλόκληρα μετά τήν «ίστορική άπόφαση της Κ.Ε. καί της Κ.Ε.Ε. τού ΚΚΕ» τού 1956 — τήν «άριστερή πτέρυγα της Ε.Κ.». Ός καί σ' αυτόν τόν πρόεδρο της σημερινής κυβέρνησης Σ. Στεφανόπουλο, γιά μεγάλο διάστημα οι όππορουνιστές της ΕΔΑ στήριζαν μεγάλες έλπίδες...

Τί βγαίνει από όλα αυτά τά «περίπλοκα» καί «αντιφατικά»; Βγαίνει άκριβώς, πώς ή ρεβιζιονιστική ήγεσία τού Κ.Κ.Ε. γιά νά δικαιολογήσει τήν πολιτική της της ύποταγής στήν πολιτική καί στήν ήγεσία της Ε.Κ., έπινοεί «θεωρητικές» κατασκευές μέ τις όποιες προσπαθεί νά «πείσει» τόν κόσμο πώς ή Ε.Κ. είναι κόμμα της αντιμονοπωλιακής άστικής τάξης πού διαμορφώθηκε μεταπολεμικά, «περιλαμβάνει δυνάμεις πού έκφράζουν τά συμφέροντα αντιμονοπωλιακών τάξεων καί ομάδων καί έπηρεάζει μεγάλη μερίδα της άγροτιάς, μιά μερίδα της εργατικής τάξης, πού ασκούν έτσι είτε άλλοιώς πίεση στήν ήγεσία της» (1). Δηλαδή ή Ε.Κ. άποτελεί αυτό τó τó «λαϊκό κίνημα» γιά τó όποιο έκαναν λόγο οι δήθεν αντίπαλοι της ρεβιζιονιστικής ήγεσίας τού ΚΚΕ «έξτρεμιστές» ρεβιζιονιστές καί μαζί μ' αυτούς ό Α. Άποστόλου.

Ό παλιός «βενιζελογενής» πολιτικός κόσμος καί οι δυνάμεις τού εξαφανίζονται από τόν Α.Σ. μέ ταχύτητα ταχυδακτυλουργού.

Ίκανοποιημένος από τήν «ανάλύσή» του ό Α.Σ. νομίζει ότι μπορεί νά προχωρήσει τώρα καί σέ μιά άλλη όμολογία. Έτσι μιλώντας πού κάτω γιά τó «Πρόγραμμα δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων» τονίζει: «Μ' αυτό τó

(1) Βλ. σ. 16.

(*) Η ύπογράμμιση είναι τού Α. Στρίγκου.

(2) Στο ίδιο, σ. 16.

(1) Στο ίδιο, σ. 16.

(*) Η ύπογράμμιση είναι δική μας.

Πρόγραμμα, το Κόμμα μας υπογράμμισε ότι τη δημοκρατία την εννοούσε, όχι σαν μια απλή αποκατάσταση της κουτσουρεμένης άστικής δημοκρατίας, όπως την ήθελε η Ε.Κ. Υπογράμμισε, επίσης, και την αποψή του, ότι ο δρόμος προς την Εθνική Δημοκρατική Αλλαγή δεν έρχεται διά μιας, αλλά θα περάσει από διάφορες φάσεις, που θα διευκολύνουν και θα προετοιμάσουν την Εθνική Δημοκρατική Αλλαγή (1). Αλλά γιατί τότε εξαπολύθηκε όλη η γνωστή επίθεση εναντίον της «Αναγέννησης» που ακριβώς από το πρώτο κιόλας της τεύχος τόνιζε πως οι ρεβιζιονιστές επινώντας μια σειρά από ενδιάμεσες φάσεις άπαρνούται την πάλη για την κατάκτηση της Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής; Φώναζαν τότε και έσκιζαν τα ρούχα τους από «ιερή αγανάκτηση» οι ρεβιζιονιστές πως η «θεωρία των ενδιάμεσων φάσεων» δεν είναι δική τους, αλλά δική μας επινόηση, που μάς την ενέπνευσε η «συκοφαντική διάθεση» και το «δογματικό πάθος». Τώρα έρχονται και με πανηγυρικό τρόπο εξυμνούν την «επινόησή» μας των «ενδιάμεσων φάσεων»!

Αλλά γεννιέται ένα ερώτημα:

Είναι τυχαίο το γεγονός πως η ρεβιζιονιστική ήγασία του ΚΚΕ εκθέτει τις θέσεις αυτές αυτή τη στιγμή;

Ασφαλώς όχι! Την απάντηση μάς τη δίνει ο ίδιος ο Λ. Στρίγκος σε άλλο σημείο του άρθρου του: «Δεν θα ήταν σωστό να μένουμε αδιάφοροι ή να υποτιμούμε τις ζυμώσεις που συντελούνται μέσα στην Ένωση Κέντρου, ζυμώσεις που εκφράζουν από τη μια τις επιδιώξεις της δεξιάς πτέρυγας της για κεντροδεξιά λύση, και από την άλλη τις διαθέσεις της άριστερας (*) πτέρυγας της, που με βάση την πείρα της κάνει προσπάθειες για συνεπέστερη αντίσταση στη Δεξιά και για συνεργασία με τη μια ή την άλλη μορφή, με την Αριστερά» (2).

Και για να δείξει ένα τέτοιο παράδειγμα των «ζυμώσεων» που «συντελούνται» αναφέρεται «στο δόγμα του κ. Παπανδρέου: «Εκτελούμεν εις το άκραιον τας συμμαχικάς μας υποχρεώσεις και διεκδικούμεν εις το άκραιον τὰ ἔθνικά μας δικαιώματα» (3). Έτσι η ουσία των «ζυμώσεων» που εκφράζει, κατά τον Λ.Σ., τις «διαθέσεις της αριστεράς πτέρυγας» της Ε.Κ., είναι η κάλυψη και η προβολή των μανουβρών του πατρὸς Παπανδρέου. Έτσι οι ρεβιζιονιστές κατάντησαν να θεωρούν σὰ «νέο» στοιχείο την υποταγή των ἔθνικων μας δικαιωμάτων στο ΝΑΤΟ. Πλήρης έκφραση στη ζωή της «θεωρίας» των «ενδιάμεσων φάσεων»!!

Εξ άλλου, στο κατοπινὸ τεύχος της «Ε.Α.» (37ο), στο άρθρο του Π. Μαυρομάτη «Τὸ ζήτημα της ἐνότητας της ἐργατικής τάξης καὶ τῶν πολιτικῶν συμμαχιῶν» ἀναφέρονται τὰ ἀκόλουθα: «Ἄν ἐπομένως στὶς ἄλλες χώρες τὸ ζήτημα της ἐνότητας, ἐννοοῦμε της πολιτικής ἐνότητας, με τὰ σοσιαλιστικά κόμματα πού περιλαβαίνουν στὶς γραμμές τους μάζες ἐργατῶν, μένει ἀνοιχτό, στὴν Ἑλλάδα τέτοιο ζήτημα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει,

γιατί ἐδῶ πρόκειται γιὰ ἀστικά κόμματα, δηλαδή γιὰ κόμματα πού ἐκπροσωποῦν τὰ συμφέροντα μιᾶς ἄλλης τάξης. Ὑπάρχει ὅμως ζήτημα συμμαχίας καὶ συνεργασίας με αὐτὰ τὰ κόμματα ἢ με μερίδες αὐτῶν τῶν κομμάτων, πού μπορεῖ νὰ φθάσει καὶ πέρα ἀπὸ τὴν πραγματοποίηση της δημοκρατικῆς ἐπανάστασης, ἴσαμε τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ...» (σ. 36). Στὸ ἴδιο ἐξάλλου τεύχος τῆς «Ε.Α.» ὅπου δημοσιεύεται τὸ ἄρθρο τοῦ Λ. Στρίγκου, ὑπάρχει ἄρθρο τοῦ Κ. Φιλίνη με τίτλο: «Ἐκλείσει ὁ δρόμος τῶν εἰρηνικῶν ἐξελιξέων;». Στὴ σ. 85 γράφει ὁ Κ.Φ.: «Χρειαζέται νὰ προχωρήσουμε θάρραλέα στὴν παρὰ πέρα λεπτोμερέςτερη ἐπεξεργασία καὶ τῶν πολιτικῶν θεσμῶν μέσα σ' ἓνα κράτος τῆς Ἑθνικῆς Δημοκρατικῆς Ἀλλαγῆς καὶ τῶν παρὰ πέρα σοσιαλιστικῶν μετασχηματισμῶν (*). Πλαί στὴν υἱοθέτηση τοῦ πολυκομματικοῦ συστήματος θὰ μπορούσε π.χ. νὰ μελετηθοῦν τέτοια προβλήματα, ὅπως ἡ περίπτωση νὰ διακηρυχθεῖ ὅτι μέσα στοὺς καινούργιους κοινοβουλευτικοὺς θεσμοὺς θὰ ὑπάρχει καὶ ἡ δυνατότητα ἀσκήσεως ἀντιπολιτεύσεως καὶ ὅτι ἐπίσης θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ὑπαρξὴ καὶ ἐλεύθερη λειτουργία καὶ κομμάτων πού δὲν θὰ συμφωνοῦν με τὴν πορεία πρὸς τὴν Εθνική Δημοκρατική Αλλαγή καὶ τὸ σοσιαλισμό...». «Ἡ θάρραλέα ἀπὸ μέρους μας ἐπεξεργασία καὶ διακήρυξη τῶν ἀρχῶν τοῦ μελλοντικοῦ αὐτοῦ κράτους, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ὠφελήσει ὅχι μόνο μακροπρόθεσμα ἀλλὰ καὶ ἄμεσα. Γιατί θὰ δημιουργήσει κλίμα ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης καὶ θὰ διευκολύνει τὴν παραπέρα ἐνότητα καὶ συνεργασία τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων στὴ βάση καὶ στὴν κορυφή, ἐνὺ ταυτοχρόνως θὰ ἔχει σοβαρὴ ἐπίδραση καὶ πάνω στὶς μάζες πού ἐπηρεάζονται σήμερα ἀπὸ τὴ Δεξιά καὶ θὰ κάνει ὅλο καὶ δυσκολώτερο στὶς δυνάμεις τῆς ἐκτροπῆς νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὰ τὰ καθυστερημένα λαϊκὰ στρώματα, εἴτε σὲ μιὰ ἀπόπειρα ἀνοιχτῆς φασιστικῆς δικτατορίας, εἴτε σὲ ὁποιοδήποτε νεοφασιστικὸ σχέδιο ἐκλογικοῦ πραξικοπήματος. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπός! Νὰ ἐξυμενίσουν, νὰ δώσουν ἐξετάσεις καλῆς διαγωγῆς στοὺς πάντες, σὲ ὅλες τὶς μερίδες τῆς ἀστικῆς τάξης, «στὶς δυνάμεις τῆς ἐκτροπῆς» (1) νὰ «συνεργαστοῦν», νὰ «συνενωθοῦν» με τοὺς πάντες γιὰ νὰ ἐξασφαλισθεῖ ὁ «μεγάλος σκοπός». Ἡ ὑπονόμηση τῆς λαϊκῆς πάλης, τὸ «δόλεμα», ἡ «γλυκεῖα γαλήνη» τῆς ταξικῆς συνεργασίας. Ὅλα αὐτὰ βαφτίζονται «πολιτικὴ πλατιὼν συμμαχιῶν». Καὶ ὅσο ἡ κατάσταση θὰ δξύνεται περισσότερο, τόσο οἱ ρεβιζιονιστὲς θὰ πολλαπλασιάζουν τὶς «καλὲς ὑπηρεσίες» τους πρὸς τὴν ἀστικὴ τάξη δουλεύοντας με μεγαλύτερο ζήλο γιὰ τὸν εὐνουσισμό τῶν ἀγωνιστικῶν διαθέσεων τῶν λαϊκῶν μαζῶν, καλύπτοντας ὅλα αὐτὰ τὰ «θεάρεστα ἔργα» με ποιμπώδεις φράσεις γιὰ «προώθηση» καὶ «ἐμδάθυση» τῆς «τακτικῆς τῶν συμμαχιῶν» κλπ. κλπ.

(*) Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι τοῦ Κ. Φιλίνη.

(1) Ἐδῶ ἡ ρεβιζιονιστικὴ κουτοπονηριά κατασκευάζει ἓνα ἀκόμα ἀπίθανο σχῆμα: προβάλλει τὰ «καθυστερημένα λαϊκὰ στρώματα» πού θὰ ἡσυχάσουν εἰς διακηρυχθεῖ ὁ «πολυκομματισμός» κλπ. τὰ ὅποια τότε θὰ πιέσουν τὶς δυνάμεις τῆς ἐκτροπῆς...

(1) Στὸ ἴδιο, σ. 17.

(*) Ἡ ὑπογράμμιση εἶναι δική μας.

(2) Στὸ ἴδιο, σ. 20.

(3) Βλ. σ. 16.

Ο «ἐλεύθερος» «ἀδέσμευτος φοιτητικὸς συνδικαλισμὸς» στρώνει τὸ δρόμο στοὺς φασίστες τεταρτοαυγουστιανούς γιὰ τὴν υατάλυση τοῦ φοιτητικοῦ συνδικαλισμοῦ

Στις 19 Αὐγούστου μὲ ἀνακοίνωσή της πού δόθηκε στὸν τύπο, ἡ «Προοδευτικὴ Πανσπουδαστικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξις», κατήγγειλε τὴ δημιουργία ἀντισυλλόγου στὴν Πολυτεχνικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης ἀπὸ μιὰ δμάδα γνωστῶν τεταρτοαυγουστιανῶν «φοιτητῶν». Στὴν ἀνακοίνωσή της, τόνιζε πῶς ἐκεῖνοι πού πρωτοστάτησαν στὴν ἐνέργεια αὐτή, δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ πάρουν μέρος στὶς τελευταῖες ἐκλογές τοῦ Συλλόγου τῆς Σχολῆς. Μὲ τὴν ἀνακοίνωσή της αὐτὴ καλοῦσε τοὺς δημοκράτες φοιτητὲς νὰ δώσουν τὴν ἐπιβαλλόμενη ἀπάντηση στοὺς τεταρτοαυγουστιανούς νεοσσοὺς καὶ σ' ἐκεῖνους πού τοὺς ὑποστηρίζουν ἐνῶ ταυτόχρονα καταλόγιζε τὶς εὐθύνες στὶς πλευρές ἐκεῖνες πού συνετέλεσαν μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν τακτικὴ τους στὴν ἀποθράσυνση τῶν τεταρτοαυγουστιανῶν.

Πέρασαν ἀπὸ τότε πάνω ἀπὸ δέκα μέρες καὶ καμιά πολιτικὴ νεολαία, οὔτε τὸ Κ.Σ. τῆς ΕΦΕΕ δὲν ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ ζήτημα. Τελικά, ὕστερα ἀπὸ τὴν πίεση τῆς Π.Π.Σ.Π. τὸ Προεδρεῖο τοῦ Συλλόγου τῆς Πολυτεχνικῆς Θεσ) νίκης ἔβγαλε μιὰ ἀνακοίνωση τὴν ὁποία δημοσίευσε ἡ «Αὐγή» τῆς 30) 8, κατὰ τρόπο πού δείχνει ὅτι συμμερίζεται ἀπόλυτα τὸ περιεχόμενὸ της (*).

Ἡ ἀνακοίνωση ἀναφέρει πῶς ἡ «ἀναγνώριση» τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Πρυτανεία τῆς Σχολῆς «ὀφείλεται σὲ παραξήγηση, γιατί ὁ Σύλλογος Φοιτητῶν Πολυτεχνικῆς Σχολῆς δὲν ἔχει καταθέσει τὸ καταστατικὸ του».

Δὲν μποροῦνε οἱ κεντρικοὶ καὶ οἱ λαμπράκηδες πού αποτελοῦν τὸ Προεδρεῖο τοῦ Συλλόγου, καὶ μαζί τους καὶ ἡ «Αὐγή» νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἀπόφαση τῆς τελευταίας Γενικῆς Συνέλευσης τῶν Σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς αὐτῆς, πού ἀπέρριψε τὴν πρόταση γιὰ τὴν κατάθεση τοῦ καταστατικοῦ στὴν Πρυτανεία, γιατί αὐτὸ θὰ σήμαινε ὑπαγωγή τοῦ φοιτητικοῦ συνδικαλισμοῦ κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν Πρυτανικῶν Ἀρχῶν, δηλαδὴ αὐτοκατάργησή του. Καὶ ἐφαρμόζοντας τὴν πάγια γραμμὴ τοῦ ἐξευμενισμοῦ τῶν πάντων δίδουν ἐξετάσεις «καλῆς διαγωγῆς» καὶ προετοιμάζουν τὸ ἔδαφος γιὰ νὰ «ἀρθεῖ ἡ παραξήγηση» αὐτή, δηλαδὴ νὰ καταστρατηγήσουν

τὴν ἀπόφαση τῆς Γενικῆς Συνέλευσης τῆς Σχολῆς. Καὶ συνεχίζοντας τὸ ξεσκόνισμα ἀναφέρει: «Ἐχομε τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ Πρυτανεία δὲν θέλει νὰ βοηθήσει τὴν προσπάθεια τῆς δμάδας αὐτῆς...». «Βάσιμη» πεποίθηση. Ἀναταράχτηκε ὁ φοιτητικὸς κόσμος στὸ χρόνο πού πέρασε ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τῶν Πρυτανικῶν Ἀρχῶν ἐναντίον τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἐλευθεριῶν, καὶ τῆς συγκεκριμένης προσπάθειάς τους γιὰ τὴν κατάργηση τοῦ φοιτητικοῦ συνδικαλισμοῦ, καὶ αὐτοὶ «ἔχουν τὴν πεποίθηση...».

Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξει καὶ τὸ Προεδρεῖο τοῦ Συλλόγου τὴ «νομιμοφροσύνη» του καὶ μαζί καὶ ἡ «Αὐγή», καταλήγει: «Τὸ Δ.Σ. τοῦ συλλόγου... θὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ τὰ ἰδεώδη τῶν νέων μέσα στὰ πλαίσια ἐνὸς πραγματικῶς Ἐλεύθερου Φοιτητικοῦ Συνδικαλισμοῦ, χωρὶς δεσμεύσεις, χωρὶς συμβιβασμοὺς καὶ χωρὶς νὰ γίνε ποτε φερέφωνο κανενός». Εἶναι γνωστὸ πῶς ὁ «Ἐλεύθερος Συνδικαλισμὸς» εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ... τὸν ἀσυμβίβαστο ἀγῶνα. «Φαινὸν» παράδειγμα ὁ Φ. Μακρῆς καὶ ὅλες οἱ γνωστὲς φατρίες τῶν ἐργατοπατέρων. Ἐπιπλέον, ὡς τὰ τώρα καταδυναστεύει τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἡ γνωστὴ κεντρορεβιζιονιστικὴ «ἀρχή» τῆς «αὐτονομίας» δηλ. τῆς ἐπίσημης καθιέρωσης τῶν παζαρεμάτων πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τῶν φοιτητῶν. Τώρα ἔχομε μιὰ «νέα» προώθηση τοῦ «ζητήματος». Καθιερώνουμε τὴν ὁρολογία τοῦ «Ἐλεύθερου Συνδικαλισμοῦ», τοῦ «ἀδέσμευτου» κλπ. κλπ. Ὡστόσο, αὐτὸ σημαίνει ἐπίσημη καθιέρωση τῆς ἐκοφίτικης «ἀπολιτικῆς», δηλαδὴ τῆς ὑποταγῆς τοῦ φοιτητικοῦ συνδικαλισμοῦ στὶς ἐπιταγές τῶν Πρυτανικῶν Ἀρχῶν, τῆς κυβέρνησης, τῶν «σπουδαστικῶν» τῆς Ἀσφάλειας κλπ. Τί νομίζουν οἱ «ἀσυμβίβαστοι» αὐτοὶ «προοδευτικοὶ» καὶ «δημοκράτες» συνδικαλιστὲς. Ἀρκετὰ δὲν ἔστρωσαν τὸ δρόμο οἱ παρατάξεις τους στὴν τεταρτοαυγουστιανὴ φασιστικὴ κλίμα στὴν Πολυτεχνικὴ; Θέλουν τώρα νὰ «ὀλοκληρώσουν» τὸ ἔργο τους. Φυσικά, οἱ προοδευτικοὶ καὶ δημοκράτες φοιτητὲς τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐντάξεις, δὲν θὰ ἀφήσουν ἀναπάντητη τὴν πρόκληση τῶν τεταρτοαυγουστιανῶν ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ ἀφήσουν τοὺς «ἀσυμβίβαστους» αὐτοὺς ὑπέρμαχους τῆς ὑποταγῆς στὴν ἐπίθεση τοῦ πραξικοπήματος καὶ τοῦ φασισμοῦ νὰ «ὀλοκληρώσουν» τὸ «ἔργο» τους. Θὰ πάρουν τὴν ὑπόθεσή στὰ χέρια τους καὶ θὰ περιφρουρήσουν τὶς ἀκαδημαϊκές τους ἐλευθερίες, θὰ ἀποκρούσουν ὡς τὸ τέλος τὴν ἐπίθεση τοῦ πραξικοπήματος καὶ τοῦ φασισμοῦ καὶ θὰ ἀνεδάσουν τοὺς ἀγῶνες τους γιὰ τὰ δικά τους ζήτήματα ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ γενικά, πανδημοκρατικὰ αἰτήματα.

(*) Ἡ «Αὐγή» δὲν δημοσίευσε οὔτε τὴν ἀνακοίνωση τῆς «Προοδευτικῆς Πανσπουδαστικῆς Σ. Παράταξης», ἀλλὰ οὔτε ἀνέφερε κἀν σὰν εἴδηση τὸ γεγονός τῆς δημιουργίας τοῦ ἀντισυλλόγου πού πρῶτὴ ἡ «ΠΠΣΠ» κατήγγειλε.

★ ΟΙ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ Ε.Δ.Α. ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Πήραμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω «Καταγγελία της Προοδευτικής Πανσπουδαστικής Συνδικαλιστικής Παράταξης» που κυκλοφόρησε στα τέλη 'Ιουλίου. Τα γεγονότα που καταγγέλλονται μιλάνε τόσο καθαρά, που περιττεύει κάθε σχόλιο.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η παράταξή μας βρίσκεται στην ανάγκη να καταγγείλλει στους δημοκράτες και αντιφασίστες φοιτητές και στην προοδευτική κοινή γνώμη της χώρας μας ένα νέο δείγμα του όππορτουνιστικού έκτραχλησμού της ήγερσίας της ΕΔΑ —έκτραχλησμού που την οδηγεί σε άπροκάλυπτη συνεργασία με την Αστυνομία.

Στα πλαίσια της ταχτικής προκλήσεων που συστηματικά επιδίδεται η ήγερσία της ΕΔΑ έναντι της παράταξής μας από την πρώτη στιγμή της εμφάνισής της, στελέχη της ΕΔΑ Θεσσαλονίκης, με έπι κεφαλής τους Κοντονάσιο Μπετζούνη και κάτω από την καθοδήγηση του Γραμματέα Θεσ)νίκης της ΕΔΑ, Α. Ίωσηφίδη έπετέθησαν μέσα στην αίθουσα του κινηματογράφου «Ηλύσια» της Θεσ)νίκης, κατά τη συγκέντρωση που συγχάλεσε η οργάνωση «Πανελλήνιος Αγώνας για την υπεράσπιση της Δημοκρατίας και του συντάγματος» στις 25) 7 και χτύπησαν μέλη της παράταξής μας που μοίραζαν προκήρυξή μας. Σε συνέχεια κάλεσαν το συνταγματάρχη Κομνηνό της Αστυνομικής Διεύθυνσης Θεσ)νίκης και παρέδωσαν το μέλος της παράταξής μας Λ. Μακρή ενώ ταυτόχρονα έπεδόθηκαν σ' ένα αίσχρo ύβρεολόγιο έναντι του μέλους της παράταξής μας, Σ.

Αλζαρίδου και χειροδίκησαν έναντι του Μ. Πιμπλή. "Ας σημειωθεί ότι ο Κοντονάσιος που αναφέραμε πιο πάνω, πρωτοστάτησε στην επίθεση έναντι των μελών της παράταξής μας που έγινε στην Αθήνα, στη διάρκεια των εργασιών του «Πανδημοκρατικού Συνεδρίου», στις 10 'Ιουλίου. Οι κύριοι αυτοί κατρακυλώντας σ' αυτό τον έπαισχυντο κατήφορο, την ίδια στιγμή που χτυπούσαν και παρέδιδαν στην Ασφάλεια συνεπείς αντιφασίστες αγωνιστές, ζητωκραύγαζαν υπέρ του Γ. Παπανδρέου και Π. Κανελλόπουλου «τόν περιμένουμε να πάρει τη θέση του στην οργάνωσή μας» και επιδίδονταν σε κάθε είδους άσχημιες.

Αυτές είναι λοιπόν οι «δημοκρατικές μέθοδοι» της ήγερσίας της ΕΔΑ; Υποταγή και ξεσκόνισμα των ήγετων της Ε.Κ. έξυπνηρέτηση των οργάνων της Ασφάλειας για την «έξοδο από την πολιτική κρίση», χτύπημα σε συνεργασία ακόμα και με την Ασφάλεια των συνεπών αντιφασιστών αγωνιστών. Όλα αυτά πείθουν πως η ήγερσία της ΕΔΑ ακολουθεί με πλήρη συνείδηση μια γραμμή καταπρόδοσης του λαϊκού κινήματος και του αγώνα έναντι του πραξικοπήματος.

Η Παράταξή μας καταγγέλλει την ήγερσία της ΕΔΑ και καλεί τους δημοκράτες και αντιφασίστες αγωνιστές να δγάλουν τα έπιβαλλόμενα συμπεράσματα. Καλεί τους δημοκράτες και αντιφασίστες σπουδαστές να συσπειρωθούν γύρω από τις όρθες αγωνιστικές θέσεις και να απομονώσουν τους φορείς της πολιτικής της συνθηκολόγησης και του συμβιβασμού, τους θλιβερούς άυτοργούς των έπεισοδίων της 25) 7 της Θεσσαλονίκης.

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΙΝΕΖΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Πρακτορείο «Νέα Κίνα», 24 Αύγουστου

Ο Γιαπωνέζικος λαός παρακινείται στις 21 Αύγουστου από ένα άρθρο της «Τσσοού Σιμπόν» της Σιμονσεκί, νομαρχία Γιαμαγκούτσι, να δυναμώσει τη φιλία και την αλληλεγγύη του με τον Κινέζικο λαό και να συντρίψει όλες τις συνωμοσίες για ένότητα με τη Σοβιετική Ένωση έναντι της Κίνας.

Το άρθρο λέει ότι τα 700 εκατομ. Κινέζικου λαού κάτω από την καθοδήγηση της μεγάλης σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ, έχουν έλευθερώσει τη χώρα τους και θα δίδουν γενναία στην πρώτη γραμμή της πάλης των καταπιεζόμενων έθνών και λαών του κόσμου.

Ε' πεϊρα που κερδήθηκε από τον Κινέζικο λαό στους παταταμένους αγώνες του ενάντια στην ιμπεριαλιστική επίθεση και στην εκδίωξη των ιμπεριαλιστών και την άνατροπή των έγχώριων αντιδραστικών δυνάμεων έχουν άναπτέρωσει τις καρδιές του Γιαπωνέζικου λαού που η χώρα του βρίσκεται κάτω από τον ιμπεριαλιστικό έλεγχο των ΗΠΑ και που η έθνική του κυριαρχία παραδίδεται λέει το άρθρο.

Τώρα, λέει, ο Κινέζικος λαός συνεχίζει αποφασιστικά την σοσιαλιστική οικοδόμηση μέσα στη χώρα του και έχει πραγματοποιήσει μεγάλες έπιτυχίες. Συγχρόνως διεξάγει έναν άγώνα χτύπημα σ' όλο το έπαισιμα ενάντια στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και ξεσκεπάσει διεξοδικά την άπάτη του σύγχρονου ρεβιζιονισμού που έχει έπι κεφαλής τους Σοβιετικούς ήγέτες που

έχουν έκφυλιστεί σε συνεργάτες του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ.

Ο Κινέζικος λαός έχει δώσει άπεριόριστη βοήθεια στους καταπιεζόμενους λαούς και έθνη, και αγωνίζεται στη πρώτη γραμμή του διεθνούς αντιαμερικανικού μετώπου. Αυτό το γεγονός έχει βαθειά συγκίνησει και έχει έμψυχώσει πολύ τον Γιαπωνέζικο λαό. Τώρα η υπόθεση της άπελευθέρωσης του Γιαπωνέζικου λαού έχει ένωθεί με την διεθνή αντιαμερικανική πάλη. Η αγωνιστική φιλία άνάμεσα στον Γιαπωνέζικο και Κινέζικο λαό έχει άναπτυχθεί ραγδαία σ' αυτή την ένια πάλη, λέει το άρθρο.

Τονίζει, ότι ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ έχει προωθήσει μια γραμμή ένότητας με τη Σοβιετική Ένωση για αντίθεση με την Κίνα και αυτό είναι το κέντρο της παγκόσμιας στρατηγικής του. Η Γιαπωνέζικη κυβέρνηση Σάτο ακολουθεί αυτό το δρόμο άφηφώντας όλες τις συνέπειες. Η έπιχειρήση τρίαβέλη, η «Γιαπωνο-Κορεατική συνθήκη», η Συνδιάσκεψη ύπουργών Άσίας και Ειρηνικού, η έπίσκεψη του σοβιετικού ύπουργού Έξωτερικών Γκρομύκο στην Ιαπωνία —όλα αυτά είναι άποτελέσματα αυτής της γραμμής. Όλα αυτά τείνουν σε ένα πράγμα, την περίφημη «συγκράτηση της Κίνας».

Τελειώνοντας το άρθρο τονίζει ότι ο Γιαπωνέζικος λαός πρέπει να άνταχθεί αποφασιστικά στη γραμμή της ένότητας με τη Σοβ. Ένωση έναντι της Κίνας, και να δυναμώσει τη φιλία και την αλληλεγγύη του με τον Κινέζικο λαό.

Οί περισσότεροι από τούς ξένους αντιπροσώπους αποχώρησαν από τήν παγυόσμια συνδιάσκειν εναντίον τής άτομικης βόμβας του Τόκιο

Πεκίνο 4 Αύγ.

Πρακτορείο
«Νέα Κίνα»

Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν ξένων ἀντιπροσώπων στήν 12η παγκόσμια συνδιάσκεψη ἐνάντια στίς ἀτομικές καί ὕδρογονικές βόμβες στό Τόκιο πού παραμείναν σταθερά στήν ὁρθή θέση, ἔδωσαν, σύμφωνα μέ ἀνταπόκριση ἀπό τό Τόκιο, τό πρωτῆς 3ης Αὐγούστου στίς 5.30 μιά πρὸς κόμπεραν. Δημοσίευσαν μιά γραφτὴ δήλωση καταδικάζοντας μερικoὺς ἡγέτες τοῦ γιαπωνέζικου συμβουλίου ἐνάντια στίς ἀτομικές καί ὕδρογονικές βόμβες (γκενσουϊκίο) γιατί δέχτηκαν στήν συνδιάσκεψη τήν ἀντιπροσώπεια τῆς Παγκόσμιας Ὁμοσπονδίας Δημοκρατικῶν Νεολαίων πού ἐλέγχεται ἀπὸ τήν σοβιετικὴ ρεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ κλίκα. Δήλωσαν ἐπίσης ὅτι ἀποχωροῦν ἀπὸ τήν 12η παγκόσμια συνδιάσκεψη.

Καί οἱ 32 ἀντιπρόσωποι ἀπὸ 16 χώρες πού ὑπογράψανε τήν δήλωση παρευρίσκονταν στήν πρὸς κόμπεραν. Ὁ Λι Σιὺ Τσόχ, ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσώπιας τῆς Μαλάκας, διάβασε τὴ δήλωση καὶ ἀπάντησε στίς ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων.

Τὸ πλῆρες κείμενο τῆς δήλωσης λέει:

«Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ξένων ἀντιπροσώπων στήν 12η παγκόσμια συνδιάσκεψη ἐνάντια στήν ἀτομικὴ καί ὕδρογονικὴ βόμβα, πού ὁργανώθηκε ἀπὸ τὸ Γκενσουϊκίο, ἀναγκάστηκε σήμερον τὸ πρωτὶ νὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνδιάσκεψη. Αὐτὸ τὸ βῆμα ἐγένε ἀναγκαῖο μετὰ ἀπὸ τὴν ἀρνησὶ τῆς ἡγεσίας τοῦ Γκενσουϊκίου νὰ δεχτεῖ τὴν ἐντελὴς ὁρθὴ αἴτησιν τῶν ξένων ἀντιπροσώπων γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸ ἀπὸ τὴν συνδιάσκεψη τῆς ἀντιπροσώπιας τῆς Παγκόσμιας Ὁμοσπονδίας Δημοκρατικῶν Νεολαίων πού ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν παρoύσα σοβιετικὴ ἡγετικὴ κλίκα.

Στὴ 10η παγκόσμια συνδιάσκεψη ἐνάντια στήν ἀτομικὴ καί ὕδρογονικὴ βόμβα, ἡ Π.Ο.Δ.Ν. ἐπαιξε ἡγετικὸ ρόλο στήν διοργάνωση μᾶς διασπαστικῆς συνάντησης μέ τὸν κακὸ στόχο νὰ σαμποτάρει στήν Ἰαπωνία καί σὲ ὅλο τὸν κόσμον τὸ μεγάλο κίνημα ὅλων τῶν λαῶν ἐνάντια στήν ἐπιθετικὴ πολιτικὴ τοῦ πυρηνικοῦ ἐκβιασμοῦ, τῆς καταπίεσης καί τοῦ πολέμου τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, πού ἔχει ἐπικεφαλῆς τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό. Ἀπὸ τότε ἡ Π.Ο.Δ.Ν. ἔχει προωθήσει τὴ συνεργασία τῆς μ' αὐτὲς τὶς ἐπιθετικὲς δυνάμεις.

Οἱ ξένες ἀντιπροσώπειες, μέ μεγάλο ἐνθουσιασμό, πῆραν μέρος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ στήν παρoύσα 12η παγκόσμια συνδιάσκεψη πού ἔδινε κάθε δεῖγμα ὅτι θὰ καταλήξει σὲ μιά λαμπρὴ ἐπιτυχία. Ὅμως, ξαφνικὰ τὸ μεσημέρι τῆς 1ης Αὐγούστου, οἱ ξένες ἀντιπροσώπειες ἔμαθαν ὅτι τὸ Γκενσουϊκίο εἶχε καταγράψει καὶ ἀποδεχτεῖ στὴ συνδιάσκεψη ἀντιπροσώπεια τῆς Π.Ο.Δ.Ν. μ' ὅλο πού αὐτὴ ἡ ὁργάνωση θὰ ἔπαιρνε ἐπίσης μέρος καί στήν διασπαστικὴ συνδιάσκεψη τῆς Γκενσουϊκίου.

Οἱ ξένες ἀντιπροσώπειες ἐκδήλωσαν ἀμέσως τὴν ἐντονη ἀντίθεσιν τους γιὰ τὸ βῆμα αὐτὸ τῆς ἡγεσίας τῆς Γκενσουϊκίου.

Μόλις ἐφθάσαν γιὰ τὴν ἀπογευματινὴ συνεδρίαση, οἱ ξένες ἀντιπροσώπειες πρόβαλαν τὴν αἴτησίν τους στήν ἡγεσία τοῦ Γκενσουϊκίου νὰ ἀποκλείσει τὴν ἀντιπροσώπεια τῆς Π.Ο.Δ.Ν. ἀπὸ τὴν συνδιάσκεψη, καὶ πῆραν τὴ θέση ὅτι θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ δεχτοῦν τὴ συνέχιση τῆς συνδιάσκεψης ἐὰν καὶ ἐφόσον ἡ ἡγεσία τοῦ Γκενσουϊκίου δὲν ἔκανε ἀποδεχτὴ τὴν αἴτησιν αὐτή. Οἱ ξένες ἀντιπροσώπειες ἐκφράσαν τὴ μεγάλη τους ἐπιθυμία νὰ συνεχιστεῖ ἡ κανονικὴ λειτουργία τῆς συνδιάσκεψης ὅσο τὸ δυνατό γρηγορότερα, χωρὶς τὴν παρεμπόδιση πού προκαλοῦσε ἡ παρoύσα αὐτῆς τῆς διασπαστικῆς ἀντιπροσώπιας.

Ὅμως ἡ ἡγεσία τοῦ Γκενσουϊκίου ἀπόρριψε τὴ δίκαια καὶ ὁρθὴ αἴτησίν μας παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μας νὰ φτάσουμε πάνω στὴ βάση πολέμων καὶ ὑπομονετικῶν συζητήσεων μαζί της, σὲ μιά συμφωνία, συμφωνη μέ τὴ παράδοση τοῦ Γκενσουϊκίου.

Οἱ 16 ξένες ἀντιπροσώπειες πού ὑπογράφουν παρακάτω ἐκφράζουν τὴ σταθερὴ ἀπόφασίν τους νὰ ἐπεκτείνουν τὴ σταθερότητα ἐνὸς πλατειοῦ γνήσιου διεθνoῦς ἐνιαίου μετώπου ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν Η.Π.Α. καὶ στοὺς λακέδες του, ἰδιαίτερα σὲ ἀλληλεγγύη μέ τὸν γενναῖο καὶ ἀταλάντευτο ἀγῶνα τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ. Ἐμῶστε τελείως πεισμένοι ὅτι ἔνα τέτοιο μέτωπο μπορεῖ νὰ σχηματισθεῖ μόνο ἀπὸ τίμους ἀντιἱμπεριαλιστὲς ἀγωνιστὲς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ περιέχει πράκτορες τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, συγκεκριμένα συνεργάτες πού ἐλέγχονται ἀπὸ τοὺς σημερινoὺς τυράννους τῆς Μόσχας.

Τὸ σύνθημα τῆς λεγόμενης ἐνότητος δόσης πὸν δὲν κάνει διαχωρισμὸ ἀνάμεσα σὲ φίλους καὶ σὲ ἐχθροὺς εἶναι σύνθημα πού ἀποσκοπεῖ νὰ ἀνοίξει τὶς πόρτες στὸν ἐχθρό, καί στοὺς μασκαρεμένους πράκτορές του, πού προσπαθοῦν νὰ τρυπώσουν στίς γραμμές μας.

Ἐμῶστε δέβαιον ὅτι οἱ μέρα σὲ ἀρχὲς προσπάθειές μας θὰ πετύχουν τὸ στόχο τους πού εἶναι ἡ βοήθεια στοὺς ἀγῶνες τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἰδιαίτερα τοῦ ἡρωϊκοῦ γιαπωνέζικου λαοῦ, ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ.

Ἐπογράφεται ἀπὸ τὶς ἀντιπροσώπειες τῆς Αὐστραλίας (τέσσερις ἀντιπρ.), Μπαζοντολάνδης (τρεις), Μπετσουαναλάνδης (ένας), Βελγίου (πέντε), Βραζιλίας (ένας), Βρετανίας (ὁργάνωση εἰρήνης Μπέριτσαντ Ράσελ) (ένας), Κεϊλάνη (δύο), Κολομβία (ένας), Μαλάκας (τέσσερις), Νέας Ζηλανδίας (δύο), Παναμᾶ (ένας), Φιλιππίνες (ένας), Σουδάν (ένας), Σουαζιλάνδης (ένας), Η.Π.Α. (τρεις), Ν. Δυτικὴ Ἀφρικὴ (ένας).

Μιλώντας στήν πρὸς κόμπεραν, ὁ Λι Σιὺ Τσόχ, εἶπε ὅτι δημοσίευσαν αὐτὴ τὴ δήλωση τὸ πρωτῆς 3ης Αὐγούστου γιατί τὸ Γκενσουϊκίο ζήτησε ἀπὸ τοὺς ξένους ἀντιπροσώπους νὰ περιμένουν γιὰ τὴν ἀπάντησιν μέχρι τὶς 4 τὸ πρωτῆ. Τὸ Γκενσουϊκίο τοὺς εἶπε στίς 4.00 τῆς 3ης Αὐγούστου ὅτι ἀρνιέται νὰ ἀναρῇ τὴν λαθεμένην του ἀπόφασιν νὰ δεχτεῖ τὴν ἀντιπροσώπεια τῆς Π.Ο.Δ.Ν.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟ - ΙΑΠΩΝΟ - ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ «ΙΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ», ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΕΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΛΗΜΜΥΡΙΔΑ ΣΤΗΝ ΑΣΙΑ

Άρθρο της «Λαϊκής Ημερησίας», 31/7/1966

Ο ύπουργός των Έξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης Α. Γκρομύκο, πραγματοποίησε μια επίσκεψη στην Ιαπωνία από τις 24 ως τις 30 Ιουλίου. Είχε μια σειρά από «είλικρινείς και εγκάρδιες» συζητήσεις με τον πρωθυπουργό Σάτο και τον ύπουργό των Έξωτερικών Έντσαμπούρο Σίνα. Άσχοληθήκαν με τη φιλική συνεργασία, την ειρήνη και τη «φιλία» ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και την Ιαπωνία. Άνάμεσα σε άλλα διεθνή ζητήματα, συζητήσαν για την κατάσταση στο Βιετνάμ και για το «κινέζικο πρόβλημα». Έκλεισαν μια προξενική ιαπωνο-σοβιετική συνθήκη, συζητήσαν το θέμα της οικονομικής συνεργασίας και συμφώνησαν επιπλέον να συγκαλούνται στο μέλλον «περιοδικές συσκέψεις» των ύπουργών των Έξωτερικών και παραγόντων σε ύπουργικό επίπεδο που να εκπροσωπούν τις δυο χώρες. Τα γεγονότα αυτά δείχνουν πώς η συνεργασία ανάμεσα στην καθοδηγητική ρεβιζιονιστική σοβιετική κλίκα και τους ιάπωνες αντιδραστικούς μπήκε σε μια νέα φάση.

Τάραخي από πολύ καιρό μια συνθήκη στρατιωτικής συμμαχίας ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ιαπωνία. Τώρα, συγκροτήθηκε μια σοβιετοιαπωνική «επιτροπή οικονομικής συνεργασίας», που θα συνέρχεται μια φορά το χρόνο. Επιπλέον, οι ύπουργοι των δυο κυβερνήσεων θα έχουν περιοδικές συζητήσεις. Έτσι, μια νέα αντεπαναστατική «ιερή συμμαχία» των ΗΠΑ, της Ιαπωνίας και της Σοβιετικής Ένωσης συγκροτήθηκε «ντε φάκτο» στην Ασία.

Ο Γκρομύκο συμπλήρωσε στην Ιαπωνία τον Ντήν Ράσκ. Το ταξίδι του Ράσκ στο Τόκιο άποσκοπούσε κυρίως στο να σκαρώσει μια επιθετική στρατιωτική συμμαχία στην Ασία, για την ενίσχυση της περικύκλωσης της Κίνας και την ένταση της καταπίεσης των επαναστατικών αγώνων των λαών του Βιετνάμ, της Κορέας και άλλων χωρών της Ασίας. Ο Ράσκ έπεδοκίμασε ανοιχτά τη συνεργασία των ιαπώνων μιλιταριστών με τη σοβιετική ρεβιζιονιστική καθοδηγητική κλίκα, συνεργασία που βοηθάει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στην πολιτική του που άποσκοπεί στο να μετατοπίσει το κέντρο της στρατηγικής προς την ανατολή. Στο Τόκιο, ο Γκρομύκο δήλωσε επίσης πώς η «διατήρηση φιλικών σχέσεων» ανάμεσα στη

Σοβιετική Ένωση και την Ιαπωνία είναι σημαντικό πράγμα και έχει μεγάλη αξία για την ειρήνη και την ειδημερία στην Ασία». Έτσι ο Ράσκ και ο Γκρομύκο τραγουδούσαν τον ίδιο τόνο.

Η άλλη ποταπή άποστολή Γκρομύκο στην Ιαπωνία συνίστατο στον περιορισμό της τεράστιας φλόγας του αγώνα του βιετναμέζικου λαού ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Για να άποκρύψει αυτή την δράση που άγγίζει την προδοσία, προσέφυγε σε μια πολύ άδέξια διπλή τακτική. Άνοιχτά, ο Γκρομύκο δήλωνε πώς «η βιετναμική σύγκρουση είναι αποτέλεσμα αμερικάνικης επίθεσης», σαν να μην ενδιαφερόταν η σοβιετική ήγετική ρεβιζιονιστική κλίκα καθόλου για τις «διαπραγματεύσεις ειρήνης». Άλλά από τη στιγμή που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός άρχισε να ανίσχυνται το βομβαρδισμό του Άνόι και του Χαϊφόνγκ για να επιτύχει τη συνωμοσία του που άποσκοπούσε στην «επιβολή διαπραγματεύσεων ειρήνης με τους βομβαρδισμούς», ο καθένας μύρεσε να δει πώς η Μόσχα δεν άργησε να γίνει μια άγορά που σκοπό είχε να διαδώσει την έντριγκα των «διαπραγματεύσεων ειρήνης» αμερικάνικου στύλ. Πολιτικοί άγγελιοφόροι όπως οι πρωθυπουργοί της Ινδίας και της Μεγάλης Βρεταννίας και ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ έφθαναν ο ένας μετά τον άλλον στη Μόσχα που ήταν τότε πολύ πιο ζωηρή απ' ό,τι το Τόκιο τις μέρες που οι ΗΠΑ, η Ιαπωνία και η Μεγάλη Βρεταννία συνωμοτούσαν εκεί να Μόναχο της Άνατολής. Την ίδια στιγμή, στην Ιαπωνία, η κυβέρνηση Σάτο ύποστήριζε άνευδοίαστα τα εγκλήματα που διέπραττε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επεκτείνοντας τον πόλεμο στο Βιετνάμ, διέδιδε τη φήμη για μια «διάσκεψη ειρήνης» για το Βιετνάμ που θα γινότανε στο Τόκιο και απεκάλυπτε πώς η Ιαπωνία και η Σοβιετική Ένωση «συνεργάζονταν» προς το σκοπό αυτό. Σ' αυτή την άποσφαιρα ο Γκρομύκο πήρε έσπευσμένα το άεροπλάνο για το Τόκιο και συνέχισε το σκοπό του. Οι εγκληματικές μανούβρες των ανθρώπων αυτών δεν άποδείχνονται άρεκα καθαρά;

Ο Γκρομύκο μίλησε επίσης πολύ με την κυβέρνηση Σάτο για «οικονομική συνεργασία». Έδώ και λίγο καιρό, πριν την άναχώρησή του, η Σοβιετική Ένωση και η Ιαπωνία άργά-

νωσαν στο Τόκιο, την πρώτη σύσκεψη της «Γαπωνο-Σοβιετικής Επιτροπής Οικονομικής Συνεργασίας». Στη διάρκεια της σύσκεψης αυτής, η σοβιετική πλευρά ζήτησε φορτικά τη βοήθεια του Ιαπωνικού μονοπωλιακού κεφαλαίου για το τεράστιο σχέδιο της «ανάπτυξης» της Σιβηρίας. Στη διάρκεια της επίσκεψής του, ο Γκορμύκο ζήτησε άνοιχτά από τους Ιάπωνες μονοπωλιστές καπιταλιστές τη «βοήθειά» τους και εξέφρασε την έλπίδα του πως «η Ιαπωνο-σοβιετική συνεργασία θα γνώριζε καθημερινά μια αθξανάμενη ανάπτυξη». Η σοβιετική ρεβιζιονιστική καθοδηγητική κλίκα έπρεσε πραγματικά πολύ χαμηλά άνοιγοντας διάπλατες όλες τις πόρτες για τη διείσδυση του Ιαπωνικού μεγάλου κεφαλαίου στη Σοβιετική Ένωση. Αυτό αποτελεί μια τεράστια προδοσία των δικαιωμάτων του σοβιετικού κράτους και των θεμελειωδών συμφερόντων του λαού του.

Η «ιερή συμμαχία» των ΗΠΑ, της Γαπωνίας και της Σοβιετικής Ένωσης διαμορφώθηκε στη βάση του άσβεστου μίσους τους για τη σοσιαλιστική Κίνα και της θηριώδικης εκθρόνιστάς τους για τις επαναστατικές δυνάμεις της Ασίας.

Οι άμερικάνοι ιμπεριαλιστές θεωρούσαν πάντοτε τον Ιαπωνικό μιλιταρισμό σαν το βασικό σημείο στήριξης της εφαρμογής της επιθετικής και φιλοπόλεμης πολιτικής τους στην Ασία. Κατέχει σήμερα, στην παγκόσμια άντεπαναστατική στρατηγική των ΗΠΑ, μια θέση ακόμα πιο σημαντική από τότε που οι ΗΠΑ μετατόπισαν το κέντρο της στρατηγικής τους προς την ανατολή και θεωρούν την Κίνα σαν τον υπ' αριθ. 1 εχθρό τους. Οι άμερικάνοι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να άναστήσουν ολοκληρωτικά τον Ιαπωνικό μιλιταρισμό και να κάνουν τους Ιάπωνες μιλιταριστές τους κυριότερους βοηθούς τους στον επιθετικό πόλεμο που σχεδιάζουν να εξαπολύσουν στην Ασία.

Με την άπεριόριστη ύπόθαλψη του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού, οι δυνάμεις του Ιαπωνικού μιλιταρισμού δραστηριοποιούνται όλο και περισσότερο μετά την άνοδο στην έξουσία της κυβέρνησης Σάτο. Η τελευταία έπιταχύνει την κούρσα των έξοπλισμών και τις πολεμικές της προετοιμασίες. Έκλεισε μια Ιαπωνο-νοτιοκορεατική συνθήκη· σκάρωσε μια άσιατική αντικομμουνιστική συμμαχία και έθεσε σε εφαρμογή το ένα μετά το άλλο στρατιωτικά σχέδια που κατευθύνονται ενάντια στην Κορέα, την Κίνα και τους λαούς της Ασίας γενικά. Συμμετέχει άμεσα στον επιθετικό πόλεμο που εξαπέλυσαν οι άμερικάνοι ιμπεριαλιστές ενάντια στο Βιετνάμ και ένέτεινε τις έπεκτατικές της δραστηριότητες στο έξωτερικό. Οι Ιάπωνες μιλιταριστές φλέγονται τώρα από την έπιθυμία να έπιχειρήσουν να πραγματοποιήσουν το παλιό τους όνειρο την άυτοκρατορία της μεγάλης ανατολικής Ασίας.

Σε στενό συντονισμό, με τη μετατόπιση προς την ανατολή του σημείου βαρύτητας της στρατηγικής του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού, η σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγετική κλίκα όχι μόνο έργάζεται ένεργητικά για μια «έφεση» στην Εδρώπη, αλλά ακόμα ύποστηρίζει και ένθαρρύνει δραστήρια στην Ασία τη γενική άνάσταση του Ιαπωνικού μιλιταρισμού και των έπεκτατικών του επιδιώξεων στο έξωτερικό. Ήδη, πριν την πτώση του Χρουστώφ, όδηγούμενη από τη συνθηκολόγα γραμμή που άποσκοπούσε στην «παγκόσμια κυριαρχία με την άμερικανοσοβιετική συνεργασία», η καθοδηγητική κλίκα της Σοβιετικής Ένωσης είχε άρχίσει να έρωτοτροπεί με τους Ιαπωνικούς Ιθόνοντες κύκλους με τη «διπλωματία του μειδιάματος». Η σημερινή σοβιετική ήγεςία είναι ακόμα περισσότερο ξεδιάντροπη στη συννοχή της με τους Ιάπωνες αντιδραστικούς. Πλέκει έγκώμια στην κυβέρνηση Σάτο, Ισχυρίζεται πως «άγαπάει την ειρήνη», και «έργάζεται γι' αυτήν» και διατείνεται πως η μιλιταριστική Γαπωνία είναι ένας «παράγοντας σταθερότητας στην Ασία» και πως κατέχει «μια ήγετική θέση στην Ασία». Πήρε την πρωτοβουλία να κάνει μια θορυβώδης έκκληση για την ένίσχυση της «συνεργασίας άνάμεσα στην Γαπωνία και τη Σοβιετική Ένωση» και σε έννιαες ένέργειες σε μια σειρά σπουδαία ζητήματα. Από ένα και πάνω χρόνο, η συνεργασία αυτή άνάμεσα στην Γαπωνία και τη Σοβιετική Ένωση γίνεται όλο και πιο στε-

νή. Οι κυβερνητικοί παράγοντες των δυο χωρών άναλλάσσουν έπισκέψεις σε σύντομα διαστήματα και κλείνουν τη μια μετά την άλλη συνθήκες «συνεργασίας». Στην άρχή του χρόνου αυτού, ο Α. Κοσύγκιν δήλωσε άνοιχτά: «Οι Ιαπωνοσοβιετικές σχέσεις μπήκαν σε μια νέα έποχή φιλίας και καλής θέλησης». Είναι λοιπόν φανερό πως το έγκληματικό σχέδιο της σοβιετικής ρεβιζιονιστικής ήγετικής κλίκας — η πραγματοποίηση της «άμερικανο-Ιαπωνο-σοβιετικής συνεργασίας για την κυριαρχία στην Ασία» έντάσσεται στη συνθηκολόγα γραμμή της άμερικανοσοβιετικής συναργασίας για την παγκόσμια κυριαρχία.

Ο πρόεδρος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει πεί: «Στην Κίνα, ύπάχει ένα παλιό ρητό: «Τά πράγματα ξεχωρίζουν κατά κατηγορίες, οι άνθρωποι συνδέονται σύμφωνα με τις προτιμήσεις τους». Ο Νομπουσούκε Κίσι και ο Χαγιάτο Ικέντα της Γαπωνίας είναι οι στενοί φίλοι του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της κλίκας Τσάγγκ Κάι-σέκ, ένώ ο Ιαπωνικός και ο κινέζικος λαός είναι στενοί φίλοι.

Τώρα, με ποιόν έχει στενή φίλια η σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγετική κλίκα; Είναι στενή φίλη του άμερικάνικου και του Ιαπωνικού ιμπεριαλισμού, του Λύντον Τζόνσον και του Έιζάκου Σάτο. Συνδέεται στενά με τους άμερικάνους ιμπεριαλιστές, τους Ιάπωνες μιλιταριστές, τους Ινδούς αντιδραστικούς, τους βαλέςδες και τους συνεργάτες κάθε είδους των άμερικάνων ιμπεριαλιστών· αντίθθενται από κοινού στον κινέζικο λαό, στον Ιαπωνικό λαό, στο βιετναμέζικο λαό, στον κορεάτικο λαό και σε όλους τους άλλους επαναστατικούς λαούς της Ασίας και του κόσμου. Αυτή είναι η ουσία της ένόνητας δράσης που εκθειάζει η σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγετική κλίκα.

Η στάση που παίρνει άπέναντι στην ένότητα δράσης που προβάλλεται από τη σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγετική κλίκα άποτελεί μια σοβαρή δοκιμασία για κάθε προλεταριακό κόμμα. Η «κοινή δράση» που προτείνουν σήμερα όρισμένοι δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια νέα έκδοση του άντεπαναστατικού συνθήματος της «ένότητας δράσης». Όποιος άφεται να γλυστήσει στο δρόμο αυτό, θα τελειώσει άναπόφηνκτα με το να έμπλακει στο δόρυβο των άποστατών της έπανάστασης, της σοβιετικής ρεβιζιονιστικής ήγετικής κλίκας. Σε μια τέτοια περίπτωση, πως είναι δυνατό να μιλάμε για άγώνες εναντίον του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του μονοπωλιακού κεφαλαίου στο έξωτερικό;

Τί σημαίνει η συγχρότηση στην Ασία μιας άντεπαναστατικής «ιερης συμμαχίας» άνάμεσα στον άμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τον Ιαπωνικό μιλιταρισμό και τη σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγετική κλίκα; Σημαίνει άκριβώς πως βρίσκονται σε άσχημη κατάσταση και πέφτουν από τη μια δυσκολία στην άλλη. Γι' αυτό δεν μπορούν να ένεργήσουν παρά σε στενή συνεργασία και πρέπει να ύποστηρίζει περισσότερο ο ένας τον άλλον για να του δίνει θάρρος. Άλλά αυτή η συννοχή μπορεί να τους βοηθήσει; Η σημερινή Ασία δεν είναι η Ασία του παρελθόντος. Τά 700 εκατομμύρια των κινέζων που είναι έξοπλισμένοι με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ έγιναν το κύριο στήριγμα των επαναστατικών λαών όλων των χωρών. Ο ήρωϊκός βιετναμέζικος λαός καταχτάει λαμπρές νίκες στον άντιαμερικάνικο πόλεμο. Ο Ιαπωνικός λαός έχει άνεβάσει σήμερα τη συνειδητότητά του σ' ένα έπίπεδο χωρίς προηγούμενο. Οι επαναστατικές φλόγες ξεχύνονται παντού στην Ασία. Σ' αυτή τη μεγάλη νέα έποχή, ο άμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο Ιαπωνικός μιλιταρισμός και η σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγετική κλίκα δεν θα μπορέσουν να πραγματοποιήσουν ποτέ τις έπιθυμίες του να σθώσουν τις τεράστιες φλόγες της επανάστασης στην Ασία με μια νέα άντεπαναστατική συμμαχία. Άντίθετα, οι λαοί της Ασίας θα δώσουν άσφαλώς πολύ εύγλωττα μαθήματα σ' αυτούς τους δασκάλους από την άρνητική πλευρά. Θα άνεβάσουν τη συνειδησή τους και θα έννοθούν περισσότερο. Θα δυναμώσουν την επαναστατική τους έπίθεση και θα κατακερματίσουν όριστικά αυτή την άντεπαναστατική «ιερή συμμαχία». Θα κάνουν να προοδεύσει νικηφόρα η επαναστατική ύπόθεση της ολοκληρωτικής άπελευθέρωσης.

● Στρατηγὸς φὸ Νγκυγιὲν Γκιάπ:

«Ἡ ἰσχυρὴ ὑποστήριξη τῆς Κίνας ἐνθαρρύνει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ Βιετναμέζικο λαό».

Στὴ διάρκεια τῆς δεξίωσης ποὺ δόθηκε στὶς 31 Ἰουλίου ἀπὸ τὸν Τσὲν Χαό, στρατιωτικὸ ἀκόλουθο τῆς Προσέβας τῆς Κίνας στὸ Ἀνόϊ, ὁ στρατηγὸς Νγκυγιὲν Γκιάπ, μέλος τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος Ἐργαζομένων τοῦ Βιετνάμ, ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβέρνησης καὶ ὑπουργὸς Ἀμυνας, ἐκφώνησε λόγο πρὸς τιμὴν τῆς ἀγωνιστικῆς φιλίας ἀνάμεσα στὸ λαὸ καὶ τὸ στρατὸ τῆς Κίνας καὶ στὸ λαὸ καὶ τὸ στρατὸ τοῦ Βιετνάμ. Ὁ στρατηγὸς Γκιάπ ἀνάμεσα σὲ ἄλλα ὑπογράμμισε:

Στὸν Πόλεμο Ἀντίστασης ἐναντίον τῶν γάλλων ἀποικιστῶν, στὸ παρελθὸν ὅπως καὶ σήμερα, στὴν ὑπόθεση τῆς οἰκοδόμησις τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς ἀντίστασης στὴν ἀμερικάνικη ἐπίθεση καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς πατρίδας, ὁ Βιετναμέζικος λαὸς εἶχε πάντοτε μιὰ συμπάθεια, καὶ μιὰ σημαντικὴ βοήθεια καὶ ὑποστήριξη, ποὺ ἐμπνεόταν ἀπὸ τὸ προλεταριακὸ διεθνιστικὸ πνεῦμα ἀπὸ μέρους τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, τῆς κινέζικης κυβέρνησης τοῦ ἀδελφοῦ κινέζικου λαοῦ καὶ τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ Κίνας. Ἡ σημαντικὴ ὑποστήριξη καὶ βοήθεια τῆς Κίνας καὶ οἱ προσπάθειές της γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς καλλίτερης καὶ ἔγκαιρης μεταφορᾶς τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ὀπλῶν τῶν ἀδελφῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν στὸ Βιετνάμ ἀποτελοῦν μιὰ σημαντικὴ συνεισφορὰ στὴν ἐνίσχυση τῆς ἀντιστασιακῆς ἰσχύος τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ γιὰ τὴ συντριβὴ τῶν ἀμερικάνων ἐπιθετιστῶν.

Ὁ Λαϊκὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατὸς τῆς Κίνας, ἐξοπλισμένος μὲ τὸ μαρξισμὸ-λενινισμό, μὲ τὴ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ καὶ σφυρηλατημένος στὸ καμίνι τῶν ἐπαναστατικῶν πολέμων, ἔγινε ἕνας ἰσχυρὸς ἐπαναστατικὸς στρατὸς, ποὺ διαθέτει μιὰ ὕψηλὴ πολιτικὴ συνείδηση καὶ ἕνα συγχρονισμένον ἐξοπλισμό. Ὁ λαὸς καὶ ὁ Λαϊκὸς Στρατὸς τοῦ Βιετνάμ αἰσθάνονται ἀπέραντη ὑπερηφάνεια νὰ ἔχουν ἕνα τόσο ἡρωϊκὸ σύντροφον στὰ ὅπλα ὅπως τὸ Λαϊκὸ Ἀπελευθερωτικὸ Στρατὸ Κίνας, χαίρονται ἀπέραντα γιὰ τὶς λαμπρὲς ἐπιτυχίες του καὶ τοῦ εὐχονται ἀκόμα περισσότερες καὶ μεγαλύτερες νίκες σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς.

Μπροστὰ στὴ νέα καὶ σοβαρότερη κλιμάκωση τῶν ἀμερικάνων ἐπιθετιστῶν στὸν ἐπιθετικὸν πόλεμον, ἡ ἔκκληση καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ προέδρου Χὸ Τσέ-μινχ ἐκφράζουν πραγματικὰ τὶς διαθέσεις ὁλόκληρου τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ. Εἶχαν μιὰ θερμὴ ἀπάντηση ἀπὸ μέρους τῶν ἑνοπλίων δυνάμεων καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ποὺ προχώρησε ἀμέσως μὲ δραστήριο τρόπο στὴν ἐκτέλεσή τους.

Ὁ στρατηγὸς Νγκυγιὲν Γκιάπ τόνισε ἐπίσης:

Ἡ δήλωση τοῦ Προέδρου Λιοῦ Σάο-σί, τὸ μήνυμα τοῦ προέδρου Τσὸν Τέχ, ἡ δήλωση τῆς 3ης Ἰουλίου τῆς κινέζικης κυβέρνησης καὶ οἱ συγκεντρώσεις καὶ διαδηλώσεις ποὺ ἔγιναν στὶς ὁποῖες πῆραν μέρος ἑκατομμύρια καὶ ἑκατομμύρια κινέζων, ἀποτελοῦν μιὰ νέα ἔκφραση τῆς θερμῆς ὑποστήριξης τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, τῆς Ἑθνικῆς Λαϊκῆς Συνέλευσης τοῦ κινέζικου λαοῦ καὶ τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ τῆς Κίνας στὸ βιετναμέζικο λαό. Αὐτὴ ἡ ἰσχυρὴ ὑποστήριξη ἀποτελεῖ μιὰ μεγάλῃ ἐνθάρρυνση γιὰ τὸ βιετναμέζικο λαὸ καὶ τὸ στρατὸ του στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀμερικάνικης ἐπίθεσης καὶ γιὰ τὴν ἔθνικὴ σωτηρία.

Ἡ ἱστορικὴ ἔκκληση τῆς 17ης Ἰουλίου τοῦ Προέδρου Χὸ Τσέ-μινχ ἦταν μιὰ αὐστηρὴ ἀπάντηση ὁλόκληρου τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ στὴν ἐγκληματικὴ ἔνταση τοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου ἀπὸ μέρους τῶν ἀμερικάνων ληστῶν στὸ Βιετνάμ καὶ στὶς ἀπαίσιες μηχανορραφίες τους. Ὁ πρόεδρος Χὸ ἔχει πεῖ: «Ὁ Τζόνσον καὶ ἡ κλίμακα του μποροῦν νὰ φέρουν 500.000 ἄνδρες, 1.000.000 ἢ καὶ περισσότερους γιὰ νὰ ἐντείνουν τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμον στὸ Βιετνάμ. Μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν χιλιάδες ἀεροπλάνα γιὰ νὰ πολλαπλασιάσουν τὶς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Βορρά. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ συντρίψουν τὴ μαχητικὴ θέληση τοῦ ἡρωϊκοῦ βιετναμέζικου λαοῦ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῆς ἀμερικάνικης ἐπίθεσης καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς πατρίδας. Ὅσο περισσότεροι δείχνονται ἐπιθετικοί, τόσο σοβαρότερο θὰ γίνεται τὸ ἔγκλημά τους. Ὁ πόλεμος μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἀκόμα πέντε, 10 χρόνια, 20 χρόνια ἢ καὶ περισσότερο. Τὸ Ἀνόϊ, ἡ Χαϊφόνγκ, ὅπως καὶ ὀρισμένες ἄλλες πόλεις καὶ ἐπιχειρήσεις μπορεῖ νὰ καταστραφῶν, ἀλλὰ ὁ βιετναμέζικος λαὸς δὲ θὰ πτοηθεῖ. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πὺδ πολὺτιμο ἀπὸ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἐλευθερία. Ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα τῆς νίκης, ὁ λαὸς μας θὰ ἀνοικοδομήσῃ τὴ χώρα καλλίτερα καὶ θὰ χτίσῃ μεγαλύτερα καὶ πὺδ ὠραία οἰκοδομήματα.

Γιὰ ὁλόκληρον τὸ βιετναμέζικο λαό, ἔκλεισε ὁ στρατηγὸς Νγκυγιὲν Γκιάπ, ἡ ἔκκληση τοῦ Προέδρου Χὸ Τσέ-μινχ εἶναι ἡ ἱερὴ ἔκκληση τῆς πατρίδας. Ἀπαντώντας στὴν ἔκκληση τοῦ προέδρου, τὰ 31 ἑκατομμύρια τῶν βιετναμέζων ἀπὸ Βορρὰ ὡς τὸ Νότο, ἐνωμένοι ὡς ἕνας ἄνθρωπος, θὰ βαδίσουν ἀπτόητοι ὡς τὴν τελικὴ νίκη.

Ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Κίνας, Τσὲν Χαό, δήλωσε στὴν ἀπάντησή του πὺς ὁ Λαϊκὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατὸς τῆς Κίνας κατέκτησε μεγάλες ἐπιτυχίες σὲ διάφορους τομεῖς δουλειᾶς, σηκώνοντας ψηλὰ τὴ μεγάλῃ κόκκινη σημαία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, δίνοντας τὴν προτεραιότητα στὴν πολιτικὴ καὶ μελετώντας καὶ ἐφαρμόζοντας μὲ δημιουργικὸ πνεῦμα τὰ ἔργα τοῦ προέδρου Μάο.

Ὁ Τσὲν Χαό ἀπέτισε φόρον τιμῆς στὸ βιετναμέζικο λαὸ ποὺ κάτω ἀπὸ τὴ λαμπρὴ καθοδήγηση τοῦ Κόμματος Ἐργαζομένων καὶ τοῦ προέδρου Χὸ Τσέ-μινχ, δημιούργησε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπαναστατικὴ κατάσταση στὸ Βιετνάμ δείχνοντας σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τὴ δύναμη τοῦ λαϊκοῦ πολέμου.

Ἡ ἡρωϊκὴ καὶ ἀπρόσχη ἔκκληση τοῦ προέδρου Χὸ Τσέ-μινχ ἀποτελεῖ ἕνα θανατηφόρον πλῆγμα στὴ συνωμοσία τῶν ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν γιὰ τὴν ἐπιβολὴ διαπραγματεύσεων εἰρήνης μὲ τὸ βομβαρδισμό. Ἀποτελεῖ ἐπίσης ἕνα ἰσχυρὸ μαρτύριον τῶν τεράτων ποὺ ἐργάζονται σὲ συνεργασία μὲ τοὺς ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς γιὰ νὰ σκαρῶσουν τὴν ἀπάτη τῶν «διαπραγματεύσεων εἰρήνης».

Ὁ κινέζικος λαὸς εἶναι ἀποφασισμένος καὶ εἶναι ἑτοιμος νὰ προχωρήσῃ σὲ κάθε στιγμή καὶ σὲ κάθε μέρος σὲ ἐνέργειες ποὺ ὁ κινέζικος καὶ ὁ βιετναμέζικος λαὸς θὰ κρίνουν ἀναγκαῖες γιὰ νὰ καταφέρουν κοινὰ πλῆγματα στοὺς ἀμερικάνους ἐπιθετιστὲς. Ὅσο μακριὰ κι' ἂν ἐπεκτείνων τὸν πόλεμόν τους οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς καὶ ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι τὸ τίμημα, ὁ κινέζικος λαὸς θὰ ὑποστηρίξῃ καὶ θὰ βοηθήσῃ ἀταλάντευτα τὸ βιετναμέζικο λαὸ ὡς τὸ τέλος στὸν ἀγῶνα του.

Έφημερίδα του Βιετνάμ δηλώνει:

Ο ΜΑΟ ΤΣΕ-ΤΟΥΝΓΚ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΙΟ ΠΡΟΙΚΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΙΟ ΕΞΟΧΟΣ ΜΑΡΞΙΣΤΗΣ - ΛΕΝΙΝΙΣΤΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο Πρόεδρος Μάο Τσέ-τούνγκ είναι ο πιο προικισμένος και πιο εξοχος Μαρξιστής-Λενινιστής αγωνιστής της εποχής μας και η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι η μεγάλη λαμπρή σημαία του σύγχρονου διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος στην Ασία, Αφρική και Λατινική Αμερική. Αυτά δηλώνονται σε ένα άρθρο που δημοσιεύεται στην «Μπάο ταν Βιέτ Χάα» της 31 Ιουλίου, κάτω από τον τίτλο: «Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας είναι ο μεγάλος σηματοδότης του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος».

Το άρθρο γράφτηκε από ένα Βιετναμέζο σύντροφο, τον Θάχ Μπίχ, και είναι αφιερωμένο στην 45η επέτειο της ίδρυσης του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας.

Τα σαρανταπέντε χρόνια του Κομ. Κόμματος Κίνας είναι χρόνια σκληρών και ηρωικών αγώνων και ένδοξων νικών λέει το άρθρο. «Μόνο οι πραγματικοί Μαρξιστές-Λενινιστές που θέλουν να προωθήσουν την επανάσταση μέχρι το τέλος, οι καταπιεζόμενοι και εξμεταλλευόμενοι λαοί που έχουν ισχυρό ταξικό αίσθημα και αναπτυσσόμενο σε μεγάλο βαθμό το προλεταριακό-διεθνιστικό πνεύμα, αυτοί που τολμούν να κάνουν την επανάσταση και να παλεύουν τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ για να κατακτήσουν την εθνική ανεξαρτησία, και μάχονται σταθερά ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό για να υπερασπίσουν την καθαρότητα του Μαρξισμού-Λενινισμού, μπορούν να δουν καθαρά και να καταλάβουν ακριβώς τη μεγάλη σημασία των χωρίς προηγούμενο όπλων και ένδοξων νικών που έχει κατακτήσει το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας στην επανάσταση και στην σοσιαλιστική οικοδόμηση στην Κίνα».

Το άρθρο κάνει μια επισκόπηση των αγώνων του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στην πορεία της καθοδήγησης του Κινέζικου λαού για την ανατροπή του ζυγού του ιμπεριαλισμού, της φεουδαρχίας και της γραφειοκρατίας και των μεγάλων επιτυχιών που κατάκτησε μετά την ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, της καθοδήγησης του Κινέζικου λαού στην εκστρατεία για την αντίσταση, ενάντια στην επίθεση των ΗΠΑ και την δόνηση στην Κορέα και στην σοσιαλιστική επανάσταση και σοσιαλιστική οικοδόμηση.

Το άρθρο τονίζει ότι η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας σήμερα, εκτός από την συγχρονισμένη αγροτική οικονομία, τη συγχρονισμένη βιομηχανία και την βελτιωμένη κουλτούρα, επιστήμη και τεχνολογία, έχει δικιά της συγχρονισμένη βιομηχανία για την εθνική άμυνα και δικιά της πυρηνικά όπλα, εξασφαλίζοντας έτσι την ασφάλεια και την εθνική άμυνά της,

προασπίζοντας την παγκόσμια ειρήνη και καταλαμβάνοντας θέση στις παγκόσμιες δυνάμεις. Οι επιτυχίες της Νέας Κίνας στην οικοδόμηση ενθουσιάζουν και εμπνέουν τους φίλους στις πέντε ηπείρους και το εθνικό απελευθερωτικό κίνημα της Ασίας, Αφρικής και Λατινικής Αμερικής. Αυτοί σπρώχνουν αχώρτα τα μάτια τους και κυττάζουν την Κίνα σαν παράδειγμα για μίμηση, και βλέπουν στην σημερινή Κίνα τον αυριανό εαυτό τους.

Το άρθρο λέει: «Οι ιμπεριαλιστές με επικεφαλής τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι αποικιοκράτες και οι νεοαποικιοκράτες, οι αντιδραστικοί όλου του κόσμου και όλοι οι άλλοι εχθροί της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, είναι τρομοκρατημένοι και περιδεείς από την δύναμη της Α.Δ. της Κίνας, αν και από το θανάσιμο μίσος τους δεν παύουν ποτέ να την συκοφαντούν, να την κατηγορούν και να την αναθεματίζουν».

«Ενώ προωθεί τη σοσιαλιστική οικοδόμηση της Κίνας, το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας δεν έχει ούτε για μια στιγμή εγκαταλείψει τις διεθνιστικές του υποχρεώσεις. Κρατώντας ψηλά την αντιιμπεριαλιστική σημαία, αγωνίζεται ενάντια στον ιμπεριαλισμό που έχει επικεφαλής τις ΗΠΑ και υποστηρίζει και σθεναρά την παγκόσμια επανάσταση και το εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα στην Ασία, Αφρική και Λατινική Αμερική. Θεωρεί τους Βιετναμέζους αδελφούς σα σάρκα από τη σάρκα του Κινέζικου λαού. Γι' αυτό το Κομμουνιστικό Κόμμα, η κυβέρνηση και τα 700 εκατ. του λαού της Κίνας είναι κάθε στιγμή έτοιμοι να αγωνιστούν δίπλα-δίπλα με το Βιετναμέζικο λαό για να σαρώσουν τους πειρασμούς των ΗΠΑ».

Το άρθρο επισύρει την προσοχή στις δηλώσεις της κυβέρνησης της Α.Δ. της Κίνας, που προβάλλουν την απόφαση των 700 εκατ. του Κινέζικου λαού να υποστηρίξουν, ανεξάρτητα από τους κινδύνους και τις θυσίες, τον Βιετναμέζικο λαό στην διεξαγωγή του αγώνα ενάντια στην επίθεση των ΗΠΑ και για την εθνική σωτηρία μέχρι την τελική νίκη. Τα 31 εκατ. του Βιετναμέζικου λαού εκφράζουν τον θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη τους για αυτή την εγκάρδια, ειλικρινή και αδελφική εν όπλοις συντροφικότητα, λέει το άρθρο.

«Η δόλοφυχη υποστήριξη που δίνεται από το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας στον Βιετναμέζικο λαό του έχει δώσει νέα δύναμη και έχει προσθέσει εμπιστοσύνη στην ανειρήνευτη πάλη για την νίκη κατά των επιθετικών των ΗΠΑ και των λακέδων τους, της ομάδας των προδοτών και την

έπίτευξη της εθνικής ανεξαρτησίας και της ένοποιησης της χώρας. Ένθαρρύνει ισχυρά το έθνικο-απελευθερωτικό κίνημα στην 'Ασία, 'Αφρική και Λατινική 'Αμερική που τρέφει μεγάλη πίστη στην Κίνα και την θεωρεί σαν μεγάλο στήριγμα.

Το άρθρο συνεχίζει τονίζοντας ότι το ΚΚΚ κρατώντας ξεδιπλωμένη την κόκκινη σημαία του Μαρξισμού-Λενινισμού, «παλεύει αποφασιστικά ενάντια στους σύγχρονους ρεβιζιονιστές, υπερασπίζοντας σταθερά την καθαρότητα του Μαρξισμού-Λενινισμού και βοηθάει τους επαναστατικούς λαούς όλου του κόσμου να ξεχωρίσουν καθαρά τον αληθινό Μαρξισμό-Λενινισμό από τον ψεύτικο Μαρξισμό-Λενινισμό και αυτό που είναι επαναστατικό απ' αυτό που είναι άντεπαναστατικό. Οι αληθινοί Μαρξιστές-Λενινιστές είναι οι μόνοι επαναστάτες που μάχονται αποφασιστικά στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, ενώ οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές έχουν φτάσει στον συμβιβασμό μαζί του και είναι άποστάτες από βάθους φρένο στον τροχό της επανάστασης. Είναι αλήθεια ότι ο αγώνας ενάντια στον σύγχρονο ρεβιζιονισμό θα είναι παρατεταμένος και σκληρός, αλλά το ΚΚΚ —φορέας της αλήθειας του Μαρξισμού-Λενινισμού— και οι πραγματικοί Μαρξιστές-Λενινιστές όλου του κόσμου θα κατακτήσουν βαθμιαία την πλήρη νίκη».

Το άρθρο τονίζει ότι η ιστορία των 45 χρόνων του επαναστατικού αγώνα του ΚΚΚ κάτω από την προικισμένη και λαμπρή ηγεσία του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ είναι ιστορία σταθερής ανάπτυξης σε μέγεθος και σε δύναμη και ιστορία περάσματος από την μια νίκη στην άλλη και καθοδήγησης της Κινέζικης επανάστασης στην έπιτυχία. Γι' αυτό, η ιστορία του ΚΚΚ είναι άξεχώριστα δεμένη με το όνομα του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ. Ο Πρόεδρος Μάο Τσέ-τούνγκ είναι ο πιο προικισμένος και ο πιο έξοχος αγωνιστής Μαξιστής-Λενινιστής της εποχής μας, που η επαναστατική του θέληση είναι δυνατή σαν το σίδηρο, το ταξικό του αίσθητήριο είναι καθαρό σαν το κρύσταλλο και το μυαλό του είναι λαμπερό σαν φάρος. Τα έργα του περνάνε τα σύνορα των χωρών και είναι μεγάλα έργα στο θησαυροφυλάκιο των κλασικών της παγκόσμιας επανάστασης. Μετάφερε εμπρός τον επαναστατικό δαυλίδ που κρατήθηκε ψηλά από τον Μάρξ και τον Λένιν και που φωτίζει τον δρόμο των επαναστατικών λαών του κόσμου και τις επαναστάσεις των λαών της 'Ασίας, 'Αφρικής και Λατινικής 'Αμερικής για την εθνική απελευθέρωση.

Το άρθρο λέει: «Η μεγάλη πολιτιστική επανάσταση που έχει αρχίσει το ΚΚΚ σ' όλη τη χώρα κάτω από την προσωπική καθοδήγηση του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ συμφωνεί

με τον άδυσώπητο αντικειμενικό νόμο της παραπέρα ανάπτυξης της σοσιαλιστικής επανάστασης. Είναι μια βαθύτατη και πλατιά πολιτιστική και ιδεολογική επανάσταση μεγάλης έκτασης στην ιστορία της ανθρωπότητας. Οι αληθινοί επαναστάτες παρατηρούν με ενδιαφέρον τον θεαματικό θρίαμβο της επανάστασης αυτής. Η πολύτιμη πείρα της —κάτι που δεν έχει ποτέ παραχθεί από την επαναστατική πραχτική στο παρελθόν— θα πλουτίσει το θησαυροφυλάκιο της επαναστατικής θεωρίας του διεθνούς προλεταριάτου».

Το άρθρο λέει: «Στα τελευταία χρόνια, ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός εμφανίστηκε στις επαναστατικές γραμμές του διεθνούς προλεταριάτου. Τρομαγμένοι από την δύναμη αυτής της χάρτινης τίγρης, του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές έχουν φτάσει στον συμβιβασμό και στην συνθηκολόγηση μπροστά του και προδίδουν τους επαναστατικούς λαούς του κόσμου. Κάτω από τις συνθήκες αυτές, η έρώτηση κλειδί που άποφασίζει τον προσανατολισμό και τη γραμμή της σύγχρονης επανάστασης είναι κατά πόσο τα Μαξιστικά-Λενινιστικά Κόμματα και οι αγωνιστές τολμούν να κάνουν την επανάσταση και τολμούν να διεξάγουν έναν αγώνα χτύπημα στο χτύπημα ενάντια στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, να προωθήσουν την επανάσταση και να πολεμήσουν μέχρι το τέλος για την ώπωση της απελευθέρωσης των καταπιεζόμενων εθνών και λαών του κόσμου, η έλευθερώνουν τα χέρια του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ για να υποτάξει τους λαούς του κόσμου, αν τολμούν να διεξάγουν έναν αγώνα χτύπημα στο χτύπημα ενάντια στον σύγχρονο ρεβιζιονισμό ή το άφινουν τα χέρια έλεύθερα να σαμποτάρε την παγκόσμια επανάσταση».

«... Πολλά από τα προβλήματα που δροθώθηκαν από την σύγχρονη επαναστατική πραχτική δεν είχαν προβλεφθεί 20 χρόνια πριν. Η επαναστατική κατάσταση έχει έξελιχθεί. Η λύση πολλών από τα νέα προβλήματα έξαρτάται από τη συνόψιση της πείρας, θετικής και αρνητικής, του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος. Και τα έργα του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ είναι άριθώς τα μεγάλα ντοκουμέντα που συνοψίζουν τα κύρια γεγονότα της σύγχρονης επανάστασης. Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι το ανώτερο έπιτεύγμα του Μαξισμού-Λενινισμού της σημερινής στιγμής. Έχει μεγάλη σπουδαιότητα για την καθοδήγηση της Κινέζικης επανάστασης και της σύγχρονης παγκόσμιας επανάστασης. Έχει γίνει η μεγάλη λαμπρή σημαία πής σύγχρονης επανάστασης στην 'Ασία, 'Αφρική και Λατινική 'Αμερική και του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος. Θα άποδείξει άσφαλώς την άνεξάντλητη ζωτικότητα της στο παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα».

★ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΧΑΜΕΡΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΩΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΤΩΝ Η.Π.Α.

Πρακτορείο «Νέα Κίνα», 5 Αύγουστου

Σοβιετικοί άξιωματούχοι ζήτησαν άδιάντροπα συγγνώμη από αντιπροσώπους των ΗΠΑ για παρατηρήσεις που έκανε ο σοβιετικός ύπουργός 'Γκιενής σε ένα πρόσφατο διεθνές συνέδριο μικροβιολογίας, άποκαλύπτοντας άλλη μια φορά τα άπαισια χαρακτηριστικά της σοβιετικής ρεβιζιονιστικής ήγετικής κλίκας που όηθεν ύποστηρίζει άλλα στην πραγματικότητα προδίνει το Βιετναμέζικο λαό.

Σύμφωνα με άνταπόκριση από τη Μόσχα, ο Μ.Β. Πετρόφσκυ, σοβιετικός ύπουργός 'Γκιενής, στον έναρτήριο λόγο στο 9ο διεθνές συνέδριο μικροβιολογίας στις 25 'Ιουλίου στη Μόσχα, έκανε την κίνηση να καταδικάσει τους βομβαρδισμούς των ΗΠΑ στο Βόρειο Βιετνάμ και να κατηγορήσει τα στρατεύματα των ΗΠΑ για την χρησιμοποίηση πολέμου μικροβίων στο Βιετνάμ, σε μια προσπάθεια να καλύψει τις πράξεις της σοβιετικής ρεβιζιονιστικής ήγετικής κλίκας που έξυπηρετούν τα σχέδια των ΗΠΑ για έκδιασμο των ειρηνικών

διαπραγματεύσεων μέσω των βομβαρδισμών» και για να έξαπατήσει το λαό της Σοβιετικής Ένωσης και όλόκληρου του κόσμου.

'Αλλά, η μικρή αυτή κατηγορία θύμωσε τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ. Οι αντιπρόσωποι των ΗΠΑ που παρακολούθησαν το συνέδριο έκαναν άμέσως διαμαρτυρία στην Έκτελεστική Έπιτροπή του συνεδρίου.

Τόσο η διεθνής οργανωτική έπιτροπή του συνεδρίου όσο και η σοβιετική οργανωτική έπιτροπή έφφάσανε άμέσως την λύπη τους στους αντιπροσώπους των ΗΠΑ. Η σοβιετική έπιτροπή έξηγήσε με δουλοφροσύνη ότι είχε καλέσει τον Πετρόφσκυ να μιλήσει και δεν μπορούσε να έλέγξει τις παρατηρήσεις του, κλπ.

Οι παρατηρήσεις του Πετρόφσκυ δεν δημοσιεύθηκαν στον σοβιετικό τύπο για να μην προσβάλλουν τους άμερικάνους συνεταίρους των σοβιετικών ρεβιζιονιστών.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ο Γ. Γραμματέας του Κ.Κ.Ν. Ζηλανδίας Γουίλκοξ χαιρετίζει την 45η επέτειο της ίδρυσης του Κ.Κ. Κίνας

2 Αύγουστου 1966, Πρακτορείο «Νέα Κίνα».

Ο Β. Τ. Γουίλκοξ, γενικός γραμματέας του Κομ. Κόμματος της Νέας Ζηλανδίας, σε μιὰ δήλωση που δημοσιεύτηκε σήμερα εκ μέρους της Γενικής Γραμματείας, ανέφερε: «Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας έχει δώσει στον κόσμο ένα μεγάλο παράδειγμα δημιουργικής εφαρμογής του Μαρξισμού-Λενινισμού στις συνθήκες μιᾶς χώρας. Η Κεντρική Επιτροπή του με επικεφαλής τον πιδ μεγάλο Μαρξιστή-Λενινιστή της εποχής μας, τον Μάο Τσέ-τούνγκ, έχει συνενώσει με λαμπρό τρόπο τη γενική αλήθεια του Μαρξισμού-Λενινισμού με τη συγκεκριμένη πρακτική της Κινέζικης Έπανάστασης».

Η δήλωση αυτή έγινε με την ευκαιρία της 45ης επέτειου της ίδρυσης του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας. Η δήλωση αναφέρει: «Η Κίνα αποτελεί σήμερα το μεγάλο στήριγμα των λαών όλου του κόσμου ενάντια στη βαρβαρότητα του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, του κοινού εχθρού της ανθρωπότητας. Κάτω από την ηγεσία του Κομ. Κόμματος Κίνας, η Κίνα δεν ταλαντεύτηκε ποτέ στην απόφασή της να υπερασπίσει τα συμφέροντα των εργαζομένων όλου του κόσμου μπροστά στις πυρηνικές απειλές και τις συνεχείς πολεμικές προκλήσεις των ΗΠΑ».

«Οι λαοί των αποικιακών και εξαρτημένων χωρών που διεξάγουν εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες ενάντια στην ιμπεριαλιστική καταπίεση παίρνουν δύναμη από το γεγονός πως γνωρίζουν ότι η Κίνα υπερασπίζει την υπόθεσή τους και ότι ο Κινέζικος λαός και το Κόμμα της Κίνας βρίσκεται στο πλευρό τους στον αγώνα».

«Πάνω απ' όλα, αυτό ισχύει για τον αγωνιζόμενο λαό του Βιετνάμ, που αντιστέκεται ήρωικά στην ενοπλή δύναμη των αμερικάνων επιθετιστών, και που ξέρει πως ό,τι και αν γίνει η Κίνα θα βρίσκεται στο πλάι του».

Η δήλωση τονίζει: «Όπως το Κομ. Κόμμα της Κίνας βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, έτσι επίσης βρίσκεται και στην πρώτη γραμμή του αγώνα για την ενότητα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος στη βάση του Μαρξισμού-Λενινισμού».

«Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας έχει προσφέρει υπηρεσία ανεκτίμητης αξίας στη διεθνή εργατική τάξη και στους

επαναστατικούς λαούς στην κατεύθυνση της πάλης ενάντια στις προσπάθειες του Χρυσόστοφ και των ρεβιζιονιστών οπαδών του να εδνουχίσουν τον Μαρξισμό-Λενινισμό από το επαναστατικό του περιεχόμενο».

«Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας έχει παίξει τον κύριο ρόλο στην αποκάλυψη των προδοσιών τους (των ηγετών του ΚΚΣΕ) και στη συσπείρωση των πραγματικών επαναστατών στο κομμουνιστικό κίνημα για την υπεράσπιση των βασικών αρχών του Μαρξισμού-Λενινισμού».

«Η σταθερότητα του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας στην εφαρμογή και την υποστήριξη των βασικών αρχών του Κομμουνισμού, στην υπεράσπιση του προλεταριακού διεθνισμού και της Μαρξιστικής-Λενινιστικής ιδεολογίας, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην έξοχη καθοδήγηση και την δημιουργική μεγαλοφυΐα του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ. Στα θεωρητικά του έργα, ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει πλουτίσει δημιουργικά τα διδάγματα των μεγάλων Μαρξιστών-Λενινιστών του παρελθόντος — Μάρξ, Ένγκελς, Λένιν και Στάλιν. Τα έργα του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ συνδυάζουν λαμπρά την επιστημονική μέθοδο του Μαρξισμού-Λενινισμού με το φλογερό επαναστατικό πνεύμα. Έκφραζοντας την σκέψη ενός μεγάλου επαναστάτη, τα έργα αυτά αποτελούν μιὰ πυξίδα που οδηγεί και ενθαρρύνει τους λαούς που επιθυμούν να αλλάξουν τον κόσμο».

«Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, που έχει οδηγήσει το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας από επιτυχία σε επιτυχία μέσα στις πιδ δύσκολες και περίπλοκες συνθήκες, είναι η ενσάρκωση του Μαρξισμού-Λενινισμού στην εποχή της παρακμής του ιμπεριαλισμού και του περάσματος σε παγκόσμια κλίμακα στο σοσιαλισμό».

Η δήλωση προσθέτει ότι ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας έδειξαν πρώτοι, στη βάση μιᾶς βαθειᾶς ανάλυσης της εξέλιξης της παγκόσμιας κατάστασης ότι το κέντρο της επαναστατικής θύελλας έχει μετατοπιστεί από την Εύρωπη και τη Δύση στην Ασία, Αφρική και Λατινική Αμερική. «Αυτή η όρθη άποψη, που υπογραμμίζει την ανάγκη να ενώσει η εργατική τάξη της Δύσης τον αγώνα της με τον αγώνα των καταπιεζόμενων λαών

και να υποστηρίξει την πάλη τους, δείχνει το δρόμο προς τα εμπρός τόσο στο εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα όσο και στην εργατική τάξη των αναπτυσσόμενων καπιταλιστικών χωρών, μαζί και της Νέας Ζηλανδίας».

Τεράστιας σημασίας είναι η συμβολή του σύντροφου Μάο στην απόδειξη της ανάγκης να διεξαχθεί μέχρι το τέλος η σοσιαλιστική επανάσταση στον τομέα της ιδεολογίας και της κουλτούρας, συνεχίζει η δήλωση. «Η πείρα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος δείχνει ότι το πρόσες της εξαφάνισης της αστικής ιδεολογίας από τις δχυρωμένες θέσεις της είναι πολύ πιο παρατεταμένο από την πραγματική πολιτική επανάσταση. Μόνο με τη διεξαγωγή της ταξικής πάλης μέχρι το τέλος, σαν αναγκαίο καθήκον της σοσιαλιστικής επανάστασης μπορεί να συντριβεί η αστική ιδεολογία.

«Η αναγνώριση αυτής της ανάγκης, που τονίζεται από τον σύντροφο Μάο και το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, ξεοπλίζει την εργατική τάξη και όλους τους επαναστάτες ενάντια στους κινδύνους του ιδεολογικού εκφυλισμού στα Κομμουνιστικά Κόμματα των σοσιαλιστικών κρατών και ως εκ τούτου προφυλάσσει από την πιθανότητα ενός «ειρηνικού περάσματος» από τον σοσιαλισμό πίσω στον καπιταλισμό, όπως γί-

νεται τώρα στην ΕΣΣΔ και μερικές άλλες σοσιαλιστικές χώρες που βρίσκονται κάτω από ρεβιζιονιστική ήγηση».

Η δήλωση χαιρετίζει την μεγάλη πολιτιστική επανάσταση που ξεδιπλώνεται τώρα στην Κίνα, βλέποντας σ' αυτήν μια φλογερή αποφασιστικότητα του Κινέζικου λαού να μην επιτρέψει ποτέ την παλινόρθωση του καπιταλισμού.

«Η ήγεται και η θεωρητική δουλειά του σύντροφου Μάο έχει αποφασιστική σημασία στο να κάνει τον Μαξισμό-Λενινισμό καθημερινό οδηγό και όργανο δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων σε ένα βαθμό χωρίς προηγούμενο. Σαν αποτέλεσμα, η Μαξιστική-Λενινιστική θεωρία έχει γίνει μια παντοδύναμη ύλική δύναμη για την παραπέρα οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της Κίνας. Ταυτόχρονα, μια μεγάλη ώθηση έχει δοθεί στο να καταστεί ο Μαξισμός-Λενινισμός υπόθεση των μαζών ανάμεσα στον εργαζόμενο λαό όλου του κόσμου.

«Το Κόμμα μας είναι πεπεισμένο ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας θα συνεχίσει την ένδοξη παράδοση που δημιούργησε στα 45 χρόνια αγωνιστικής ιστορίας και θα προχωρήσει ακόμα παραπέρα την υπόθεση του παγκόσμιου σοσιαλισμού», τελειώνει η δήλωση.

Ίδρύθηκε το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα Χιλής

Το Έπαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα Χιλής ιδρύθηκε τον περασμένο Μάιο στο 1ο συνέδριο των χιλιανών κομμουνιστών μαρξιστών-λενινιστών.

Το συνέδριο οργανώθηκε από την επαναστατική οργάνωση «Σπάρακκος», την «Ένωση Έπαναστατών Κομμουνιστών» και ένα όρισμένο αριθμό κομμουνιστών που διαχώρισαν τις εθύνες τους από τη ρεβιζιονιστική καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Χιλής όπως και από άλλους επαναστάτες. Στο συνέδριο πήραν μέρος πάνω από 80 αντιπρόσωποι.

Το συνέδριο εξέδωσε ένα ανακοινωθέν στο οποίο αναφέρε-

ται πως πριν συγκληθεί το συνέδριο, έγιναν μια σειρά τοπικές διασκέψεις και συσκέψεις των κομματικών οργάνωσης στη διάρκεια των οποίων συζητήθηκαν τα σχέδια των συνεδριακών ντοκουμέντων. Το σχέδιο καταστατικού όπως και το σχέδιο προγράμματος του Κόμματος, και οι εισηγήσεις για την εσωτερική και εξωτερική πολιτική του Κόμματος συζητήθηκαν στο συνέδριο. Η συζήτηση έδειξε πως οι αντιπρόσωποι αποδέχτηκαν ομόφωνα τις θέσεις που περιείχαν τα ντοκουμέντα αυτά.

Το συνέδριο εξέλεξε την Κεντρική Έπιτροπή του Έπαναστατικού Κομμουνιστικού Κόμματος Χιλής.

«Pekin information», No 32)66

Η πολιτική απόφαση του Συνεδρίου του Κ.Κ. Χιλής

13 Αύγουστου, Πρακτορείο «Νέα Κίνα»

Το Έπαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα Χιλής έδωσε σε δημοσιότητα την πολιτική απόφαση του Πρώτου Μαξιστικού-Λενινιστικού Συνεδρίου των χιλιανών κομμουνιστών, αναφέρει μια ανταπόκριση από το Σαντιάγο.

Η απόφαση αναφέρει τον βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό σαν τον ύπ' αριθ. 1 εχθρό των λαών του κόσμου και καταγγέλλει τα φιλοπόλεμα και επιθετικά σχέδια όπως επίσης και την αντίστοιχη δραστηριότητα που διεξάγει ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ με σκοπό την κυριαρχία του κόσμου σαν τη χειρότερη απειλή για την ειρήνη. Έπογραμμίζοντας τον εγκληματικό σκοπό του βορειοαμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την κυριαρχία σ' όλο τον κόσμο, η απόφαση εκφράζει την αποφασιστικότητα του κόμματος «να αντισταθεί σταθερά στην ιμπεριαλιστική στρατηγική, να ένωθεί στο μεγάλο διεθνές μέ-

τωπο των λαών εναντίον του γιάγκικου ιμπεριαλισμού και να δώσει όλες του τις δυνάμεις για να αποκτήσει το μέτωπο αυτό ένα αγωνιστικό και επαναστατικό προσανατολισμό».

Η απόφαση λέει: «Η κύρια αντίθεση της εποχής μας είναι η αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό και στους λαούς που βρίσκονται κάτω από την ιμπεριαλιστική υποδούλωση. Έπογραμμίζει σχετικά μ' αυτό τον ήρωικό πατριωτικό αγώνα του διετναμέζικου λαού που αποτελεί την κυριότερη εστία του αγώνα εναντίον του βορειοαμερικάνικου ιμπεριαλισμού και εκφράζει την απόφαση του κόμματος να δώσει πραγματική και σταθερή υποστήριξη στον αγώνα αυτό. Έκφράζει τη σταθερή υποστήριξη του στα Πέντε Σημεία του Έθνικου Απελευρωτικού Μετώπου του Νότιου Βιετνάμ και στα Τέσσερα Σημεία της κυβέρνησης της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιε-

νάμ. Ἀντιτίθεται στήν κοινή προσπάθεια τῶν ἱμπεριαλιστῶν καί τῶν ρεβιζιονιστῶν νά συρθεῖ ὁ διетναμέζικος λαός στίς «διαπραγματεύσεις χωρίς ὅρους» καί στίς ψεύτικες ὑποσχέσεις εἰρήνης, ἐνῶ, στήν πραγματικότητα προωθοῦν τήν ἐπίθεση ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἡρώικου λαοῦ.

Ἡ ἀπόφαση καταγγέλλει τόν ΟΗΕ καί τίς περιφερειακές ὁργανώσεις, εἰδικά τήν ὁργάνωση τῶν ἀμερικάνικων κρατῶν, λέγοντας πῶς αὐτές οἱ ὁργανώσεις ἀποτελοῦν ὄργανα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ γιά νά καλύπτουν καί νά προωθοῦν τὰ ἐπιθετικά του σχέδια γιά τήν παγκόσμια κυριαρχία.

Καταγγέλλει ἐπίσης τίς προσπάθειες πού καταβάλλουν οἱ ρεβιζιονιστές γιά νά ἐξωραίσουν καί νά καλύψουν τόν ἀντιδραστικό ρόλο τοῦ ΟΗΕ.

Ἡ ἀπόφαση τονίζει τήν ἀνάγκη τῆς σταθερῆς πάλης ἐναντίον τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ. Καταγγέλλει τὸ σύγχρονο ρεβιζιονισμό σάν πρακτορεῖο τῆς ἀστικῆς τάξης μέσα στὸ ἐπαναστατικό κίνημα καί σημειώνει τήν πολιτική τῆς συνεργασίας τῆς καθοδήγησης τοῦ ΚΚΣΕ μετὰ τὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ μὲ σκοπὸ τὴν κοινὴ κυριαρχία στὸν κόσμον.

Ἡ ἀπόφαση ἐκφράζει τὴν ἀντίθεση τοῦ κόμματος στὴ ρεβιζιονιστικὴ θεωρία πού ἰσχυρίζεται πῶς ἡ ἀπελευθέρωση τῶν λαῶν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ μέσω τοῦ «εἰρηνικοῦ δρόμου». Ἐκφράζει ἐπίσης τὴν ἀντίθεση τοῦ κόμματος στίς ἀποπειρές τῶν ρεβιζιονιστῶν νά ἐπιβάλλουν τὴν πολιτική τῶν συμφωνιῶν καί συμβιβασμῶν μετὰ τὸν ἱμπεριαλισμὸ καί τὴ συνθηκολόγηση μπροστὰ στοὺς πολεμικούς του ἐκβιασμούς σάν κύριο περιεχόμενο τῆς πάλης γιά τὴν εἰρήνη, τίς ἀποπειρές τους νά ἐπιβάλλουν στοὺς λαοὺς τὴν ἡττοπάθεια καί τὴ φόβια μπροστὰ στὸ ἀτομικὸ ὅπλο καί τίς ἀυταπάτες σχετικὰ μετὰ τὸν ἱμπεριαλισμὸ.

Ἡ ἀπόφαση καταδικάζει ἐπίσης τὴ ρεβιζιονιστικὴ γραφειοκρατικὴ κᾶστα γιά τὸν καπιταλιστικὸ της παλινρθωτισμό, γιά τὴν καταστορὸφ τοῦ προλεταριακοῦ καί μαρξιστικοῦ-λενινιστικοῦ χαρακτῆρα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καί γιά τὴν κατάργηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στίς χώρες ὅπου βρισκότανε στήν ἐξουσία.

Ἡ ἀπόφαση καταδικάζει αὐστηρὰ καί ἀντιτίθεται στήν υἱοθέτηση «οὐδέτερης» στάσης ἀπέναντι στὸ σημερινὸ ἀγῶνα τῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν ἐναντίον τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ. Αὐτὸ ὄχι μόνο ἀποτελεῖ μιὰ λαθεμένη στάση πού ζημιώνει τὰ συμφέροντα τῆς ἐπανάστασης ἀλλὰ συνιστᾷ ἐπίσης συνειροχὴ μετὰ τοὺς ρεβιζιονιστές.

Καλεῖ τίς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς νά ἀναλάβουν σχεδιασμένη δράση στὴ βάση τῆς ἀλληλο-υποστήριξης γιά τὴ συντριβὴ τῶν δεσμῶν τῆς κυριαρχίας τοῦ βορειοαμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ καί τῶν ντόπιων ἀντιδραστικῶν.

Ἀναφερομένη στήν κουβανέζικη ἐπανάσταση, ἡ ἀπόφαση καταγγέλλει «τοὺς κουβανοὺς ἡγέτες γιά τὴν καθημερινὰ ἀξάνομενη συνεργασία τους μετὰ τὸν ρεβιζιονισμό, πού ἀποδείχνηται ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, μετὰ τίς προσπάθειές τους νά ὑπονομεύσουν τὰ μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα καί ὁμάδες, μετὰ τίς συνωμοσίες καί τίς συμφωνίες πού σκαρώνουν μετὰ τοὺς ρεβιζιονιστές, μετὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν διπορτουνιστικῶν ἀποφθεων σὰ κοινὰ ἀνακοινωθέντα καί στίς διεθνεῖς συγκεντρώσεις, μετὰ τίς κυνικὲς καί ἄδικες ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας, πού προστέθηκαν στίς μανούβρες πού διενεργεῖ ὁ βορειοαμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς γιά νά ἀπομονώσει καί νά χυπήσει αὐτὴ τὴ μεγάλη σοσιαλιστικὴ χώρα, μετὰ τὴ δραστήρια προπαγάνδισή τῆς οὐδετερότητας» στὸν

ἀγῶνα τῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν ἐναντίον τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καί τῆς ἀποκαλούμενης «ἐνότητας».

Σχετικὰ μετὰ τὸν ἔνοπλο ἀγῶνα, ἡ ἀπόφαση ἐκφράζει τὴν ἀντίθεσή της πρὸς τὴν πολιτικὴ πού ἀκολουθοῦν ὁρισμένες ὁμάδες μετὰ μικροαστικὸ προσανατολισμὸ πού δοκιμάζουν νά ἀντιγράψουν μηχανικὰ τὴν πείρα τῆς κουβανέζικης ἐπανάστασης, πού δὲν καταλαβαίνουν τὴν ἀνάγκη τῆς δημιουργίας ἐνὸς μαρξιστικοῦ-λενινιστικοῦ κόμματος πού νά παίξει καθοδηγητικὸ ρόλο στίς μάζες καί τὴν ἀνάγκη τῆς ἐξάλειψης τῆς ρεβιζιονιστικῆς ἐπιρροῆς μέσα στίς μάζες σάν ἀπαραίτητες βάσεις γιά τὴν ἀνάπτυξη ἐνὸς λαϊκοῦ πολέμου.

Ἡ πολιτικὴ ἀπόφαση καλεῖ «σὲ ἐπαγρύπνηση τοὺς ἐπαναστάτες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἐναντίον τῆς δυνατῆς ἐπέκτασης τοῦ ἐπιθετικοῦ πόλεμου ἐναντίον τοῦ Βιετνάμ ἀπὸ τὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ κατὰ τῶν λαῶν τῆς ΝΑ Ἀσίας, τῆς Κίνας ἰδιαίτερα. «Στίς συνθήκες αὐτές, ὀφείλουμε νά προετοιμαστοῦμε γιά νά πολλαπλασιάσουμε τὸν ἀγῶνα μας ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καί νά δυναμώσουμε τὴ μαχητικὴ μας ἀλληλεγγύη».

Μιὰ ἀπόφαση γιά τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα υἱοθετήθηκε στὸ συνέδριο. Ἡ ἀπόφαση στήν ἀρχὴ ἀναγγέλλει τὴ δημιουργία τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Χιλῆς. Λέει, μπροστὰ στὸ γεγονός πῶς αὐτὸ ἀποκαλούμενο Κομμουνιστικὸ Κόμμα Χιλῆς δὲν εἶχε ποτὲ στὸ παρελθὸν ἐφαρμόσει τὸ μαρξισμὸ-λενινισμό στίς βασικὲς πλευρὲς τῆς πολιτικῆς του γραμμῆς καί δράσης καί ἀπὸ τότε πού συγκλήθηκε τὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Σοβιετικῆς Ἑνώσεως οἱ ἡγέτες του ἀνοιχτὰ καί συνειδητὰ υἱοθέτησαν τὴν διπορτουνιστικὴ γραμμὴ πού πρόβαλαν οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστές σὰ δική τους γραμμὴ, ἔγινε ἀναγκαῖα ἡ δημιουργία τοῦ ἐπαναστατικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Χιλῆς.

Ἡ ἀπόφαση τονίζει πῶς τὸ Ἐπαναστατικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Χιλῆς πρέπει νά ὁργανωθεῖ στὴ βάση τῶν λενινιστικῶν ἀρχῶν.

Ἡ ἀπόφαση ἀναφέρει: «Τὸ Ἐπαναστατικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα θεωρεῖ τὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ σάν τὸ χειρότερο ἐχθρὸ τοῦ λαοῦ μας καί θὰ καθοδηγήσει τίς μάζες τοῦ λαοῦ ἔτσι ὥστε νά δώσει κύριο βάρος τῆς πάλης ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ καί τοὺς συνεργάτες του στὴ χώρα μας πού εἶναι: οἱ γαιοκτῆμονες καί ἡ μονοπωλιακὴ καί χρηματιστικὴ ἀστικὴ τάξη».

Ἀναφέρει πῶς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα θὰ χτίσει μιὰ στέρεα ἐργατοαγροτικὴ συμμαχία καί θὰ συγκροτήσει μαζί μετὰ ἄλλες ἐπαναστατικὲς δυνάμεις ἓνα ἐνιαῖο μέτωπο ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τῶν γαιοκτημόνων καί τῆς μονοπωλιακῆς καί χρηματιστικῆς ὀλιγαρχίας.

«Τὸ Ἐπαναστατικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα θεωρεῖ πῶς ὁ μόνος δυνατὸς δρόμος γιά νά ἀνατρέψει τίς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις, νά συντρίψει τὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ καί νά τὸν διώξει ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα μας καί νά πάρει τὴν ἐξουσία βρίσκεται στήν ἀνάπτυξη ἐνὸς ἔνοπλου λαϊκοῦ ἀγῶνα ἐναντίον αὐτῶν τῶν κυρίαρχων τάξεων καί γιά τὸ λόγο αὐτό, ἀπορρίπτει κατηγορηματικὰ τὸν «εἰρηνικὸ δρόμο» πού προσβάλλουν οἱ ρεβιζιονιστές γιά τὴν πραγματοποίηση τῆς ἐπανάστασης». Ὑπογραμμίζει πῶς αὐτὸς ὁ ἔνοπλος λαϊκὸς ἀγῶνας πρέπει νά βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴ σταθερὴ καθοδήγηση τοῦ προλεταριακοῦ κόμματος καί πῶς ὁ λαϊκὸς αὐτὸς πόλεμος γιά τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας θὰ εἶναι ἓνας παρατεταμένος ἔνοπλος ἀγῶνας· στὸ βασικὸ του στάδιο θὰ διεξαχθεῖ στὴν ὑπαιθρο ἂν καί θὰ πρέπει νά ἔχει ταυτόχρονα ἰσχυρὴ ὑποστήριξη ἀπὸ τὴν πλευρὰ ἀγῶνων πού θὰ διεξαχθοῦν στίς πόλεις.

Μήνυμα του Προοδευτικού Έργατικού Κόμματος των ΗΠΑ προς τον Γραμματέα της ΚΕ του Κ.Κ. Βελγίου

Αγαπητέ σύντροφε,

Το Προοδευτικό Έργατικό Κόμμα των ΗΠΑ έμαθε την είδηση της πρόσφατης σύλληψής σας και σκόπευε να στείλει μηνύματα διαμαρτυρίας στις τοπικές αρχές.

Ευτυχώς, η τοπική αστυνομία της χώρας σας εξαναγκάστηκε να σας απελευθερώσει καθώς και άλλους Βέλγους πατριώτες που είχαν συλληφθεί.

Εντούτοις σας αποστέλουμε ένα αντίγραφο του μηνύματος:

«Το Προοδευτικό Έργατικό Κόμμα των ΗΠΑ καταδικάζει σταθερά την καταστολή της εκδήλωσης του Βελγικού λαού εναντίον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στις 5 Ιουνίου και ζητάει την άμεση άρση της απελευθέρωσης του Ιακώβου Γκριπά, ηγέτου του Κομμουνιστικού Κόμματος του Βελγίου και των άλλων συλληφθέντων πατριωτών.

Με το διώξιμο του γενικού στρατηγείου του ΝΑΤΟ από τη Γαλλία, οι ΗΠΑ προσπάθησαν λυσσαλέα να βρουν μια καινούργια στέγη για την επιθετική στρατιωτική συμμαχία τους. Το Βέλγιο, στο οποίο έχει ήδη διεισδύσει το μονοπωλιακό κεφάλαιο των Ηνωμένων Πολιτειών ενάντια στα έθνικά συμφέροντα των λαών του Βελγίου, κινδυνεύει τώρα το ίδιο από τη στρατιωτική κατοχή, εάν μεταφερθεί στις Βρυξέλλες το γενικό στρατηγείο του ΝΑΤΟ.

Ότε οι δόμβες ναπάλι στο Βιετνάμ, ούτε τα πραξικοπήματα στην Ινδονησία και στην Αφρική, ούτε οι νόδες εκλογές στη Δομινικανική Δημοκρατία, ούτε οι φυλακές στις ΗΠΑ και στο Βέλγιο δεν θα μπορέσουν να συγκρατήσουν για πολύ καιρό αυτή την ακάθεκτη παλίστρια.

Με τους κομμουνιστικούς μας χαιρετισμούς

J. DAVIDOWIGZ

Για το Προοδευτικό Έργατικό Κόμμα

Ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας δέχεται αντιπροσωπεία της «Νέας Ούμανιτέ»

24 Αύγουστου Πρακτορείο «Νέα Κίνα»

Ο Κάνγκ Σένγκ μέλος του Πολιτικού Γραφείου και της Γραμματείας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, δέχτηκε την αντιπροσωπεία της «Νέας Ούμανιτέ» με επικεφαλής τον Μάρκ Τιμπερά, μέλος του Πολιτικού Γραφείου και της Γραμματείας του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κινήματος (Μ—Λ) και έδωσε μια δεξίωση προς τιμή της.

Ο Κάνγκ Σένγκ και οι φιλοξενούμενοί του είχαν μια θερμή, φιλική συζήτηση.

Τα μέλη της γαλλικής αντιπροσωπείας ήταν: Ο Ραβμόν Καζάς, μέλος του Πολιτικού Γραφείου και της Γραμματείας του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κινήματος (Μ—Λ), ο Ρεζί

Μπερζερόν, μέλος του Πολιτικού Γραφείου του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κινήματος (Μ—Λ) και αρχισυντάκτης της «Νέας Ούμανιτέ», ο Φρανσίς Καμπεσνρέ και ο Ζαν Μαρτέν.

Μαζί τους βρίσκονταν: ο Τσάο Γι-μίν, αναπληρωτικό μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και ο Τάνγκ Πίνγκ-τσού, υπεύθυνο μέλος του επιτελείου της «Λαϊκής Ημερησίας».

Η αντιπροσωπεία ήρθε στο Πεκίνο στις 6 Αύγουστου μετά από επισκέψεις στις πόλεις Γενάν, Σανγκάι, Γιουνάν, Τσενγκτσόου, Λογιάν και άλλες. Οι Γάλλοι καλεσμένοι καλωσορίστηκαν θερμά από τους εργάτες και μέλη κοινοτήτων, στα εργοστάσια και λαϊκές κοινότητες που επισκέφτηκαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΔΕΚΑ- ΤΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΚΕΝ- ΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ (ΠΟΥ Ε- ΚΛΕΧΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΟΓΔΟΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ) ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙ- ΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΙΝΑΣ

(Ψηφίστηκε στις 12
Αύγουστου 1966)

Η 11η Όλομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής (που εκλέχτηκε στο 8ο συνέδριο) του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας συνήλθε στο Πεκίνο από 1η ως τις 12 Αύγουστου 1966.

Η Ένδεκατη Όλομέλεια συνήλθε υπό την προεδρία του σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ. Στην Όλομέλεια πήραν μέρος τα τακτικά και αναπληρωματικά μέλη της Κεντρικής Επιτροπής. Επίσης πήραν μέρος σύντροφοι των Γραφείων Περιφερειών και των Επαρχιακών Γραφείων της Κεντρικής Επιτροπής, των δημοτικών κομματικών επιτροπών και κομματικών επιτροπών αυτονομικών περιοχών, μέλη της ομάδας της πολιτικής επανάστασης της Κεντρικής Επιτροπής, των αντίστοιχων τμημάτων της Κεντρικής Επιτροπής και της κυβέρνησης και αντιπρόσωποι των επαναστατών καθηγητών και σπουδαστών από τα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα του Πεκίνου.

Η 11η Όλομέλεια βραδύτερα από συζήτηση υιοθέτησε την «Απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας σχετικά με τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση».

Η 11η Όλομέλεια βραδύτερα από συζήτηση ενέκρινε τις σπουδαίες πολιτικές αποφάσεις και μέτρα σχετικά με εσωτερικά και διεθνή ζητήματα που πήρε το Πολιτικό Γραφείο της Κεντρικής Επιτροπής στο διάστημα που μεσολάβησε από τη σύγκληση της 10ης Όλομέλειας της ΚΕ το Σεπτέμβριο 1962.

Εσωτερικά ζητήματα

Στη Δέκατη Όλομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής (που εκλέχτηκε από το 8ο συνέδριο) του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έκανε μια σωστή ανάλυση της κατάστασης την εποχή εκείνη και επανέλαβε για μια ακόμα φορά τη θεωρία των αντιθέσεων, των τάξεων και της ταξικής πάλης στη σοσιαλιστική κοινωνία. Η θεωρία αυτή αποτελεί τον οδηγό για τη σοσιαλιστική επανάσταση και

τη σοσιαλιστική οικοδόμηση στη χώρα μας. Κάτω από την ήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας με επικεφαλής το σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ, καθοδηγούμενος από τη γενική γραμμή του Κόμματος για την καλύτερη, οικονομικότερη, γρηγορότερη και υψηλότερη οικοδόμηση του σοσιαλισμού, ο λαός της χώρας μας στα τέσσερα χρόνια που πέρασαν, έξεπλυνσε τα τρία μεγάλα επαναστατικά κινήματα της ταξικής πάλης, της πάλης για την παραγωγή και της πάλης για τον επιστημονικό πειραματισμό και κατέκτησε μεγάλες νίκες. Οι λαϊκές κοινότητες σταθεροποιήθηκαν και αναπτύχθηκαν παραπέρα. Μια επαναστατική ατμόσφαιρα γεμάτη δυναμισμό κυριαρχεί σε όλη τη χώρα και η κατάσταση είναι ώριμη για ένα νέο άλμα προς τα εμπρός.

Η εθνική οικονομία της χώρας μας αναπτύσσεται σταθερά και με υγιή τρόπο. Η πολιτική της επανόρθωσης, της σταθεροποίησης, της συμπλήρωσης και της πολιτικής ανόδου που ακολούθησε η Κεντρική Επιτροπή του κόμματος εφαρμόστηκε με μεγάλη επιτυχία. Το τρίτο πεντάχρονο σχέδιο άρχισε αυτή τη χρονιά. Στο μέτωπο της βιομηχανίας, δεν πραγματοποιήθηκαν μόνο μεγάλες αυξήσεις στην παραγωγή και την ποιότητα προϊόντων, αλλά ανέβηκε ακόμα και η ποιότητά τους. Στο μέτωπο της αγροτικής οικονομίας, είχαμε καλές σοδειές και πολλές επιτυχίες στα περασμένα τέσσερα χρόνια. Η αγορά βρίσκεται σε άνθηρη κατάσταση και οι τιμές είναι σταθερές. Η επιτυχία των τριών πυρηνικών δοκιμών είναι μια σημαντικώς επιβεβαιωμένη έκφραση του νέου επίπεδου ανάπτυξης της κινεζικής επιστήμης, τεχνολογίας και βιομηχανίας.

Στα προηγούμενα χρόνια, ένα έκτακτο σοσιαλιστικό διαπαιδαγωγικό κίνημα απλώθηκε στις αγροτικές περιοχές, στις πόλεις και στο στρατό. Σήμερα, μια μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση πρωτοφανέρωτη στην ιστορία φουντώνει στη χώρα μας. Το μαζικό κίνημα των εργατών, αγροτών, στρατιωτών, επαναστατικών διανοουμένων και στελεχών για τη δημιουργική μελέτη και εφαρμογή των έργων του σ. Μάο Τσέ-τούνγκ πέρασε σε μια νέα περίοδο πλήρους αφομοίωσης και εφαρμογής του Μαρξισμού-Λενινισμού από τον εργαζό-

μενο λαό.

Η 11η 'Ολομέλεια επιδοκιμάζει απόλυτα την απόφαση της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας σχετικά με όρισμένα προβλήματα της τρέχουσας δουλειάς στην βπαιθρο (σχέδιο) της 20ής Μαΐου 1963. 'Επιδοκιμάζει απόλυτα το περιεχόμενο των συζητήσεων της 14ης 'Ιανουαρίου 1965 στην 'Εθνική Διάσκεψη εργασίας που συγκάλεσε το Πολιτικό Γραφείο της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας: «μερικά τρέχοντα προβλήματα του κινήματος της σοσιαλιστικής διαπαιδαγώγησης στην βπαιθρο», δηλαδή, ένα ντοκουμέντο αποτελούμενο από 23 άρθρα. 'Η επεξεργασία αυτών των δυο ντοκουμέντων έγινε κάτω απ' την προσωπική καθοδήγηση του σύντροφου Μάο Τσέ-τόνγκ και αποτέλεσαν το ισχυρό ιδεολογικό όπλο του λαού μας στην προώθηση της σοσιαλιστικής επανάστασης. Θα συνεχίσουμε να ενεργούμε με βάση τα παραπάνω ντοκουμέντα και σε συνδυασμό με τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση, θα φέρουμε σε πέρας σ τ η ν β π α ι θ ρ ο κ α ι σ τ η ν π ό λ η τὸ κίνημα για τὸ «ξεκαθάρισμα στους τέσσερις τομείς», δηλαδή, τὸ κίνημα της σοσιαλιστικής διαπαιδαγώγησης για τὸ ξεκαθάρισμα στους τομείς της πολιτικής, της ιδεολογίας, της οργάνωσης και της οικονομίας.

Η 'Ολομέλεια επιδοκιμάζει απόλυτα τις ξεκαθάρες πολιτικές θέσεις αποφασιστικής και θεμελιακής σπουδαιότητας που διατύπωσε ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τόνγκ στὰ περασμένα τέσσερα χρόνια.

Αὐτὲς οἱ πολιτικὲς θέσεις ἀφορροῦν κυρίως τὰ παρακάτω:

Τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ δημοκρατικοῦ συγκεντρωτισμοῦ καὶ τῆς προώθησης καὶ ἀνάπτυξης τῆς ἐπανάστατικῆς παράδοσης τῆς γραμμῆς τῶν μαζῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀνάδειξης καὶ διαπαιδαγώγησης τῶν κληρονόμων τῆς προλεταριακῆς επανάστασης.

Τὴν ἐκκλήση στὶς βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις νὰ διδάσκονται παίρνοντας σὰν παράδειγμα τὴν πετρελαιοφόρο περιοχή τοῦ Τά Τσίνγκ.

Τὴν ἐκκλήση στὶς γεωργικὲς μονάδες νὰ διδάσκονται ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς παραγωγικῆς ταξιαρχίας τοῦ Τατσάι, σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα νὰ διδάσκεται ἀπ' τὸ παράδειγμα τοῦ Λαϊκοῦ 'Απελευθερωτικοῦ Στρατοῦ, καὶ τὴν ἐκκλήση γιὰ τὸ δυνάμωμα τῆς πολιτικῆς καὶ ιδεολογικῆς δουλειᾶς.

Τὴ στρατηγικὴ ἀρχὴ τῆς π ρ ο ε τ ο ι μ α σ ί α ς ἐνάντια στὸν πόλεμο, τῆς προετοιμασίας ἐνάντια στὶς φυσικὲς θεομηνίες καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς στήριξης στὸ λαό.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀπόρριψης τῶν ξένων προτύπων καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ δικοῦ μας δρόμου βιομηχανικῆς ἀνάπτυξης.

Τὸ ζήτημα τῆς συστηματικοποίησης καὶ ἀνάπτυξης τῆς οικονομικῆς οἰκοδόμησής καὶ τῆς οἰκοδόμησής τῆς ἐθνικῆς ἁμυνας.

Τὴν ἐκκλήση σ' ὁλόκληρο τὸ κόμμα καὶ στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὶς στρατιωτικὲς ὑποθέσεις ἔτσι ὥστε νὰ γίνουμε καλοὶ στρατιῶτες.

Τὸ ζήτημα τῆς σχεδιοποίησης καὶ τῶν ἀλλαγῶν γιὰ τὴ σταδιακὴ ἐκμύχνιση τῆς γεωργίας, καὶ

Τὴν ἐκκλήση πρὸς τὸν Λαϊκὸ 'Απελευθερωτικὸ Στρατὸ καὶ ὅλα τὰ ἐργοστάσια, χωριά, σχολεῖα, ἐμπορικὰ τμήματα, δημόσια καταστήματα καὶ ξὺν κομματικὲς καὶ κυβερνητικὲς ὁργανώσεις νὰ γίνουν μεγάλα σχολεῖα τῆς επανάστασης.

Η 'Ολομέλεια τονίζει ὅτι οἱ διάφορες καθοδηγητικὲς ἐντολὲς τοῦ σύντροφου Μάο Τσέ-τόνγκ σχετικὰ μὲ τὴ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ επανάσταση ἀποτελοῦν ὁδηγοὺς δράσης στὴ σημερινὴ πολιτιστικὴ επανάσταση τῆς χώρας μας. 'Αποτελοῦν μιὰ σπουδαία συνεισφορά στὴν ἀνάπτυξη τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ.

Η 'Ολομέλεια ὑπογραμμίζει ὅτι τὸ κλειδί τῆς ἐπιτυχίας σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πολιτιστικὴ επανάσταση εἶναι νὰ πιστεύουμε στὶς μᾶζες, νὰ βασίζομαστε σ' αὐτές, νὰ τὶς ξεσηκώνουμε τολμηρὰ καὶ νὰ ἀπελευθερώνουμε τὴν πρωτοβουλία τους. Εἶναι λοιπὸν ἐπιταχτικὸ καθήκον νὰ ἐπιμένουμε στὴ γραμμὴ «ἀπὸ τὶς μᾶζες καὶ ξανά στὶς μᾶζες». Νὰ μαθητεύουμε στὶς μᾶζες προτοῦ γίνουμε δάσκαλοι τους. Νὰ τολμοῦμε νὰ κάνουμε τὴν επανάσταση καὶ νὰ εἴμαστε καλοὶ ἐπαναστάτες. Νὰ

μὴ φοβηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀναταραχὴ. Νὰ ἀντιταχθοῦμε στὴν ἐπιδόραση τῶν ἀστικῶν θέσεων, στὶς ἐπιδιώξεις τῶν δεξιῶν καὶ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀριστερῶν γιὰ τὴν καταστολὴ τῆς μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς επανάστασης. Νὰ ἀντιταχθοῦμε στὴ δημιουργία κάθε εἶδους περιορισμῶν ποὺ ἔχουν σὰ σκοπὸ νὰ δέσουν τὰ χέρια τῶν μαζῶν. Νὰ μὴ γίνουμε ἀφέντες καὶ νὰ μὴ στεκόμαστε πάνω ἀπ' τὶς μᾶζες, διατάζοντάς τες τυφλά.

Νὰ ἐνισχύουμε μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά, νὰ φροντίζουμε γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐνότητας μὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ μποροῦν νὰ ἐνωθοῦν μαζί μας καὶ νὰ συσπειρώνουμε τὶς δυνάμεις μας γιὰ νὰ χτυπήσουμε τὴν κλίκα τῶν ἀντικομμουνιστῶν καὶ ἀντισοσιαλιστῶν στοιχείων, τῶν δεξιῶν ἀστών.

Η 'Ολομέλεια ἀναγνωρίζει ὅτι τὰ διάφορα ζητήματα ποὺ προώθησε ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τόνγκ στὰ τέσσερα προηγούμενα χρόνια σχετικὰ μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ επανάσταση καὶ τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμηση ἐπιτάχυναν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας.

Αὐτὰ τὰ ζητήματα ἔχουν ἀκόμα πιὸ βαθεῖα καὶ μεγάλη σπουδαιότητα γιὰ τὴ σταθεροποίησή τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος στὴ χώρα μας, γιὰ τὴ προφύλαξη ἀπ' τὸν κίνδυνο τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἡγεσίας τοῦ Κόμματος καὶ τῆς κυβέρνησης ἀπ' τοὺς ρεβιζιονιστές, γιὰ τὴν προφύλαξη ἀπ' τὸν κίνδυνο τῆς παλινδρόμησης τοῦ καπιταλισμοῦ, γιὰ τὴ διασφάλιση τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ χώρα μας ἐμμένει σταθερὰ στὸν προλεταριακὸ διεθνισμὸ καὶ ἐνισχύει δραστηρίως τοὺς ἐπαναστατικὸς ἀγώνες τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἀκόμα γιὰ τὴ διασφάλιση τῆς σταδιακῆς μετάβασης τῆς χώρας μας πρὸς τὸν κομμουνισμὸ μελλοντικά.

Διεθνὴς κατάσταση

Η ἐνδέκατη ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς ποὺ ἐκλέχθηκε ἀπ' τὸ 8ο συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας διαπιστώνει ὅτι ἡ σημερινὴ κατάσταση ὅπως παρουσιάζεται μὲ τὴν πάλη τῶν Μαρξιστῶν-Λενινιστῶν καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου ἐνάντια τὸν ἱμπεριαλισμὸ, τὴν ἀντίδραση καὶ τὸ σύγχρονο ρεβιζιονισμὸ, εἶναι ἐξαιρετικὴ. Βρισκόμαστε σήμερα σὲ μιὰ νέα ἐποχὴ τῆς παγκόσμιας επανάστασης. 'Όλες οἱ πολιτικὲς δυνάμεις διερχοῦνται ἐνὰ πρὸς ἄλλους μεγάλῃς ἀναταραχῆς, διαίρεσης καὶ ἀναδιοργάνωσης. Τὸ λαϊκὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα σ' ὅλες τὶς χώρες, καὶ ἰδιαίτερα στὴν 'Ασία, τὴν 'Αφρικὴ καὶ τὴν Λατινικὴ 'Αμερικὴ, φουντώνει ὅλο καὶ πιὸ δυναμικά. Παρὰ τὶς ἀναπόφευκτες παλινδρομήσεις καὶ ἀπισθοχωρήσεις στὴν ἀνάπτυξη τῆς διεθνούς κατάστασης, τὸ γενικὸ ρεῦμα τῆς πορείας τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ πρὸς τὴν ὀλική κ α τ α σ τ ρ ο φ ἴ α καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ ἀπὸ τὴ νίκη σὲ παγκόσμια κλίμακα εἶναι ἀμετάβλητο. 'Ο ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς καὶ οἱ λακέδες του σὲ διάφορες χώρες δὲν μποροῦν νὰ ἀποτρέψουν τὴν καταδίκη τους κάνοντας ἄγριες ἐπιθέσεις καὶ καταπιέζοντας μὲ κτηνωδία τὶς μᾶζες τῶν ἐπαναστατικῶν λαῶν, ἢ δωροδοκώντας καὶ ἐξαπατώντας τους. 'Αντίθετα, αὐτὸ ὀφελεῖ δίνοντας μεγαλύτερη ὁρμὴ στὴν ἐπαναστατικὴ ἀφύπνιση ὅλων τῶν λαῶν. 'Ο ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς καὶ τὰ ἀνδρείκελά του σὲ διάφορες χώρες παρουσιάζονται σὰν πολλὴ δύναμι ἀλλὰ εἶναι στὴν πραγματικότητά πολλὸ ἀδύνατοι. 'Απ' τὴ γενικὴ ἀποψη εἶναι ὅλοι τους χάρτινες τίγρεις.

Η νέα ἡγετικὴ ὁμάδα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως κληρονόμησε τὸ μανδῦα τοῦ Χρυσοστόφου καὶ ἐφαρμόζει τὸν χρονοσφαιρικὸ ρεβιζιονισμὸ χωρὶς τὸν Χρυστόφου. Η γραμμὴ τους ἐξασφαλίζει τὴν κυριαρχία τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ ἀποικιστῶν στὸν καπιταλιστικὸν κόσμον καὶ ξαναφέρνει τὸν καπιταλισμὸ στὸ σοσιαλιστικὸν κόσμον. Η ἡγετικὴ ὁμάδα τῆς ΕΣΣΑ πρὸδωσε τὸ Μαρξισμὸ-Λενινισμὸ, πρὸδωσε τὸ μεγάλο Λένιν, πρὸδωσε τὸ δρόμον ποὺ ἀνοίξε ἡ μεγάλη ὀκτωβριανὴ σοσιαλιστικὴ επανάσταση, πρὸδωσε τὸν προ-

λεταριακό διεθνισμό, πρόδωσε την επανάσταση του διεθνούς προλεταριάτου και των καταπιεζόμενων λαών και εθνών, τέλος, πρόδωσε τα συμφέροντα του μεγάλου Σοβιετικού λαού και των λαών των σοσιαλιστικών χωρών. Κατηγορούν το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας για «δογματισμό», «σεχταρισμό» και «άριστο τυχοδιωκτισμό». Στην πραγματικότητα, εκείνο που πολεμάνε είναι ο ίδιος ο Μαρξισμός-Λενινισμός. Κάνουν ενότια με τον ιμπεριαλισμό που κατευθύνουν οι ΗΠΑ και με τους αντιδραστικούς από διάφορες χώρες και σχηματίζουν μια καινούργια ιερή συμμαχία ενάντια στον κομμουνισμό, στους λαούς, στην επανάσταση και στην Κίνα. 'Αλλά αυτή η αντεπαναστατική ιερή συμμαχία είναι καταδικασμένη σε αφανισμό και βρίσκεται κιάλας στο στάδιο αποσύνθεσης.

'Η ολομέλεια διαπιστώνει ότι οι ολοκληρωμένες άνοιχτες κριτικές του κόμματός μας για το χρονοσφαιρικό ρεβιζιονισμό τα τελευταία λίγα χρόνια υπήρξαν απόλυτα σωστές και αναγκαίες. Οι «Προτάσεις σχετικά με τη γενική γραμμή του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος» που παρουσιάστηκαν από την Κεντρική 'Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στις 14 'Ιουνίου 1963 είναι ένα προγραμματικό ντοκουμέντο. Αυτό το ντοκουμέντο που έγινε κάτω απ' την προσωπική καθοδήγηση του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ και τα έννεα άρθρα που γράφτηκαν απ' τις συντακτικές επιτροπές της «Λαϊκής 'Ημερησίας» και της «Κόκκινης Σημαίας» σαν απάντηση στην άνοιχτη έπιστολή της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής 'Ενωσης, το άρθρο «Σχόλιο σχετικά με τη σύνοδο του Μάρτη της Μόσχας», το άρθρο του σύντροφου Λιν Πιάο «Ζήτημα ο νικηφόρος λαϊκός πόλεμος», δίνουν έπιστημονική Μαρξιστική-Λενινιστική ανάλυση σε μια σειρά σπουδαία ζητήματα σχετικά με την παγκόσμια επανάσταση της εποχής μας και αποτελούν ισχυρά ιδεολογικά όπλα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον σύγχρονο ρεβιζιονισμό.

'Η ολομέλεια υποστηρίζει ότι για να μπορούμε να αντιταχθούμε στον ιμπεριαλισμό είναι απαραίτητο να αντιταχθούμε και στο ρεβιζιονισμό. Δεν υπάρχει ενδιάμεσος δρόμος στην πάλη ανάμεσα στον Μαρξισμό-Λενινισμό και τον σύγχρονο ρεβιζιονισμό. Μια καθαρή γραμμή διαχωρισμού πρέπει να χαραχθεί στις σχέσεις με τις σύγχρονες ρεβιζιονιστικές ομάδες που έχουν σαν κεντρική ήγηση την ΕΣΣΔ, και είναι απόλυτα επιτακτικό να ξεσκεπάσουμε τα πραγματικά αντεπαναστατικά τους χαρακτηριστικά. Είναι αδύνατο να υπάρξει ενότητα δράσης μ' αυτούς.

'Η ολομέλεια υπογραμμίζει ότι ο προλεταριακός διεθνισμός είναι η βασική αρχή που καθοδηγεί την εξωτερική πολιτική της Κίνας. 'Η ολομέλεια υποστηρίζει θερμά την πάλη των λαών της 'Ασίας, της 'Αφρικής και της Λατινικής 'Αμερικής ενάντια στον ιμπεριαλισμό που διευθύνουν οι ΗΠΑ και τα αντίρροκά τους και ακόμα υποστηρίζει την επαναστατική πάλη των λαών όλων των χωρών.

'Η ολομέλεια καταδικάζει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για το έγκλημά του της κλιμάκωσης του επιθετικού του πολέμου στο Βιετνάμ. 'Η ολομέλεια υποστηρίζει ακόμα πιο θερμά και πιο αποφασιστικά την έκκληση στο λαό όλης της χώρας που απηύθυνε ο σύντροφος Χό Τσι Μίνγκ, πρόεδρος της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ, και ενισχύει σταθερά το διετναμέζικο λαό στον αγώνα του μέχρι τέλος, μέχρι την τελική νίκη τους στον πόλεμο ενάντια στην αμερικάνική επίθεση και για την εθνική απελευθέρωση. 'Η ολομέλεια συμφωνεί απόλυτα με όλα τα μέτρα που πάρθηκαν ως τώρα και όλες τις δραστηριότητες που θα αναληφθούν όπως αποφασίστηκε από την Κεντρική 'Επιτροπή του Κόμματος και την κυβέρνηση σε συνεννόηση με τη διετναμέζικη πλευρά και σχετικά με τη βοήθεια προς το Βιετνάμ για την αντίστασή του στην αμερικάνικη επίθεση.

'Η ολομέλεια έπικρα καταγγέλλει τη σοβιετική ρεβιζιονιστική καθοδηγητική ομάδα για την αντεπαναστατική διπλοπρόσωση πολιτική της ψεύτικης ενίσχυσης και της πραγματικής προδοσίας στο ζήτημα της αντίστασης του Βιετνάμ στην αμερικάνικη επίθεση.

'Η ολομέλεια τονίζει ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ελ-

ναι ο πιο άποκρουστικός κοινός έχθρος των λαών όλου του κόσμου. Για να απομονωθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός όσο γίνεται περισσότερο και να χτυπηθεί, πρέπει να δημιουργηθεί ένα όσο το δυνατό πλατύτερο παγκόσμιο ένιατο μέτωπο ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους λακέδες του. 'Η σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγετική ομάδα ακολουθεί μια πολιτική αμερικανο-σοβιετικής συνεργασίας για την παγκόσμια κυριαρχία και διευθύνει διασπαστικές, σεχταριστικές και ανατρεπτικές δραστηριότητες στους κόλπους του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος και στο έθνικό απελευθερωτικό κίνημα βοηθώντας ενεργητικά τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Φυσικά αυτοί δεν μπορούν να περιληφτούν σ' αυτό το ένιατο μέτωπο.

Πρέπει να ενώσουμε με όλους τους λαούς του κόσμου που είναι ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την αποικιοκρατία, και να φέρουμε σε πέρας την πάλη ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους λακέδες του.

Μαζί με τους επαναστάτες Μαρξιστές-Λενινιστές όλου του κόσμου, πρέπει να φέρουμε σε πέρας την πάλη ενάντια στον σύγχρονο ρεβιζιονισμό, και να προωθήσουμε την επαναστατική ύπόθεση του παγκόσμιου προλεταριάτου και των λαών όλου του κόσμου.

Ής κρατήσουμε ψηλά την κόκκινη σημαία της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ.

'Η 11η ολομέλεια της κεντρικής επιτροπής (που έκλήθηκε απ' το 8ο συνέδριο) του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας τονίζει ότι η έντατική μελέτη των έργων του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ από όλο το κόμμα και όλο το έθνος είναι ένα σπουδαίο γεγονός ιστορικής σημασίας. 'Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ είναι ο μεγαλύτερος Μαρξιστής-Λενινιστής της εποχής μας. 'Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ κληρονόμησε, υπερασπίστηκε και ανάπτυξε το Μαρξισμό-Λενινισμό με σοφία, με δημιουργικό τρόπο και προς όλες τις κατευθύνσεις. 'Ανέβασε το Μαρξισμό-Λενινισμό σ' ένα νέο επίπεδο. 'Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι ο Μαρξισμός-Λενινισμός της εποχής που ο ιμπεριαλισμός βαδίζει στην τελική κατστροφή του και ο σοσιαλισμός προχωρεί στο θρίαμβό του σε παγκόσμια κλίμακα. Είναι η καθοδηγητική αρχή για όλη τη δουλειά του κόμματος και της χώρας μας. 'Η 11η ολομέλεια θεωρεί ότι η έκκληση του σύντροφου Λιν Πιάο στο Λαϊκό 'Απελευθερωτικό Στρατό να αναπτύξει ένα μαζικό κίνημα για τη μελέτη των έργων του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ απ' τους στρατιώτες, αποτελεί ένα λαμπρό παράδειγμα για ολόκληρο το κόμμα και ολόκληρο το έθνος. 'Η πιο σίγουρη και θεμελιακή έγγηση ενάντια στο ρεβιζιονισμό και την καλινόρθηση του καπιταλισμού, έγγηση για το θρίαμβο της πορείας μας προς το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό είναι να οπλίσουμε τις μάζες των εργατών, των αγροτών και των στρατιωτών, των επαναστατικών διανοούμενων και στελεχών με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, και να προωθήσουμε την επαναστατικοποίηση της σκέψης του λαού.

'Η μέθοδος της μελέτης των έργων του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ με βάση δοσμένα προβλήματα, η μελέτη και εφαρμογή των έργων του με δημιουργικό τρόπο, ο συνδυασμός της μελέτης με την πράξη, η μελέτη πρώτα εκείνου που είναι βασικά αναγκαίο ώστε να υπάρχουν άμεσα και γρήγορα αποτελέσματα, και οι μεγάλες προσπάθειες που καταβάλλονται για να εφαρμοστεί ο καθένας, τι μελετά, αποδείχτηκε αποτελεσματική και εφαρμόσιμη σε παγκόσμια κλίμακα και θα πρέπει να εκλαϊκευτεί περισσότερο μέσα στο κόμμα και τη χώρα.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας είναι ένα μεγάλο, ένδοξο και σωστό κόμμα. 'Ιδρύθηκε και αναπτύχθηκε από το σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ. Το κόμμα μας είναι έξοπλισμένο με το Μαρξισμό-Λενινισμό, με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ. Το κόμμα μας είναι μια προλεταριακή έμπροσθοφυλακή που

(Συνέχεια στη σελ. 39)

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜ- ΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΙΝΑΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

(υιοθετήθηκε στις 8 Αυγούστου 1966)

1

Ένα νέο στάδιο της σοσιαλιστικής επανάστασης

Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση που βρίσκεται σε ανάπτυξη είναι μια μεγάλη επανάσταση που αφορά τον άνθρωπο σε ό,τι έχει πιο βαθύ. Εκπροσωπεί ένα νέο στάδιο, που χαρακτηρίζεται από ένα μεγαλύτερο βάθος και ένα μεγαλύτερο πλάτος, ανάπτυξης της σοσιαλιστικής επανάστασης της χώρας μας.

Στη 10η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής, που εκλέχτηκε από το 8ο συνέδριο, του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, ο σύντροφος Μάο Τσέ-τονγκ ειπε: Για να διατηρηθεί ένα καθυστάς, χρειάζεται απαραίτητα και στην πρώτη γραμμή να κερδηθεί η κοινή γνώμη και να γίνει δουλειά στον ιδεολογικό τομέα. Αυτό ισχύει τόσο για τις επαναστατικές τάξεις όσο και για τις αντεπαναστατικές τάξεις. Η πράξη έδειξε πως αυτή η θέση του σύντροφου Μάο Τσέ-τονγκ είναι απόλυτα σωστή.

Η άστική τάξη, αν και ανατράπηκε, προσπαθεί να διαφθείρει τις μάζες και να κατακτήσει τα αισθήματά τους μέσω της σκέψης, της κουλτούρας, των παλιών ήθων και των συνθηκών των εκμεταλλευτριών τάξεων με σκοπό την παλινόρθωσή της. Το προλεταριάτο πρέπει να κάνει το αντίθετο: να αντεπιτεθεί και να απαντήσει σε κάθε πρόκληση της άστικής τάξης στον ιδεολογικό τομέα και να μετασχηματίσει την ήθικη φυσιογνωμία όλης της κοινωνίας με τη σκέψη, την κουλτούρα και τη ήθη και τις συνήθειες του προλεταριάτου. Στην παρούσα στιγμή, έχουμε σα σκοπό να καταπολεμήσουμε και να συντρίψουμε όλους αυτούς που κρατούν καθοδηγητικές θέσεις αλλά βαδίζουν στον καπιταλιστικό δρόμο, να κριτικάρουμε τις αντιδραστικές ακαδημαϊκές «αθθεντίες» της άστικής τάξης, να κριτικάρουμε την ιδεολογία της άστικής τάξης και όλων των άλλων εκμεταλλευτριών τάξεων και να μεταρρυθμίσουμε την εκπαίδευση, τη λογοτεχνία, την τέχνη και όλους τους άλλους κλάδους του έποικοδομήματος που δεν αντιτοιχούν στην σοσιαλιστική οικονομική βάση, πράγμα που θα συντελέσει στη στερέωση και στην ανάπτυξη του σοσιαλιστικού συστήματος.

2

Το κύριο ρεύμα και οι εναλλαγές

Οι πλατείες μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών, οι επαναστάτες διανοούμενοι και τα επαναστατικά στελέχη αποτελούν την κύρια δύναμη αυτής της μεγάλης πολιτιστικής επανάστασης. Ένας μεγάλος αριθμός από νέους επαναστάτες, που μέχρι πριν λίγο ήταν άγνωστοι, έγιναν θαρραλέοι σκαπανείς της επανάστασης αυτής. Έπείδειαν όμηρικότητα και σύνεση. Χρησιμοποιώντας τις έφημερίδες του τόχου και μεγάλες συζητήσεις, με μια πλατειά και ελεύθερη έκφραση γνω-

μών, με ολοκληρωμένες καταγγελίες και με μια βαθειά κριτική, εξαπέλυσαν μια αποφασιστική επίθεση εναντίον των εκπροσώπων της άστικής τάξης, που ενεργούν καλυμμένα ή προσπαθούν να κρυφτούν. Σε ένα επαναστατικό κίνημα μιάς τόσο μεγάλης έκτασης, είναι αναπόφευκτο να υπάρξουν αυτές ή εκείνες οι αδυναμίες, αλλά ο γενικός επαναστατικός του προσανατολισμός ήταν πάντοτε ορθός. Είναι το κύριο ρεύμα της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης. Με βάση αυτό το γενικό προσανατολισμό θα συνεχισθεί η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση.

Η πολιτιστική επανάσταση επειδή είναι μια επανάσταση, προσκρούει αναγκαστικά σε μια αντίσταση. Η αντίσταση αυτή προέρχεται κυρίως απ' αυτούς που, αφού εισέδυσαν στο κόμμα, ανέβηκαν σε καθοδηγητικές θέσεις, αλλά ακολουθούν τον καπιταλιστικό δρόμο. Προέρχεται επίσης από τη δύναμη των παλιών συνθηκών της κοινωνίας. Άλλα ή μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση, είναι όπωσδήποτε, ένα ακατανίκητο γενικό ρεύμα. Πλήθος από γεγονότα δείχνουν πως μια τέτοια αντίσταση μπορεί να συντριβεί γρήγορα, αρκεί να κινητοποιηθούν πλατειά οι μάζες.

Επειδή η αντίσταση είναι αρκετά ισχυρή, ή πάλη θα γνωρίσει αμώπιδες και παλίρροιες, θα γνωρίσει επίσης επανειλημμένες αμώπιδες. Οι αμώπιδες και παλίρροιες αυτές δεν έχουν έντοτους τίποτα το επίζημο. Θα επιτρέψουν στο προλεταριάτο και στα άλλα εργαζόμενα στρώματα, ιδιαίτερα στη νέα γενιά, να συρρικνωθούν και να αποκομίσουν διδάγματα και πείρα, και θα τους βοηθήσουν να κατανοήσουν πως ο επαναστατικός δρόμος είναι έλικοειδής και γεμάτος έμπόδια.

3

Να δίνουμε την προτεραιότητα στην τόλμη και να κινητοποιούμε άνεπιφύλακτα τις μάζες

Η έκβαση της σημερινής μεγάλης πολιτιστικής επανάστασης θα εξαρτηθεί από την τόλμη της καθοδήγησης του Κόμματος να κινητοποιήσει άνεπιφύλακτα ή όχι τις μάζες.

Σε ό,τι αφορά τη στάση των κομματικών οργάνων όλων των βαθμίδων στον τρόπο που καθοδηγούν το κίνημα της πολιτιστικής επανάστασης, υπάρχουν τέσσερες διαφορετικές περιπτώσεις:

1. Οι καθοδηγητές της κομματικής οργάνωσης βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του κινήματος και κινητοποιούν τόλμηρα και άνεπιφύλακτα τις μάζες. Δίνοντας την προτεραιότητα στην τόλμη, γίνονται αλύγιστοι κομμουνιστές μαχητές και καλοί μαθητές του προέδρου Μάο. Έπιοστηρίζουν τις έφημερίδες τόχου και τις μεγάλες συζητήσεις. ένθαρρύνουν τις μάζες να καταγγέλλουν τα κακοποιά πνεύματα κάθε είδους, και να κριτικάρουν επίσης τις άνεπάρκειες και τα λάθη στη δουλειά τους. Αυτή η σωστή καθοδηγητική δουλειά όφείλεται στο γεγονός πως δίνουν την προτεραιότητα στην προλεταριακή πολιτική και θέτουν τη σκέψη του Μάο Τσέ-Τονγκ σε πρώτο

πλάνο.

2. Σε πολλούς οργανισμούς, οι υπεύθυνοι καταλαβαίνουν άκοντα πολύ άσχημα τόν καθοδηγητικό τους ρόλο σ' αυτό τó μεγάλο άγώνα και ή καθοδήγησή τους κάθε άλλο παρά είναι σοβαρή και άποτελεσματική. Βρίσκονται έπίσης σε μιá άδύνατη θέση και άποδείχτηκαν άνίκανοι. Σ' αυτούς κυριαρχεί ó φόβος· βρίσκονται άγιστριωμένοι σε παλιούς κανόνες, δέν θέλουν ούτε νά ξεκόψουν μέ τις μέθοδες ρουτίνας, ούτε νά προχωρήσουν πρós τά εμπρός. Καταλήφθηκαν έξ άπροόπτου από τή νέα έπαναστατική έξόρμηση τών μαζών και είδαν τήν καθοδήγησή τους νά ξεπερνιέται από τήν κατάσταση και από τις μάξες.

3. Σε όρισμένους οργανισμούς, οι υπεύθυνοι διέπραξαν ατ-τά ή εκείνα τά λάθη στην καθημερινή τους δουλειά. Περισ-σότερο από τούς άλλους, πούς κυριάρχησε ó φόβος. Φοβήθη-καν πώς οι μάξες θά τούς ξεσηκώσουν και θά τούς σπρώξουν πρós τά μπρός. Στην πραγματικότητα, άν κάνουν σοβαρά τήν αυτοκριτική τους και άποδεχθούν τήν κριτική τών μαζών, θά μπορέσουν νά έπωφεληθούν από τήν κατανόηση τού Κόμματος και τών μαζών. Άλλά άν ένεργήσουν άλλωτίως, θά συνε-χίσουν νά διαπραττουν λάθη και θά γίνουν εμπόδια για τó κίνημα τών μαζών.

4. Σε όρισμένους άλλους οργανισμούς, ή καθοδήγηση έλέγ-χεται από στοιχεία πού είσέδυσαν στο κόμμα, κατέλαβαν κα-θοδηγητικές θέσεις αλλά βαδίζουν στον καπιταλιστικό δρόμο. Τά στοιχεία αυτά κυριαρχούνται από τó φόβο τής καταγγε-λιας τους από τις μάξες· άναζητούν κατά συνέπεια όλα τά προ-σχήματα για νά καταπιέζουν τó κίνημα τών μαζών. Κατα-φεύγουν σ' αυτές ή εκείνες τις μανούβρες πού κατευθύνον-ται στο νά εκτρέψουν τις μάξες από τó στόχο τους ή νά τις κάνουν νά περάσουν για άσπρο αυτό πού είναι μαύρο, μέ τήν έλπίδα νά οδηγήσουν τó κίνημα σε ένα άσχημο δρόμο. Και ό-ταν αισθάνονται πολύ άπομονωμένοι και δέν μπορούν πιά νά συνεχίσουν νά ενεργούν κατ' αυτό τόν τρόπο, καταφεύγουν σε άλλες μηχανογραφίες χτυπώντας τούς ανθρώπους στις πλάτες, διαδίδοντας ψεύτικες φήμες, έτσι ώστε σπέρνοντας τή σύγ-χυση νά επέλθει μπερδεμα στη διάκριση ανάμεσα στην επανά-σταση και τήν άντεπανάσταση για νά χτυπήσουν τελικά τούς επαναστάτες.

Αυτό πού ζητάει ή Κεντρική Έπιτροπή τού Κόμματος από τις κομματικές έπιτροπές όλων τών βαθμίδων, είναι νά έπι-μεινουν στη σωστή καθοδήγηση, νά δίνουν τήν προτεραιότη-τα στην τόλμη, νά κινητοποιούν άνεπιφύλακτα τις μάξες, νά τελειώνουν μέ τήν κατάσταση αυτή τού φόβου και τής άδυ-ναμίας, νά ένθαρρύνουν τούς συντρόφους πού διέπραξαν λάθη, αλλά πού θέλουν νά τά διορθώσουν, νά άπορρίψουν τó φορ-τίο τών λαθών τους και νά ένωθούν στην πάλη, νά άνακαλέ-σουν από τις θέσεις τους αυτούς πού κατέλαβαν καθοδηγη-τικές θέσεις και πήραν τόν καπιταλιστικό δρόμο και νά τούς πάρουν τήν καθοδήγηση για νά τή δώσουν σε προλετάριους επαναστάτες.

4

Γιά νά διαπαιδαγωγούνται οι μάξες μέσα στο κίνημα

Στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση, οι μά-ξες δέν μπορούν παρά νά άπελευθερωθούν οι ίδιες και κανέναν δέν μπορεί σε καμιά περίπτωση νά ενεργήσει στη θέση τους.

Πρέπει νά ύπάρχει έμπιστοσύνη στις μάξες, νά στηριζόμα-στε σ' αυτές και νά σεβόμαστε τó πρωτοβουλιακό τους πνεύ-μα. Πρέπει νά διώξουμε τó φόβο και νά μη φοβόμαστε τήν άναταραχή. Ό πρόεδρος Μάο μάς διδάσκει πάντοτε πώς μιá επανάσταση δέν μπορεί νά εκπληρωθεί μέ τόση κομψότητα και λεπτότητα, και μέ τόση γλυκύτητα, προσήνεια, φιλοφροσύνη, κοσμιότητα και μεγαλοψυχία. Οι μάξες διαπαιδαγωγούνται μέ-σα σ' αυτό τó μεγάλο επαναστατικό κίνημα, και έπιχειρούν τή διάκριση ανάμεσα σ' αυτό πού είναι όρθο και σ' αυτό πού δέν είναι, ανάμεσα στο σωστό τρόπο ενεργείας και στον έ-σφαλμένο!

Πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε πλατειά τή μέθοδο τών έφη-μερίδων τοίχου και τών μεγάλων συζητήσεων για νά έπιτρέ-ψουμε τήν πλατειά και έλεύθερη έκφραση τών άπόψεων, έτσι ώστε οι μάξες νά μπορέσουν νά έκφράσουν τις όρθες άπό-ψεις τους, νά κριτικάρουν τις λαθεμένες και νά καταγγείλουν όλα τά κακοποιά πνεύματα. Μέ τόν τρόπο αυτό, οι πλατειές λαϊκές μάξες θά μπορέσουν μέσα στην πάλη νά άνεδάσουν τήν πολιτική τους συνείδηση, νά άναπτύξουν τις ίκανότητές τους και τά ταλέντα τους, νά ξεχωρίσουν αυτό πού είναι όρ-θο και αυτό πού δέν είναι και νά ξεχωρίσουν τούς έχθρους πού καλύπτονται ανάμεσά τους.

5

Νά εφαρμόσουμε άποφασιστικά τήν ταξική γραμμή τού Κόμματος

Ποιοί είναι έχθροί μας, ποιοί είναι φίλοι μας; Αυτό είναι ένα ζήτημα πρωταρχικής σημασίας για τήν επανάσταση, εί-ναι επίσης ένα ζήτημα πρωταρχικής σημασίας για τή μεγάλη πολιτιστική επανάσταση.

Ή καθοδήγηση τού Κόμματος πρέπει νά προβάλλει και νά άνακαλύπτει τήν άριστερά, νά άναπτύσσει και νά ένισχύει τις τάξεις τής άριστεράς και νά στηρίζεται άποφασιστικά στην επαναστατική άριστερά. Μονάχα έτσι θά μπορέσει, στην πο-ρεία τού κινήματος, νά άπομονώσει ολοκληρωτικά τά πιά άν-τιδραστικά στοιχεία τής δεξιάς, νά κερδίσει τά στοιχεία τού κέντρου, νά ένώσει τή μεγάλη πλειοψηφία και τελικά νά πρα-γματοποιήσει μ' αυτό τó κίνημα, τήν ένότητα τού 95 % και πάνω τών στελεχών και τού 95 % και πάνω τών μαζών.

Πρέπει νά συγκεντρώσουμε τις προσπάθειές μας για νά χτυπήσουμε τή χούφτα τών άστικών δεξιών στοιχείων και τών έξαιρετικά άντιδραστικών άντεπαναστατικών ρεβιζιονιστών. Τά άντικομματικά τους έγκλήματα, ή αντίθεσή τους στο σοσιαλι-σμό και στη σχέση τού Μάο Τσέ-τούνγκ πρέπει νά καταγγελ-θούν και νά κριτικαριστούν βαθεία, έτσι ώστε τά στοιχεία αυτά νά άπομονωθούν στο μάξιμουμ.

Τó κίνημα πού άναπτύσσεται κατευθύνεται κυρίως ένάντια σ' αυτούς πού μέσα στο Κόμμα κατέλαβαν καθοδηγητικές θέ-σεις και βαδίζουν τó δρόμο τού καπιταλισμού.

Πρέπει νά προσέξουμε ώστε νά ύπάρξει ένας άσθηρòς δια-χωρισμός ανάμεσα στα στοιχεία τής άντικομματικής και άντι-σοσιαλιστικής δεξιάς και σ' αυτούς πού, άποστηρίζοντας τó Κόμμα και τó σοσιαλισμό, έξέφρασαν λαθεμένες άπόψεις ή διέπραξαν λάθη, έγραψαν κακά άρθρα ή έργα πού τó περιε-χόμενό τους δέν είναι ίκανοποιητικό.

Πρέπει νά προσέξουμε ώστε νά ύπάρξει ένας άσθηρòς δια-χωρισμός ανάμεσα στους άντιδραστικούς άκαδημαϊκούς τυράν-νους και στις άντιδραστικές «αθθεντίες» τής άστικής τάξης από τó ένα μέρος και σ' αυτούς πού έχουν τις συνηθισμένες άστικές άκαδημαϊκές ιδέες από τó άλλο μέρος.

6

Νά λύνουμε σωστά τις αντίθεσεις στους κόλπους τού λαού

Πρέπει νά κάνουμε μιá άσθηρή διάκριση ανάμεσα στα δυό είδη αντίθεσεων διαφορετικού χαρακτήρα: στις αντίθεσεις στους κόλπους τού λαού και στις αντίθεσεις ανάμεσα στους έχθρους μας και σε μάς. Οι αντίθεσεις στους κόλπους τού λαού δέν πρέπει νά άντιμετωπίζονται μέ τόν ίδιο τρόπο όπως εκείνες πού μάς άντιπαραθέτουν στους έχθρους μας, όπως έ-πίσης οι αντίθεσεις ανάμεσα στους έχθρους μας και σε μάς δέν πρέπει νά άντιμετωπίζονται σαν αντίθεσεις στους κόλπους τού λαού.

Είναι κανονικό πού ύπάρχουν διαφορετικές άπόψεις άνάμε-σα στις λαϊκές μάξες. Ή σύγκρουση τών διαφορετικών άπό-ψεων είναι άναπόφευκτη, άπαραίτητη και όφελιμη. Στη διάρ-

κεια μιᾶς κανονικῆς συζήτησης πού προχωρεῖ σὲ βάθος, οἱ λαϊκὲς μᾶζες θὰ ἐπιβεβαιώσουν αὐτὸ πὺν εἶναι ὀρθὸ καὶ θὰ διορθώσουν αὐτὸ πὺν εἶναι ἐσφαλμένο καὶ θὰ φθάσουν βαθμιαίᾳ σὲ ὁμοφωνία.

Ἡ μέθοδος τῆς ὑποστήριξης τῶν ἀπόψεων μὲ γεγονότα καὶ ἐκείνης τῆς πειθοῦς μὲ τὸν συλλογισμό πρέπει νὰ ἐφαρμοστοῦν στὴ διάρκεια τῆς συζήτησης. Δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται ὁ ἐξαναγκασμὸς γιὰ νὰ ὑποταχθεῖ ἡ μειοψηφία πὺν ὑποστηρίζει διαφορετικὲς ἀπόψεις. Ἡ μειοψηφία πρέπει νὰ προστατεύεται, γιὰτὶ μερικὲς φορὲς ἡ ἀλήθεια βρῖσκεται μὲ τὸ μέρος τῆς.

Κι' ἂν ἀκόμα ἔχει ἐσφαλμένους ἀπόψεις, πρέπει νὰ τῆς ἐπιτρέπεται πάντοτε νὰ ὑποστηρίξει καὶ νὰ διατηρεῖ τὶς ἀπόψεις τῆς.

Στὶς συζητήσεις, πρέπει νὰ καταφεύγουμε στὴν ἐπιχειρηματολογία καὶ ὄχι στὸν ἐξαναγκασμὸ ἢ στὴν πίεση.

Στὴ διάρκεια τῆς συζήτησης, κάθε ἐπαναστάτης πρέπει νὰ ξέρεῖ νὰ μεταδίδει καὶ νὰ ἀναπτύσσει ἀνεξάρτητα αὐτὸ τὸ κομμουνιστικὸ πνεῦμα πὺν συνίσταται στὸ νὰ τολμοῦμε νὰ σκεφτόμαστε, νὰ τολμοῦμε νὰ μιλάμε καὶ νὰ τολμοῦμε νὰ ἐνεργοῦμε. Στὰ πλαίσια ἐνὸς τέτοιου γενικοῦ προσανατολισμοῦ, οἱ σύντροφοι ἐπαναστάτες ὀφείλουν, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἐνότητος, νὰ ἀποτρέπουν τὶς ἀτέλειωτες συζητήσεις πάνω σὲ δευτερεύοντα ζητήματα.

7

Νὰ ἐπαγρυπνοῦμε ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους πὺν ἐπιζητοῦν νὰ ταπεινώσουν ἐπαναστάτες χαρακτηριζόντάς τους «ἀντεπαναστάτες»

Οἱ ὑπεύθυνοι ὀρισμένων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, ὀργανισμῶν ἢ ὁμάδων ἐργασίας ὀργάνωσαν ἀντεπιθέσεις μὲ στόχο τὶς μᾶζες πὺν τοὺς κριτικὰν μὲ τὴ βοήθεια ἐφημερίδων τοῖχου. Πρόβαλαν ἀκόμα συνθήματα σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα ὁποῖος ἀντιτίθεται στοὺς ἀπεύθυνους ἐνὸς ὀργανισμοῦ ἢ μιᾶς ὁμάδας ἐργασίας, ἀντιτίθεται στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος, ἀντιτίθεται στὸ Κόμμα καὶ στὸ σοσιαλισμὸ, καὶ ὑποστηρίζει τὴν ἀντεπανόσταση. Ἐνεργώντας κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ χτυπήσουν ἀναπόφευκτα πραγματικὸς ἐπαναστάτες ἀγωνιστές. Αὐτὸ ἀποτελεῖ λάθος προσανατολισμοῦ, λάθος γραμμῆς καὶ αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτο.

Ἄλλοι, πὺν ἔχουν σοβαρὰ λαθεμένες ἰδέες καὶ ἰδιαίτερα, στοιχεῖα τῆς ἀντικομματικῆς καὶ ἀντισοσιαλιστικῆς δεξιᾶς, ἐποφελήθηκαν ἀπὸ ὀρισμένα λάθη καὶ ἀνεπάρκειες πὺν ἐμφανίστηκαν στὸ κίνημα τῶν μαζῶν, γιὰ νὰ διαδώσουν φήμες καὶ συκοφαντίες καὶ προκαλοῦν παραχές. Ἐξευτελίζουν ἀπροκάλυπτα ἓνα μέρος τῶν μαζῶν χαρακτηρίζοντάς τους «ἀντεπαναστάτες». Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀναπτύξουμε τὴν ἐπαγρύπνησή μας ἀπέναντι σ' αὐτοὺς τοὺς λωποδύτες καὶ νὰ ξεσκεπάσουμε τὶς ἀτιμίες τους.

Κανένα μέτρο δὲν πρέπει νὰ παίρνεται ἐνάντια στοὺς σπουδαστὲς καὶ μαθητὲς τῶν πανεπιστημίων, ἰνστιτούτων, σχολείων μέσης καὶ κατώτερης ἐκπαίδευσης σχετικὰ μὲ προβλήματα πὺν ἐμφανίζονται ἀνάμεσά τους στὴ διάρκεια τοῦ κινήματος, ἐξαιρώντας τοὺς δραστήριους ἀντεπαναστάτες πὺν ἔχουν δώσει φανερὰ δείγματα καὶ πὺν εἶναι ἱκανοὶ γιὰ φόνους, ἐμπερησμούς, δηλητηριάσεις, σαμποτάζ, κλοπὲς κρατικῶν μυστικῶν κλπ... καὶ τῶν ὁποίων οἱ περιπτώσεις πρέπει νὰ διακανονισθοῦν σύμφωνα μὲ τὸ νόμο. Γιὰ νὰ παρεμποδίσουμε κάθε ἐκτροπὴ τῆς πάλης ἀπὸ τὸν κύριο στόχο τῆς, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψουμε νὰ ὑποκινηθεῖ, κάτω ἀπὸ ὁποιοδήποτε πρόσχημα, ἓνα μέρος τῶν μαζῶν νὰ ἀγωνισθεῖ ἐναντίον ἄλλου μέρους τῶν μαζῶν, μιὰ ὁμάδα σπουδαστῶν ἐναντίον ἄλλης ὁμάδας σπουδαστῶν. ἀκόμα κι' ἂν πρόκειται γιὰ πραγματικὰ δεξιὰ στοιχεῖα, τὰ προβλήματα τους πρέπει νὰ διακανονισθοῦν σύμφωνα μὲ τὴν περίπτωσή στὸ τελευταῖο στάδιο τοῦ κινήματος.

8

Σχετικὰ μὲ τὰ στελέχη

Τὰ στελέχη κατατάσσονται σὲ συντομία στὶς ἀκόλουθες τέσσαρες κατηγορίες:

1. Καλὰ.

2. Σχετικὰ καλὰ.

3. Αὐτὰ πὺν διέπραξαν σοβαρὰ λάθη ἀλλὰ πὺν δὲν εἶναι δεξιὰ ἀντικομματικὰ καὶ ἀντισοσιαλιστικὰ στοιχεῖα.

4. Ἐνας μικρὸς ἀριθμὸς ἀντικομματικῶν καὶ ἀντισοσιαλιστῶν δεξιῶν.

Ἀπὸ γενικὴ ἄποψη, οἱ δυὸ πρῶτες κατηγορίες (τὰ στελέχη πὺν εἶναι καλὰ ἢ σχετικὰ καλὰ) ἀποτελοῦν τὴ μεγάλη πλειοψηφία.

Τὰ δεξιὰ ἀντικομματικὰ καὶ ἀντισοσιαλιστικὰ στοιχεῖα πρέπει νὰ καταγγελοῦν ὀλοκληρωτικὰ, νὰ τεθοῦν σὲ μιὰ κατάσταση πὺν νὰ μὴ μποροῦν νὰ βλάψουν καὶ νὰ καταπολεμηθεῖ ἡ λικβινταριστικὴ ἐπιρροή τους. Ταυτόχρονα, θὰ τοὺς ὀδοειχθεῖ μιὰ διέξοδος, ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ ἐπανέλθουν στὸ σωστὸ δρόμο.

9

Σχετικὰ μὲ τὶς ὁμάδες, τὶς ἐπιτροπὲς καὶ τὰ συνέδρια τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης

Πολλὰ νέα πράγματα ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζονται στὸ κίνημα τῆς μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης. Οἱ ὁμάδες καὶ οἱ ἐπιτροπὲς τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης ὅπως καὶ ἄλλες μορφὲς ὀργάνωσης, πὺν δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὶς μᾶζες σὲ πολλὲς σχολὲς καὶ πολλοὺς ὀργανισμούς, εἶναι κάτι τὸ καινούργιο καὶ ἔχουν μιὰ μεγάλη ἱστορικὴ σημασία.

Οἱ ὁμάδες, ἐπιτροπὲς καὶ συνέδρια τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης εἶναι οἱ καλλίτερες μορφὲς ὀργάνωσης μέσα στὶς ὁποῖες οἱ μᾶζες διαπαιδαγωγοῦνται οἱ ἴδιες κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. Ἀποτελοῦν μιὰ ἐξαιρετικὴ γέφυρα πὺν ἐπιτρέπει στὸ κόμμα μας νὰ διατηρεῖ στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὶς μᾶζες. Ἀποτελοῦν ὄργανα ἐξουσίας τῆς προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης.

Ὁ ἀγῶνας πὺν διεξάγει τὸ προλεταριάτο ἐνάντια στὴν παλιὰ σκέψη, στὴν παλιὰ κουλτούρα, στὰ καλὰ ἥθη καὶ συνήθειες πὺν ἔχουν κληροδοτηθεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς ἐκμεταλλεῦσες τάξεις στὴ διάρκεια χιλιετηρίδων, θὰ καλύψει ἀναπόφευκτα μιὰ ἐξαιρετικὰ παρατεταμένη περίοδο. Κατὰ συνέπεια, οἱ ὁμάδες, ἐπιτροπὲς καὶ συνέδρια τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης δὲν πρέπει νὰ εἶναι προσωρινὲς ὀργανώσεις, ἀλλὰ μόνιμες μαζικὲς ὀργανώσεις πὺν θὰ λειτουργήσουν γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα. Εἶναι κατὰλληλες ὄχι μόνο γιὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα καὶ τοὺς κρατικὸς ὀργανισμούς, ἀλλὰ ἐπίσης, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ βασικὸ, στὰ ἐργοστάσια, στὰ ὀρυχεῖα καὶ ἐπιχειρήσεις, στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά.

Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐφαρμοστεῖ ἓνα γενικὸ σύστημα ἐκλογῶν πὺν νὰ μοιάζει μὲ ἐκεῖνο τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ, γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν μελῶν τῶν ὁμάδων καὶ ἐπιτροπῶν τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῶν ἀντιπροσώπων στὰ συνέδρια τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης. Οἱ κατάλογοι τῶν ὑποψηφίων πρέπει νὰ προταθοῦν ἀπὸ τὶς ἐπαναστατικὲς μᾶζες, ὅσοι ἀπὸ πλατεῖες συζητήσεων καὶ οἱ ἐκλογὲς δὲν πρέπει νὰ γίνονται παρὰ ἀφοῦ ἐλεγχθοῦν μὲ συζήτησι οἱ κατάλογοι ἀπὸ τὶς μᾶζες.

Οἱ μᾶζες ἔχουν σὲ κάθε στιγμή τὸ δικαίωμα νὰ κριτικάρουν τὰ μέλη τῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἐπιτροπῶν τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους πὺν θὰ ἔχουν ἐκλεγεί γιὰ τὸ συνέδριο τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης. Τὰ μέλη πὺν ἔχουν ἐκλεγεί καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι μποροῦν νὰ ἀντικατασταθοῦν

μέ εκλογές ή νά ανακληθοῦν ἀπό τίς μάζες μετά ἀπό συζητήσεις, ἐφόσον ἀποδειχθοῦν ἀνεπαρκεῖς.

Οἱ διμάδες, ἐπιτροπές καί συνέδρια τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης στήν ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα ὀφείλουν νά ἀποτελεστοῦν βασικά ἀπό ἀντιπροσώπους τῶν ἐπαναστατῶν σπουδαστῶν καί μαθητῶν. Ταυτόχρονα, πρέπει νά συμπεριλάβουν ἕναν ὀρισμένο ἀριθμὸ ἀντιπροσώπων τῶν ἐπαναστατῶν καθηγητῶν καί ἐργατῶν.

10

Μεταρρύθμιση τῆς ἐκπαίδευσης

Ἡ μεταρρύθμιση τοῦ παλίου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ὅπως καί τῶν παλιῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν καί μεθόδων εἶναι ἕνα ἐξαιρετικά σπουδαῖο καθήκον τῆς μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης πού ἀναπτύσσεται.

Τὸ φαινόμενο τῆς κυριαρχίας στήν ἐκπαιδευτικά μας ἰδρύματα τῶν ἀσπῶν διανοουμένων πρέπει νά ἐξαλειφθεῖ τελείως, στή διάρκεια αὐτῆς τῆς μεγάλης πολιτιστικῆς ἐπανάστασης.

Σε ὅλα τὰ ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα, πρέπει νά ἐφαρμοσθεῖ σέ βάθος ἡ πολιτική πού διατυπώθηκε ἀπὸ τὸ σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ, σύμφωνα μέ τὴν ὁποία, ἡ ἐκπαίδευση πρέπει νά ἐξυπηρετεῖ τὴν πολιτική τοῦ προλεταριάτου καί νά συνδυάζεται μέ τὴν δουλειά τῆς παραγωγῆς, ἔτσι ὥστε ὅλοι αὐτοὶ πού ἐκπαιδεύονται νά μπορέσουν νά ἀναπτυχθοῦν ἠθικά, πνευματικά καί φυσικά γιὰ νά γίνουν καλλιεργημένοι ἐργαζόμενοι πού νά διαθέτουν μιὰ σοσιαλιστική συνείδηση.

Ἡ διάρκεια τῆς φοίτησης πρέπει νά ἐλαττωθεῖ. Τὸ πρόγραμμα σπουδῶν πρέπει νά μειωθεῖ καί νά βελτιωθεῖ. Τὸ ἐκπαιδευτικὸ ὄλικο πρέπει νά ἀλλάξει ριζικά, ὀρισμένο μέρος ἀπ' αὐτὸ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νά ἀπλοποιηθεῖ. Χωρὶς νά πάψουν νά ἀφιερώνονται κυρίως στίς λεγόμενες σπουδές, οἱ σπουδαστές καί οἱ μαθητὲς πρέπει νά μάθουν κι' ἄλλα πράγματα. Μὲ ἄλλα λόγια, ὀφείλουν νά ἐκπαιδευθοῦν ὄχι μόνο στὸ πολιτιστικὸ πεδίο, ἀλλὰ ἐπίσης σὲ ἐκεῖνο τῆς βιομηχανικῆς καί ἀγροτικῆς παραγωγῆς καί τῆς στρατιωτικῆς τέχνης· καί ὀφείλουν νά συμμετέχουν, κάθε φορὰ πού εἶναι ἀναγκαῖο, στοὺς ἀγῶνες τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης κριτικάροντας τὴν ἀστική τάξη.

11

Σχέτικα μέ τὴν κριτική πού γίνεται ὀνομαστικά στὸν τύπο

Διεξάγοντας τὸ μαζικὸ κίνημα τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης, ὀφείλουμε νά συνδυάζουμε τὴν προπαγάνδα τῆς προλεταριακῆς κοσμοαντίληψης, τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ, τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ μέ τὴν κριτική τῆς ἀστικῆς καί φεουδαρχικῆς κοινωνίας.

Πρέπει νά ὁργανώσουμε τὴν κριτικὴ τῶν τυπικῶν ἐκπροσώπων τῆς ἀστικῆς τάξης πού εἰσέδυσαν μέσα στὸ κόμμα, καί τῶν ἀντιδραστικῶν ἀκαδημαϊκῶν «αἰθεντιῶν» τῆς ἀστικῆς τάξης· στὴν κριτικὴ αὐτὴ πρέπει νά συμπεριλαμβάνεται καί ἡ κριτικὴ ὅλων τῶν ἀντιδραστικῶν ἀπόψεων στοὺς τομεῖς τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας, τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς παιδαγωγικῆς, τῶν λογοτεχνικῶν καί καλλιτεχνικῶν ἐργῶν, τῆς λογοτεχνικῆς καί καλλιτεχνικῆς θεωρίας καί τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Κάθε κριτικὴ πού γίνεται ὀνομαστικά στὸν τύπο πρέπει νά ὑποβάλλεται σὲ συζήτηση στὴν κομματικὴ ἐπιτροπὴ τῆς δοσμένης βαθμίδας καί σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις, νά ὑποβάλλεται γιὰ ἐγκρίση στὴν κομματικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ἀνώτερης βαθμίδας.

12

Ἡ πολιτικὴ ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης, στὸ τεχνικὸ καί ὑπαλληλικὸ προσωπικὸ.

Στὴ διάρκεια τοῦ σημερινοῦ κινήματος, πρέπει νά ἐφαρμόσουμε τὴν πολιτικὴ «ἐνότητα-κριτικὴ-ἐνότητα» ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης, στὰ μέλη τοῦ τεχνικοῦ καί ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, ἀρκεῖ νά εἶναι πατριῶτες, πού ἐργάζονται δραστήρια, καί δὲν ἀντιτίθενται στὸ Κόμμα καί τὸ σοσιαλισμὸ καί δὲν συναμοτοῦν μέ τὸ ἐξωτερικόν. Μιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ πρέπει νά δοθεῖ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης καί στὰ μέλη τοῦ τεχνικοῦ καί ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ πού προσφέρουν κάποια συνεισφορά. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κοσμοαντίληψή τους καί τὸ στὴν τῆς δουλειᾶς τους, μποροῦμε νά τοὺς βοηθήσουμε νά τὰ ἀλλάξουν βαθμιαία.

13

Τὰ μέτρα πού πρέπει νά ληφθοῦν γιὰ τὸ συνδυασμὸ τοῦ κινήματος αὐτοῦ μέ τὸ κίνημα τῆς σοσιαλιστικῆς διαπαιδαγώγησης στίς πόλεις καί στὴν ὑπαίθρο.

Τὸ κίνημα τῆς προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης πού ἀναπτύσσεται εἶναι συγκεντρωμένο στὰ πολιτιστικά καί ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα καί τὰ κομματικὰ καθοδηγητικὰ καί κυβερνητικὰ ὄργανα στίς μεγάλες καί μεσαίες πόλεις.

Ἡ μεγάλη πολιτιστικὴ ἐπανάσταση πλούτισε τὸ κίνημα τῆς σοσιαλιστικῆς διαπαιδαγώγησης στίς πόλεις καί στὴν ὑπαίθρο καί τὸ ἔφερε σ' ἕνα πρὶν ἀνώτερο ἐπίπεδο. Πρέπει νά ὁδηγήσουμε αὐτὰ τὰ δύο κινήματα συνδυάζοντας στενὰ τὸ ἕνα μέ τὸ ἄλλο. Πρέπει νά ληφθοῦν μέτρα γιὰ νά γίνει αὐτὸ ἀπὸ τίς διάφορες περιοχές καί τὰ διάφορα τμήματα παίρνοντας ὑπόψη τίς εἰδικές τους συνθήκες.

Στὴν ὑπαίθρο καί στίς ἐπιχειρήσεις πού ὑπάρχουν στὴν πόλη ὅπου ξετυλίγεται τὸ κίνημα τῆς σοσιαλιστικῆς διαπαιδαγώγησης, μποροῦμε νά μὴν ἀλλάξουμε τὰ ἀρχικά μέτρα καί νά συνεχίσουμε τὸ κίνημα σύμφωνα μέ τὰ μέτρα αὐτά, ἂν αὐτὰ εἶναι μελετημένα καί ἐφαρμόζονται μέ ἱκανοποιητικὸ τρόπο. Ἐντούτοις, τὰ προβλήματα πού ὀρθώνει ἡ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση πού ἀναπτύσσεται πρέπει νά ὑποβάλλονται, στὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ συζήτηση στίς μάζες, γιὰ νά φωτιστοῦν καί νά προβληθεῖ ἀκόμα περισσότερο ἡ προλεταριακὴ ἰδεολογία καί νά διαλυθεῖ ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία.

Σε ὀρισμένες περιοχές, μποροῦμε νά πάρουμε τὴ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση σὰν ἄξονα γιὰ νά τραβήξουμε τὸ κίνημα σοσιαλιστικῆς διαπαιδαγώγησης, γιὰ νά προχωρήσουμε στὴν ἐξυγίανση, στὸν πολιτικόν, ἰδεολογικόν, ὀργανωτικόν καί οἰκονομικόν τομέα. Αὐτὸ μπορεῖ νά γίνει ἂν ἡ κομματικὴ ἐπιτροπὴ στίς περιοχές αὐτὲς κρίνει κατάλληλο νά ἐνεργήσει μέ τὸν τρόπο αὐτό.

14

Νὰ κάνουμε τὴν ἐπανάσταση καί νά προωθήσουμε τὴν παραγωγή.

Ἡ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση ἔχει σὰ σκοπὸ τὴν ἐπαναστατικοποίηση τῆς σκέψης τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι ὥστε, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δουλειᾶς νά μπορεῖ νά ἐπιτυγχάνει τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποσότητα, τὴν ταχύτητα, τὴν ποιότητα καί τὴν οἰκονομία. Ὁ-

σο οί μάζες κινητοποιούνται ολοκληρωτικά και τὰ μέτρα πού παίρνονται εἶναι μελετημένα, μπορούμε νὰ ἐξασφαλίσουμε τήν καλή πρόοδο τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης καί τῆς παραγωγῆς, καί νὰ ἔχουμε σίγουρη τήν καλή ποιότητα τῆς δουλειᾶς σέ ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ἡ μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική ἐπανάσταση ἀποτελεῖ μιὰ ἰσχυρή κινητήρια δύναμη στήν ἀνάπτυξη τῆς κοινωνικῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς χώρας μας. Εἶναι ἐσφαλμένο νὰ ἀντιπαραθέτουμε τῇ μεγάλῃ προλεταριακῇ πολιτιστικῇ ἐπανάσταση στήν ἀνάπτυξη τῆς παραγωγῆς.

15

Οἱ ἔνοπλες δυνάμεις

Στις ἔνοπλες δυνάμεις, ἡ πολιτιστική ἐπανάσταση καί τὸ κίνημα τῆς σοσιαλιστικῆς διαπαιδαγώγησης πρέπει νὰ διεξαχθοῦν σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τῆς Στρατιωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος καί τῆς Γενικῆς Πολιτικῆς Διεύθυνσης τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ.

16

Ἡ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ εἶναι ὁ ὁδηγὸς γιὰ δράση στὴ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση.

Στὴ μεγάλῃ προλεταριακῇ πολιτιστικῇ ἐπανάσταση, πρέπει νὰ ἀνεβάσουμε ψηλὰ τὴ μεγάλη κόκκινη σημαία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ καί νὰ θέσουμε τὴν προλεταριακὴ πο-

λιτικὴ στὴν πρώτη γραμμῇ. Τὸ κίνημα γιὰ τὴ μελέτη καί τὴ δημιουργικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἔργων τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ πρέπει νὰ ἀναπτυχθεῖ ἀνάμεσα στὶς πλατεῖες μᾶζες τῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν καί στρατιωτῶν, τῶν ἐπαναστατικῶν στελεχῶν καί τῶν ἐπαναστατῶν διανοουμένων καί ἡ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ πρέπει νὰ θεωρεῖται σὰν ὁδηγὸς γιὰ δράση στὴν πολιτιστικὴ ἐπανάσταση.

Σ' αὐτὴ τὴ μεγάλῃ πολιτιστικῇ ἐπανάσταση πού εἶναι τόσο περιπλοκή, εἶναι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ἀναγκαῖο γιὰ τὶς κομματικὲς ἐπιτροπὲς σὲ ὅλη τὴν κλίμακα, νὰ μελετήσουν καί νὰ ἐφαρμόσουν συνειδητὰ καί μὲ δημιουργικὸ τρόπο τὰ ἔργα τοῦ προέδρου Μάο. Πρέπει προπάντων νὰ μελετήσουν καί νὰ ξαναμελετήσουν τὰ κείμενα τοῦ προέδρου Μάο σχετικά μὲ τὴν πολιτιστικὴ ἐπανάσταση καί τὶς μέθοδες καθοδήγησης τοῦ Κόμματος, τέτοια ὅπως: «Ἡ νέα δημοκρατία», «Ὁμιλίες στὶς συζητήσεις γιὰ τὴν τέχνη καί τὴ λογοτεχνία στὸ Γενάν», «Γιὰ τὴν ὀρθὴ ἐπίλυση τῶν ἀντιθέσεων στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ», «Λόγος πού ἐκφωνήθηκε στὴν Παγκινεζικὴ Συνδιάσκεψη σχετικὰ μὲ τὴ δουλειὰ τῆς προπαγάνδας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας», «Σχετικὰ μὲ τὶς μέθοδες καθοδήγησης», καί «Μέθοδες δουλειᾶς τῶν κομματικῶν ἐπιτροπῶν».

Οἱ κομματικὲς ἐπιτροπὲς σὲ ὅλη τὴν κλίμακα ὀφείλουν νὰ ἐφαρμόζουν τὶς ὁδηγίες πού δόθηκαν αὐτὰ τὰ χρόνια ἀπὸ τὸν πρόεδρο Μάο, νὰ ἐφαρμόζουν τὴ γραμμὴ τῶν μαζῶν: ἐνὰ ξέκινούμε ἀπὸ τὶς μᾶζες γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὶς μᾶζες καί νὰ γινώμαστε μαθητὲς τῶν μαζῶν πρὶν γίνουμε δασκάλοι τους. Πρέπει νὰ πασχίζουμε νὰ ἀποφεύγουμε τὸ μονόπλευρο καί στενοκέφαλο τρόπο σκέψης. Πρέπει νὰ ἐνθαρρύνουμε τὸ διαλεκτικὸ ὄλισμό καί νὰ ἀντιπασσώμαστε στὴ μεταφυσικὴ καί στὸ σχολαστικισμό.

Κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος πού ἔχει ἐπικεφαλῆς τὸ σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ, ἡ μεγάλῃ προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση θὰ κατακτήσει σίγουρα μιὰ μεγαλειώδη νίκη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΔΕΚΑΤΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΙΝΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 34)

συνδέει τὴ θεωρία μὲ τὴν πράξη, πού ἀναπτύσσει στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὶς λαϊκὲς μᾶζες καί πού κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ τίμιο πνεῦμα τῆς αὐτοκριτικῆς. Εἶναι ἓνα προλεταριακὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα πού πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πιδ σκληροὺς τοὺς πιδ ἐπίπονους καί τοὺς πιδ παρατεταμένους καί σύνθετους ἀγῶνες στὴν ἱστορία. Ὁ λαὸς μας εἶναι ἓνας μεγάλος λαός. Ἡ χώρα μας εἶναι μιὰ μεγάλη χώρα. Ὁ στρατός μας εἶναι ἓνας μεγάλος στρατός. Πιστεύουμε σταθερὰ ὅτι κάτω ἀπ' τὴν καθοδήγηση τοῦ μεγάλου ἡγέτη μας, τοῦ σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ, καί τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, οἱ στρατιῶτες καί οἱ πολῖτες ὅλης τῆς χώρας, βασίζόμενοι στὶς δικές τους προσπάθειες καί δουλεύοντας ἐντατικά, θὰ μπορέσουν σίγουρα νὰ ξεπεράσουν τὶς δυσκολίες καί τὰ ἐμπόδια καί νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴ πού τοὺς ἀνάθεσε ἡ ἱστορία, καί σίγουρα δὲν θὰ διαφεῦσουν τὶς προσδοκίες τῶν ἐπαναστατικῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ 11η ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς (πού ἐκλέχθηκε ἀπ' τὸ 8ο συνέδριο) τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, κάνει ἐκκλήση σ' ὅλους τοὺς ἐργάτες, στὰ μέλη τῶν λαϊκῶν κοινοτήτων, στοὺς ἀξιωματικούς καί τοὺς μαχητὲς τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ, στὰ ἐπαναστατικὰ στελέχη, στοὺς ἐπαναστατικούς διανοούμενους, τοὺς ἐπαναστατικούς δασκάλους καί σπουδαστὲς καί στὸ ἐπιστημονικὸ καί τεχνικὸ προσωπικὸ τῆς χώρας νὰ σηκώσουν ἀκόμα ψηλότερα τὴ μεγάλη κόκκινη σημαία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, νὰ ἐνωθοῦν μὲ ὅλους ἐκείνους πού μποροῦν νὰ ἐνωθοῦν μαζί μας, νὰ ὑπερνι-

κήσουν τὴν ἀντίσταση πού προβάλλεται ἀπὸ διάφορες κατευθύνσεις, ἀπὸ τοὺς ἀντεπαναστατικούς ρεβιζιονιστὲς καί τοὺς «ἀριστεροὺς» καί δεξιούς ὀπισθοφυλιστὲς, νὰ ξεπεράσουν τὶς δυσκολίες, τὶς ἐλλείψεις καί τὰ λάθη, νὰ καθαρίσουν τὰ σκοτεινὰ σημεῖα στὸ κόμμα καί τὴν κοινωνία, νὰ φέρουν σὲ πέρας τὴ μεγάλῃ προλεταριακῇ πολιτιστικῇ ἐπανάσταση, νὰ φέρουν σὲ πέρας τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, καί νὰ παλέψουν γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ τρίτου πεντάχρονο, γιὰ τὴν μετατροπὴ τῆς Κίνας σὲ μιὰ ἰσχυρὴ σοσιαλιστικὴ χώρα.

Πρέπει νὰ φλεγώμαστε, ἀπὸ ἡψηλὲς προλεταριακὲς φιλοδοξίες, νὰ τολμοῦμε νὰ ἀνοίγουμε νέους ἀνεξερευνήτους δρόμους καί νὰ σκαρφαλώνουμε σ' ἀπάτητα ἔθνη. Πρέπει νὰ κάνουμε καλὴ δουλειὰ γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τῆς σοσιαλιστικῆς Κίνας, πού ἔχει τὸ ἓνα τέταρτο τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ καί νὰ τὴν μετατρέψουμε σὲ μιὰ ἀπόρρητη χώρα τοῦ προλεταριάτου πού δὲν θ' ἀλλάξει ποτὲ τὸ χρώμα τῆς. Πρέπει νὰ ἀπελευθερώσουμε τὴν Ταϊβάν. Πρέπει ν' ἀνεβάσουμε τὴν ἐπαγρύπνησή μας σὲ μεγάλο βαθμὶ καί νὰ γίνουμε φρουροὶ ἐνάντια σὲ ξαφνικὲς ἐπιθέσεις ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ ἰμπεριαλισμὸ καί τοὺς συμμάχους του. Ἄν τολμήσουν νὰ μᾶς ἐπιβάλλουν τὸν πόλεμο, πὰ 700 ἑκατομμύρια τοῦ Κινέζικου Λαοῦ κάτω ἀπ' τὴν καθοδήγηση τοῦ σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ καί τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας θὰ συντρίβουν τοὺς ἐισβολεῖς καί θὰ τοὺς πετάξουν ἔξω ἀποφασιστικά, ολοκληρωτικά, τελειωτικά.

ΙΣΠΑΝΙΑ:

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕ-
ΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ
ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ
(Μ.Λ.)

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΜΕΤΑ
ΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, οἱ ἰσπανικὲς ὀλιγαρχικὲς κλάσεις — ποὺ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τὶς οἰκογένειες τῶν μεγάλων γαιοκτημόνων καὶ τῶν μεγαλοκεφαλαιούχων — ποὺ ὑποστηρίζονταν ἀπὸ τὸ Βατικανό, τοὺς милитаристές, τὶς φασιστικὲς καὶ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γερμανικοῦ καὶ τοῦ ἰταλικοῦ φασισμού, πῆραν τὰ ὅπλα ἐναντὶα στὸ δημοκρατικὸ καθεστὼς ποὺ εἶχε νόμιμα ἐγκαθιδρυθεῖ.

Ῥότερα ἀπὸ τρία χρόνια ἡρωϊκῆς λαϊκῆς ἀντίστασης, οἱ στασιαστές τῆς 18 Ἰουλίου κατάφεραν νὰ τὴ συντρίβουν. Μπήγοντας τὰ νύχια τους στὸ ἔδαφος τῆς Ἰσπανικῆς Δημοκρατίας ἔσπερναν κάτω ἀπὸ τὰ βήματά τους τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ θάνατο. Ἀρταξάν ἀπὸ τοὺς ἀγρότες τῆ γῆ ποὺ εἶχαν νόμιμα ἀποκτήσει, γιὰ νὰ τὴ δώσουν στοὺς γαιοκτῆμονες· κατέστρεψαν ὅλες τὶς ἐπαναστατικὲς κατακτήσεις τοῦ λαοῦ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἐγκαθίδρυσής του, τὸ φασιστικὸ καθεστὼς ἔγινε γνωστὸ μὲ τὴν ἀνελέγητη τρομοκρατία, τὸ μεσαιωνικὸ σκοταδισμὸ καὶ τὸ ἄτιμο ξεπούλημα τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας στοὺς γερμανοὺς ναζὶ καὶ στοὺς ἰταλοὺς φασίστες μὲ ἀντάλλαγμα τὴ στρατιωτικὴ καὶ διπλωματικὴ ὑποστήριξή τους στὴν ἰσπανικὴ ἀντίδραση.

Ὁ φρανκισμὸς κατέστρεψε τὰ δημοκρατικὰ ἱδρύματα, κατέλυσε τὶς δημοκρατικὲς ἐλευθερίες τοῦ συνέρχεσθαι, συνεταιρίζεσθαι, τοῦ τύπου καὶ τῆς προπαγάνδας, συμπεριλαμβανομένης τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψης καὶ τῆς συνείδησης. Ἔθεσε τὰ δημοκρατικὰ κόμματα καὶ τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα ἐκτὸς νόμου. Τὰ Σπίτια τοῦ Λαοῦ καὶ ὅλα τὰ ἐργατικὰ κέντρα κλείστηκαν. Οἱ ἐθνικὲς ἐλευθερίες τῆς Καταλωνίας καὶ τῆς Ἐνζκουάντι καταργήθηκαν. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ ἐνὸς τρομεροῦ μακελειοῦ ὅπου δεκάδες χιλιάδες ἄτομα σύρθηκαν μπροστὰ σὲ φασιστικὰ ἐκτελεστικὰ ἀποσπάσματα.

Ἡ ἐνίκη τοῦ Μαρτίου 1939 ἐπέτρεψε στὴν ὀλιγαρχία τῶν

μεγαλοκεφαλαιούχων καὶ τῶν μεγαλοκαιοκτημόνων νὰ αὐξήσουν τὴν ἀπάνθρωπη ἐκμετάλλευσή τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἐργαζομένων μαζῶν. Ἐγκαθίδρυσαν συγκεντρωτικὲς συνθῆκες ζωῆς καὶ δουλειᾶς, ὑποχρέωσαν τὸν ἐργάτη σὲ ἐξοντωτικὸν ρυθμὸν δουλειᾶς. Ὁ ξυγὸς τῶν γαιοκτημόνων ἐγκαθιδρύθηκε στὴν ὑπαιθρο καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ τὰ φισσοφειδωδὰ συμβόλαια μισθώσεων ἐπιβλήθηκαν πάλι.

Ἡ χρηματιστικὴ ὀλιγαρχία χρησιμοποίησε τὸ πιστωτικὸ σύστημα, τὶς ὑποθήκες καὶ τοὺς φόρους γιὰ νὰ καταστρέφει τοὺς ἀγρότες καὶ νὰ καταλάβει τὴ γῆ τους. Οἱ χρηματιστικὲς ὀμάδες κατέφυγαν σὲ μεθόδους τοῦ κρατικομονοπωλιακοῦ καπιταλισμοῦ γιὰ νὰ αὐξήσουν, πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τῶν φορολογουμένων, τὴ συσσώρευση, τὴ συγκέντρωση καὶ τὴ συγκεντροποίηση τοῦ κεφαλαίου ἀνάμεσα στὰ χέρια τους.

Ὁ ἡρωϊκὸς πόλεμος ἀντίστασης τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ ἐναντὶα στὸ φασισμὸ δὲν ἦταν ἀνώφελος. Αὐτὸς ἀποτελέσει ἓνα σχολεῖο ὅπου ὁ λαὸς μας ἔμαθε πολλὰ χρήσιμα πράγματα. Ἐμαθε πὼς ἡ ἰσπανικὴ ἀντίδραση, γιὰ νὰ σώσει τὰ τερατώδη προνόμια τῶν γαιοκτημόνων, τῶν κεφαλαιούχων, τοῦ ἀνώτερου κλήρου καὶ τῶν ἄλλων κυρίαρχων, δὲ διστάζει νὰ καταφύγει σὲ κάθε εἶδος αἱματηρῆς βίας καὶ σὲ πᾶν ἀποτρόπαιον ἐγκλήμα ἐναντίον τοῦ λαοῦ καὶ πὼς ποτὲ δὲ θὰ παραιτηθεῖ εἰρηνικὰ ἀπὸ τὴν ἐξουσία. Ἐμαθε πὼς οἱ ἀντιδραστικοὶ δὲν διστάζουν οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ πουλήσουν τὴν πατρίδα μας στοὺς ξένους ὑπερλαϊστὲς γιὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίσουν οἱ τελευταῖοι μὲ τὶς ξιφολόγχες τους ἐναντίον τῶν πατριωτικῶν καὶ δημοκρατικῶν δυνάμεων. Ἐμαθε πὼς ὁ μόνος τρόπος νὰ καταπολεμηθεῖ ἡ ἀντίδραση, εἶναι ἡ διεξαγωγὴ ἐνὸς ἐπίμονου, σκληροῦ, ἐνοπλοῦ ἀγώνα, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶναι ἀπαραίτητο νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ ὑποβληθεῖ σὲ κάθε θυσία.

Ἐμαθε πὼς μόνον ἡ ἐργατικὴ τάξη μπορεῖ νὰ καθοδηγήσει

με σταθερότητα και ως το τέλος την Ισπανική επανάσταση, πώς η ρεπουμπλικανική αστική τάξη και η μικροαστική τάξη δεν έχουν την αναγκαία επιμονή και τόλμη, με συνέπεια την αποκλειστική εναλλαγή στην φασιστική και αντιεθνική εξουσία των ολιγαρχικών κλικών και του ιμπεριαλισμού, και πώς μόνο σε μια λαοκρατική και λαϊκή δημοκρατία ή εργατική τάξη θα πάρει τα ήγνια της εξουσίας.

***

Τα τριάντα αυτά χρόνια του φασισμού είναι τριάντα χρόνια απαλλοτρίωσης της Ισπανίας προς όφελος του ξένου ιμπεριαλισμού. Τριάντα χρόνια στη διάρκεια των οποίων η Ισπανική αντίδραση δεν έπαυε να θυσιάζει τα εθνικά συμφέροντα, την ανεξαρτησία και την ανεκτικότητα της πατρίδας ξεπουλώντας τα στους ιμπεριαλιστές με αντάλλαγμα τη στρατιωτική και πολιτική τους υποστήριξη έναντι του Ισπανικού λαού, που πολέμησε αλλά νικήθηκε.

Αν, στο παρελθόν, ήταν οι γερμανοί και οι Ιταλοί που έπωφεληθήκαν απ' όλα αυτά, από το τέλος του Δευτέρου Παγκόσμιου Πολέμου και πιο ειδικότερα από το 1953, είναι οι γιάγκηδες που μετέτρεψαν την Ισπανία σε αποικία και στρατιωτική βάση.

Ο Φράνκο και η κλίκα έχουν ανοίξει διάπλατα τις πόρτες για να μπουν οι γιάγκηδες δυνάμεις στο εθνικό έδαφος. Έθεσαν στη διάθεση των αμερικανών τα κυριότερα στρατηγικά σημεία της χώρας με μια λέξη, έκαναν την Ισπανία μια χώρα που κατέχεται στρατιωτικά από το στρατό των ΗΠΑ.

Η αμερικανική εισβολή όσον κι' αν φαίνεται σαν «ειρηνική» δεν αποτελεί τίποτε λιγότερο από μια εισβολή. Οι γιάγκηδες έχουν στρατοπεδεύσει στη γη μας πάνω από 15.000 στρατιώτες που ανήκουν στη 65η μεραρχία των «U.S. AIR FORCE», χωρίς να υπολογίσουμε τις χερσαίες δυνάμεις και τις ναυτικές δυνάμεις. Έγκατεστησαν σε όλες τις περιοχές της χώρας στρατιωτικές βάσεις και εγκαταστάσεις, ανάμεσα στις οποίες εκείνες του Τορρεδόν ντε Αρντόρ (Μαδρίτη), Μορόν (Σεβίλλη), Σανγιοθόσο - Βαλαντινούελα (Σαραγόσα), Ρότα (Κάντιξ), Έλ Φερρόλ (Κορόνα), Καρθαγκένα - Σάν Σαβιέρ (Μούρτσια), Μαχόν (Μινόρκα), Φουεντεβεντούρα, Λανσαρότε, όπως και εκείνες της Ταλαβέρα λα Ρεάλ, Άγκοντοίλλιο, Ρέους, Κουάντρο Βιέντος, Άλκάλια ντε Χενάρες, Γκάοντο (στις Κανάριες νήσους), Σάν Πάμπλο, Βιλλαλόμπας, Φουεντεαμπίλλα, Φιγκουέρας, Κουσταντίνα, Ένκόρτα, Λα Αϊτάνα, Σ' Ενκλουζά, κλπ. κλπ. Στο Τορρεδόν βρίσκεται το άρχηγείο της 18ης αεροπορικής Δύναμης των ΗΠΑ.

Εκτός από τις δυνάμεις τους κατοχής στην Ισπανία, οι γιάγκηδες ελέγχουν τις θέσεις-κλειδιά του φρανκικού κρατικού μηχανισμού, ιδιαίτερα την αστυνομία και το στρατό, (και σε ό,τι αφορά τον τελευταίο ειδικότερα το Υπουργείο Αεροπορίας).

Σήμερα η θέληση του Φράνκο και της κλίκας του εξαφάνεται από την επιδοκίμασία των γιάγκηδων αντιβασιλιάδων, των Μπιτλ Νταϊν και των Ντόνοβαν, που έχουν, ισχύ νόμου για την πατρίδα μας. Ο Φράνκο δεν είναι παρά ένας άπληδ σατράπης που εκτελεί τις διαταγές που του δίνει η Ουάσιγκτων.

Η κυριαρχία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην Ισπανία δεν είναι αποκλειστικά πολιτική και στρατιωτική, αλλά εκφράζεται επίσης σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, στον πολιτιστικό και προπάντων στην οικονομική ζωή της χώρας μας.

Οι περισσότερες μεγάλες τραπεζικές, βιομηχανικές, καί έμπορικές επιχειρήσεις έχουν περάσει ήδη, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, στα χέρια των Γιάγκηδων. Αν και είναι πάρα πολλές, μπορούμε να αναφέρουμε έδω μερικώς: Μπανέσκο, Προμίζα, Διεθνή Τράπεζα, Έμπορική Τράπεζα για την Αμερική, INTERNATIONAL FACTORS S.A., HAUTS FOURNEAUX DE BISCATE, BABCOCK-WILCOX, LA MACHINE TERRESTRE ET MARITIME, Ίμπεν-

τούερο, Τζένεραλ Ελέκτρικα, COUSTRUCTION NATIONALE DE MACHINERIE ELECTRIQUE, FERRO-ALLIAGES ET ELECTROMETAUX S.A., Φοίμοτορ, DOW-UNQUINESA, PROQUIBER, SNIACE, Γιούνιον Έσπανιόλ ντες Έξπλοϊτς, Μότορ Ίμπερικα, Πέρινκς Ισπανία, Μπαρρόερος Ντίτζελ, Φιρεστόουν, Τζένεραλ Φάμπρικα ντε Γκωσώ, COMPAGNIE GENERALE DES TABACS DES PHILIPPINES, MINES DE RIO TINTO, ALAS PUBLICIDAD S.A., REPESA, CAMPSA, κλπ...

Όλα τα πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά, δικαστικά, πολιτιστικά κλπ. προβλήματα, που τίθενται στον Ισπανικό λαό είναι, κατά συνέπεια, συνδεδεμένα με το πρόβλημα της εθνικής ανεξαρτησίας, δηλαδή, της απελευθέρωσης της από τον αμερικανικό ζυγό. Όσο ή χώρα μας δεν έχει απαλλαγεί από τη γιάγκη κυριαρχία, δεν μπορεί να τεθεί πρόβλημα ούτε πραγματικού εκδημοκρατισμού της πολιτικής της ζωής, πολύ περισσότερο εξάλειψης των φεουδαρχικών απολειμμάτων που υπάρχουν πάντοτε στις παραγωγικές σχέσεις και στο έποικοδόμημα, και πολύ περισσότερο διάλυσης της διάθροσης της ιδιοκτησίας της γης και των μονοπωλίων που καταπνίγουν το λαό μας και κάνουν βασανιστική την ανάπτυξή του.

Το γεγονός της γιάγκη κυριαρχίας το 1953 —μακριά από το να θέσει τέλος— έπεδείνωσε την εκμετάλλευση και την καταπίεση της εργατικής τάξης και των μεγάλων εργαζομένων μαζών της χώρας μας. Στην άκροεστη απληστία της πουλημένης και διεφθαρμένης «ισπανικής» ολιγαρχίας, ήρθε να προστεθεί η άρπαγή και η ληστεία των τσακαλιών του αμερικανικού κεφαλαίου. Ποτέ η εκμετάλλευση της εργατικής τάξης της Ισπανίας δεν είχε φθάσει σε τόσο μεγάλο βαθμό όσο σήμερα. Ποτέ ένα τόσο σημαντικό μέρος του προϊόντος της Λαγασίας του Ισπανικού προλεταριάτου δεν είχε φουσκώσει τόσο τα κέρδη των εκμεταλλευτών (και που επιπλέον, είναι και ξένοι εκμεταλλευτές: αφού σήμερα το αμερικανικό κεφάλαιο είναι ο κυριότερος εκμεταλλευτής των Ισπανών εργατών). Το Βιετνάμ, το Κογκά και ο Άγιος Δομίνικος μās διδάσκουν πώς δεν υπάρχει βέλγλημα, κάθε αποτορπάια πράξη, που να μη τη διαπράξει ο ιμπεριαλισμός, όταν πρόκειται για την υπερόψηση των οικονομικών συμφερόντων του στις χώρες που έχει υποτάξει στο ζυγό του.

Χωρίς ένα αδιάλλακτο, επίμονο ως το θάνατο αγώνα, ενάντια στο ζυγό του γιάγκη ιμπεριαλισμού, έναν αγώνα σε όλους τους τομείς (ιδεολογικό, κοινωνικό ή διεκδικητικό, πολιτικό και στρατιωτικό), ο αντιφρανκικός αγώνας δεν έχει κανένα νόημα. Ένας «αντιφρανκικός» αγώνας που δεν θα είναι ταυτόχρονα και κύρια αντιιμπεριαλιστικός και πατριωτικός αγώνας, θα είναι μια απάτη, ένας εμπαιγμός. Πρέπει να δυσπιστούμε σ' αυτά τα αντιφρανκικά ψέμματα. Να αγωνιζόμαστε ενάντια στο βαλές θέλοντας να σώσουμε το άρπεντικό, είναι σαν να αλλάζουμε τη λαμαριά του σκύλου. Είναι σαν να προσφέρουμε στους ίδιους τους γιάγκηδες όπως οι λακές, ανταλλάγματα.

Σήμερα, ο γιάγκη ιμπεριαλισμός προσπαθεί να δέσει ακόμα περισσότερο τη χώρα μας στο πολεμικό του άρμα, ιδιαίτερα εντάσσοντάς την στο μπλόκ του ΝΑΤΟ. Οι σκοποί στους οποίους αποβλέπει ο ιμπεριαλισμός προτείνοντας την ένταξη της Ισπανίας στο ΝΑΤΟ είναι καθαροί: από το ένα μέρος, να καλύψει την αμερικανική στρατιωτική κατοχή της χώρας μας κάτω από το πέπλο της πολυμερούς «άμυνας» από την άλλη μεριά, να δώσει στο φρανκικό κράτος, που είναι ολοκληρωτικά φέουδο των ΗΠΑ, τη δυνατότητα να παίζει ένα πιο δραστήριο ρόλο στην ευρωπαϊκή πολιτική τους, δηλαδή, να χρησιμοποιήσει το σημερινό φρανκισμό, ή τον μελλοντικό νεοφρανκισμό σαν ένα όργανο της γιάγκη διπλωματίας και της γιάγκη στρατηγικής στην Ευρώπη. Πίσω από τους δυο αυτούς σκοπούς, οι ιμπεριαλιστές θέλουν να ενισχύσουν ακόμα την κυριαρχία τους στη χώρα μας, μάζοντας την Ισπανία στο ΝΑΤΟ. Σήμερα, ήδη, και σύμφωνα με αυτόν τον φρανκικό τύπο, προβλέπεται πώς θα σταλούν στην Ισπανία 30.000 στρατιώτες των αμερικανικών δυνάμεων που σταθμεύουν στη Γαλλία. Η είσοδος της φρανκικής Ισπανίας

στο NATO θα δώσει στους γιάγκηδες ένα επαρκές πρόσχημα για να αναδιοργανώσουν ολοκληρωτικά το φρανκικό κρατικό μηχανισμό έτσι ώστε να θέσουμε ακόμα καλλίτερα απ' ό,τι προηγούμενα, όλα τα τμήματα και τα παρακάδια του κάτω από τον άμεσο έλεγχο τους· για να αυξήσουν τις γιάγκηδες υπηρεσίες πληροφοριών στην Ισπανία και να διευθύνουν ακόμα καλλίτερα τους μοχλούς της οικονομίας, των δημόσιων οικονομικών, την πολιτική και την πολιτιστική ζωή της χώρας μας.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός καταλαβαίνει πως για να εντάξει το φρανκικό κράτος στο NATO, είναι απαραίτητο να προχωρήσει σε όρισμένες πολιτικές μονοθέρες. Πρέπει να εξαπατήσει τον ισπανικό λαό κάνοντάς τον να πιστέψει πως η είσοδος της Ισπανίας στο NATO είναι το προμήνυμα του «εκδημοκρατισμού» της δικτατορίας και μια «επιτάχυνση της ανάπτυξης». Πρέπει επίσης να εξαπατήσει την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη κάνοντάς την να πιστέψει πως το φρανκικό καθεστώς δεν είναι πια αυτό που ήταν, πως βρίσκεται στην πορεία της αλλαγής του από τις φασιστικές του πλευρές (για να χρησιμοποιήσουμε την περίφημη έκφραση του άποστάτη Σαντιάγο Καρίλλο).

Απατώντας σ' αυτή τη μεγάλη μονούθρα, όλοι οι πράκτορες του γιάγκηκου ιμπεριαλισμού στην Ισπανία δεν παύουν να αναπτύσσουν μια ξέφρενη δραστηριότητα εδώ και αρκετούς μήνες. Από την μια πλευρά, ενεργούν για τον αποκεφαλισμό του πατριωτικού και αντιαμερικάνικου κινήματος του ισπανικού λαού καταστρέφοντας την αγωνιστική πρωτοπορεία του: το Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας (Μ.Α.). Για το σκοπό αυτό, πολλαπλασιάζουν τις καταδιώξεις, τις αστυνομικές επιχειρήσεις στις όποιες συμμετέχουν συνεργαζόμενες, ή C.I.A. και η Πολιτική Κοινωνική Ταξιαρχία. Επιτίθενται επίσης στις μαζικές, έξωκομματικές, πατριωτικές οργανώσεις, όπως στην O.S.O. και στη F.U.D.E.

Από την άλλη πλευρά, τα ανδρείκελα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην Ισπανία προσπαθούν ν' ανοίξουν το δρόμο στην παρωδία της «φιλελευθεροποίησης» και του «εκδημοκρατισμού» του φρανκικού κράτους. Γενικά, οι φιλοαμερικάνικες ολιγαρχικές ομάδες κλίνουν προς τη «φόρμουλα» της παλιννόθεσης της μοναρχίας στο πρόσωπο του μνηστήρα Ντόν Χουάν. Η μοναρχία αυτή, κάτω από μια «συνταγματική» μεταμφίεση, θα είναι η συνέχιση του φρανκισμού, στολισμένου με «παλατινές γιορτές», με μια «πολλαπλότητα» αντιδραστικών και φιλοαμερικάνικων «κομμάτων», με μια «Βουλή» που θα σκαρωθεί, που θα είναι το φύλλο συκής του δουροδόκου απολυταρχισμού.

Αυτή η αντιδραστική και φιλοαμερικάνικη μοναρχία θα επιβληθεί μέσω επινόησης ενός είδους «δημοψηφίσματος», ή «εκλογών». Εκλογές, ενώ θα υπάρχει ο τερατώδης και υπερεγκληματικός φρανκικός κρατικός μηχανισμός! Εκλογές κάτω από το καθεστώς της αμερικάνικης στρατιωτικής κατοχής, κάτω από τον έλεγχο των αμερικάνικων υπηρεσιών!

Νά αυτό που προτείνουν όλοι οι πωλημένοι στον γιάγκηκο ιμπεριαλισμό πολιτικοί, από τους καθολικούς Ρουίς Χιμένες και Μαρτίν Αρτάγιο, περνώντας από την Όπου Ντέι και την Ισπανική Ένωση, μέχρι το σοσιαλφασίστα Τίερνο Γκαλδάν και το ρεβιζιονιστή Σαντιάγο Καρίλλο.

Όλοι αυτοί μιλάνε για ένα «εθνικό» και «εκλογικό» «πέρασμα». Όλοι αυτοί θέλουν να υπάρχουν στην Ισπανία αμερικάνικες δυνάμεις κατοχής (εκτός από μερικούς, πιδ πανούργους, που διαβεβαιώνουν υποκριτικά: «άποκλειστικά σε ένα πρώτο στάδιο»). Όλοι αυτοί πλέκουν εγκώμια στην αίματη φάρα της «φιλελευθεροποίησης» της φρανκικής δικτατορίας και συνεννοούνται με τον Φράγκα Τριμπάρνε και την κλίκα του.

Δεν υπάρχει άναμσα σ' όλους αυτούς καμιά βασική διαφορά παρά το γεγονός, πως επειδή απευθύνουν τη δημαγωγία τους σε διαφορετικά τμήματα του πληθυσμού, τα λόγια τους δεν συμπέτουν πάντοτε και ύποχρεώνονται να κάνουν άμοιβαία κριτική σε διάφορα δευτερεύοντα προβλήματα.

Στην προσπάθειά τους να στηρίξουν αυτή την ψεύτικη και

διεφθαρμένη «δημοκρατία», που θα είναι παρά η συνέχιση του φρανκισμού, οι χρουστοσφυικοί ρεβιζιονιστές (Σαντιάγο Καρίλλο και Σία) επιζητούν να της δώσουν μια «εργατική βάση» στηριζόμενοι σε όρισμένα απεργοσπαστικά συνδικάτα στα οποία συμμετέχουν οι κληροφασίστες συνδικαλιστές (που εκπροσωπούνται από τους CACIQUES των Η.Ο.Α.Σ.) μαζί με τους σοσιαλδημοκράτες της δεξιάς και τους ρεβιζιονιστές.

Οι ρεβιζιονιστές έχουν πάρει ήδη τους καρπούς της συνεργασίας τους με τη δικτατορία. Οι σμπόροι της Πολιτικο-Κοινωνικής Ταξιαρχίας και οι φρανκιστές δικαστές που κνηγοούν μανιασμένα το κόμμα μας και τις πατριωτικές οργανώσεις, έχουν πάθει μυωπία μπροστά στη «δραστηριότητα» που αναπτύσσει ο ισπανικός ρεβιζιονισμός. Οι γιάγκηδες και οι λακέδες τους βλέπουν στην αύξηση της καπιλιστικής επιρροής το καλλίτερο μέσο για να αφανίσουν τον πατριωτικό και επαναστατικό αγώνα του λαού μας.

Αυτοί που συμμετέχουν στις αντιδραστικές μονοθέρες που ξευφαίνουν οι ιμπεριαλιστές, επικαλούνται την αποκαλούμενη ανάγκη «της αποτροπής ενός νέου εμφυλίου πολέμου». Σαν να είχε σταματήσει ο εμφύλιος πόλεμος! Οι φασίστες διεξάγουν αδιάκοπα εμφύλιο πόλεμο έναντιον του λαού από το 1936. Η μόνη διαφορά που ύπηρχε είναι ότι στη διάρκεια των είκοσι τελευταίων χρόνων, αυτός ο εμφύλιος πόλεμος χαρακτηριζόταν από το γεγονός πως τα χτυπήματα κατευθύνονταν πάντοτε στην ίδια πλευρά και πως εκείνη που σκότωνε ήταν πάντοτε η άλλη πλευρά. Αντιτασσόμενοι σε ένα νέο εμφύλιο πόλεμο, οι ρεβιζιονιστές και οι φίλοι τους δεν αντιτάσσονταν στον πόλεμο των αντιδραστικών έναντιον του λαού, αλλά αποκλειστικά στο λαϊκό πόλεμο έναντιον των αντιδραστικών και των ιμπεριαλιστών.

Σ' αυτή την επίσημη στιγμή, της τριακοστής επετείου της άτιμης φασιστικής επίθεσης, το Μαοξιστικό-Λενινιστικό Κομμουνιστικό Κόμμα δηλώνει πως δεν αποδέχεται και δεν θα αποδεχτεί καμιά «εθνική συμφιλίωση» με τις δυνάμεις που σήκωσαν τα όπλα ενάντια στην ισπανική δημοκρατία στις 18 Ιουλίου. Δεν μπορούμε να αποδεχθούμε τη «ελακώδη» πολιτική λήθης του παρελθόντος που θέλει να μās επιβάλει ο Καρίλλο. Η πολιτική αυτή σημαίνει τη νομιμοποίηση της φασιστικής εξέγερσης τις 18 Ιουλίου και την παραδοχή της ύπαρχουσας κατάστασης, δηλ. του να συνεχίσει η Ισπανία να είναι μια αποικία των ΗΠΑ.

***

Στην παρούσα στιγμή, για να αντιμετωπισθούν οι μονοθέρες που ξευφαίνονται από το γιάγκηκο ιμπεριαλισμό, το φρανκισμό και το χρουστοσφυικό ρεβιζιονισμό, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας (Μ.Α.) πιστεύει πως είναι αναγκαίο να εκτεθεί σε χοντρές γραμμές το πρόγραμμά του για τη φάση αυτή της εθνικοδημοκρατικής επανάστασης (επανάσταση που έχει ένα αντιιμπεριαλιστικό, αντιλατιφουντιστικό και αντιμονοπωλιακό περιεχόμενο).

Το πρώτο σημείο του προγράμματος αυτού είναι η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ, ή απελευθέρωση της Ισπανίας από τον αμερικάνικο ζυγό. Αυτό σημαίνει:

— Απομάκρυνση των δυνάμεων κατοχής του γιάγκηκου ιμπεριαλισμού από το εθνικό έδαφος.

— Όλες οι γιάγκηκες στρατιωτικές βάσεις και εγκαταστάσεις στην Ισπανία θα ανήκουν στο λαϊκό δημοκρατικό κράτος και στις ένοπλες πατριωτικές του δυνάμεις.

— Ακύρωση όλων των συνθηκών που υπέγραψε η φρανκική κυβέρνηση με τους γιάγκηδες ιμπεριαλιστές στις 26 Σεπτεμβρίου 1953 που ανανεώθηκαν δέκα χρόνια αργότερα, όπως και όλων των συνθηκών που έκλεισε ο φρανκισμός με τις ΗΠΑ ή οποιαδήποτε άλλη χώρα που ζημιώνουν τα εθνικά συμφέροντα.

— Εθνικοποίηση όλων των επιχειρήσεων που ελέγχονται από το αμερικάνικο κεφάλαιο, είτε άμεσα είτε έμμεσα. Η εθνικοποίηση των επιχειρήσεων αυτών δεν θα ζημιώσει ούτε

στο ελάχιστο τις μικρές και μεσαίες ισπανικές επιχειρήσεις· αντίθετα τα συμφέροντά τους θα προστατευθούν και θα διασφαλισθούν.

— Διακοπή των διπλωματικών σχέσεων με τις ΗΠΑ όσο ή κυβέρνηση της Ουάσινγκτον δεν θα αποδέχεται την αποκατάστασή τους στη βάση της ειρηνικής συνύπαρξης, της μη επέμβασης και της μη επέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις, του σεβασμού της ανεξαρτησίας μας, της εθνικής κυριαρχίας μας και της εδαφικής μας ακεραιότητας, στη βάση της ισότητας και του αμοιβαίου όφελους.

— Βοήθεια στις επιστημονικές έρευνες και προστασία της ισπανικής τεχνικής· εγκαθίδρυση φραγμών εναντίον της διείσδυσης ξένων φιδιών που απαλλοτριώνουν την οικονομική ανεξαρτησία της χώρας.

— Οικοδόμηση μιᾶς ανεξάρτητης εθνικής οικονομίας που να ἀγκυλιάζει όλους τους παραγωγικούς κλάδους και υπηρεσίες. Έφαρμογή της αρχής της στήριξης στις δικές μας δυνάμεις. Άρνηση κάθε «βοήθειας» ή πιστώσεων από μέρους οργανισμών που ἐλέγχονται από το γιάγκικο ιμπεριαλισμό (πέτοιους όπως την BANQUE MONDIALE, την EXPORT - IMPORT BANK κλπ.).

— Άνεξάρτητη εξωτερική πολιτική. Άπομάκρυνση από όλους τους στρατιωτικούς και οικονομικούς συνασπισμούς που ἐλέγχονται (από το γιάγκικο ιμπεριαλισμό (όπως το ΝΑΤΟ, και την Κοινή Άγορά)).

— Άποκατάσταση φιλικών σχέσεων με τη Λαϊκή Κίνα και με όλες τις χώρες που ἀντιτίθενται στην αμερικάνικη φιλοπόλεμη και ἐπιθετική πολιτική. Άλληλεγγύη με το Βιετνάμ και με όλους τους λαούς που αγωνίζονται για την εθνική τους ανεξαρτησία.

Το δεύτερο σημείο του προγράμματος του Κόμματός μας είναι η ΕΠΙΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΜΙΑΣ ΛΑΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΛΑ-ΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ. Αυτό σημαίνει:

— Διάλυση του φρανκικού κρατικού καταπιεστικού μηχανισμού: του στρατού, της αστυνομίας, της μυστικής αστυνομίας, των διευθυντικών οργάνων της δικαιοσύνης) όπως και των ἐκκλησιαστικών δικαστηρίων. Διάλυση επίσης των άλλων κρατικών γραφειοκρατικών σωμάτων των φιλογιάγκικων, φασιστικών και ἐκφυλισμένων στοιχείων. Διατήρηση στις θέσεις τους των στρατιωτικών και πολιτικών υπαλλήλων που η στάση τους θα είναι πατριωτική και στάση σεβασμού της λαϊκής θέλησης.

— Δημιουργία ενός ολοκληρωτικά νέου, δημοκρατικού κρατικού μηχανισμού κάτω από τον έλεγχο των λαϊκών οργάνων, το καθέκον του οποίου θα είναι η εξυπηρέτηση των πλατειών λαϊκών μαζών. Όλοι οι υπεύθυνοι κρατικοί λειτουργοί μπορούν να ανακληθούν σε οποιαδήποτε στιγμή από τις θέσεις τους, με λαϊκή πρωτοβουλία, με τη μεσολάβηση των ἀμερόνων ἀντιπροσωπευτικών σωμάτων.

— Έλευθερία συγκέντρωσης, οργάνωσης (πολιτικής και συνδικαλιστικής), του τύπου και της προπαγάνδας για όλο το λαό. Κατοχύρωση της ελεύθερης άπεργίας.

— Η κυρίαρχη εξουσία του λαού θα ασκείται μέσω της Έθνικής Λαϊκής Συνέλευσης, που θα ἐκλέγεται με την καθολική, ίση, άμεση και μυστική ψηφοφορία. Η έντολή των αντιπροσώπων στην Έθνική Λαϊκή Συνέλευση μπορεί να ανακληθεί σε οποιαδήποτε στιγμή από τους ἐκλογείς.

— Δεν θα παραχωρηθούν πολιτικά δικαιώματα στους μεγαλοαποκτήμονες, στους μεγιστάνες του πλούτου, στους ιδιοκτήτες του «Κινήματος» και του φρανκικού κρατικού μηχανισμού όπως και στους άλλους ἐξέχοντες πράκτορες του γιάγκικου ιμπεριαλισμού. Θα διαλυθούν οι φασιστικές και φιλοαμερικάνικες οργάνώσεις. Θα παραπεμφθούν σε λαϊκά δικαστήρια οι δολοφόνοι και βασανιστές της Πολιτικο-Κοινωνικής Ταξιαρχίας, οι αμερικάνοι κατάσκοποι και οι φασίστες ληστές.

— Χωρισμός της Έκκλησίας από το Κράτος. Άπόλυτη δημοκρατική έλευθερία: κανένας δεν θα διώκεται ή θα ἐνοχλείται

γιατί πιστεύει σε ένα δόγμα ή δεν πιστεύει σε κανένα. Θα απαγορευθεί η επέμβαση του Βατικανού στις εσωτερικές υποθέσεις της πατρίδας μας.

— Άναγνώριση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης στην Καταλωνία, στην Έουζκάντια, στη Γαλικία και σε οποιαδήποτε άλλη ισπανική περιοχή ἐφόσον το ζητήσει ο λαός της. Έμεις, οι κομμουνιστές, προτείνουμε η Ίσπανική Λαϊκή Δημοκρατία να έχει δημοσπονδιακό χαρακτήρα και κατά συνέπεια οι εθνικές μειονότητες — αν αποφασίσουν ἐθελοντικά να παραμείνουν στα πλαίσια της ισπανικής λαϊκής δημοκρατίας — θα ἐκλέγουν χωρίς επέμβαση της κεντρικής εξουσίας, τους αυτόνομους κυβερνητικούς τους οργανισμούς.

Η Λαϊκή Δημοκρατία θα πραγματοποιήσει μιᾶ ἀγροτική μεταρρύθμιση που θα δώσει τη γῆ σ' αὐτούς που τη δουλεύουν. Σχετικά μ' αυτό, θα τεθούν σε ἐφαρμογή τα ἀκόλουθα μέτρα:

— Δήμευση, χωρίς ἀποζημίωση, όλων των ἀγροτικών ἐμεταλλεύσεων που ξεπερνούν τα 200 ἐκτάρια και δωρεάν διανομή τους ανάμεσα στους ἐργάτες γῆς και στους φτωχούς ἀγρότες που δεν διαθέτουν ἐπαρκή γῆ για να ζήσουν.

— Κατάργηση της ἀγοραπωλησίας της γῆς, των ἐμφυτευτικών μισθώσεων, της μισακρίκης ἐκμίσθωσης και όλων των άλλων φεουδαρχικών ἐπιβιώσεων που ὑπάρχουν ἀκόμα στην ισπανική θύαυρο.

— Η λαϊκοδημοκρατική εξουσία θα βοηθήσει τους ἀγρότες χορηγώντας τους χαμηλότοκες και μακροπρόθεσμες πιστώσεις, σπόρους, λιπάσματα, γεωργικά ἐργαλεία, φάρμακα για την καταπολέμηση των ἀσθενειών κλπ.

— Στην περίπτωση που οι ἀγρότες ἀποφασίσουν ἐθελοντικά, να συγκεντρώσουν συνεταιρισμούς, το κράτος θα τους ἐξασφαλίσει μιᾶ συνεχή βοήθεια, σε όλους τους τομείς, που να ἐννοεί την ἀνάπτυξη της κολлекτιβοποίησης της ἀγροτικής οικονομίας.

— Οι μεσαίοι ἀγρότες θα έχουν τη δυνατότητα να πάρουν ολόκληρη τη γῆ που καλλιεργούν, το κράτος θα ἀναλάβει να ἀποζημιώσει τους σημερινούς ιδιοκτήτες, ἐκτός αν πρόκειται για μεγαλοαποκτήμονες και CACIQUES.

Ένας άλλος μετασχηματισμός κεφαλαιώδους σημασίας θα είναι η ἐξάλειψη των μονοπωλίων πᾶν ἔργου που ἀπαιτεί την ἐφαρμογή των ἀκόλουθων μέτρων:

— Έθνικοποίηση των μεγάλων τραπεζών, των μεγάλων ἀσφαλιστικών ἐπιχειρήσεων, των ορυχείων, του δασικού πλούτου, των μεγάλων μεταφορικών μέσων και των συγκοινωνιών, της ηλεκτρικής ἐνέργειας, των ναυπηγείων, των μεγάλων σιδηροδρομικών και χημικών βιομηχανιών όπως και των μονοπωλίων άλλων παραγωγικών κλάδων. Ο μετασχηματισμός των σημερινών μονοπωλίων σε κρατικά μονοπώλια.

— Η ἐθνικοποίηση θα συνεπφέρει το πέρασμα στα χέρια του κράτους των κυριότερων πακέτων μετοχών των ἐπιχειρήσεων αὐτών που κατέχουν σήμερα οι μεγιστάνες του πλούτου και οι ιμπεριαλιστές. Άλλά δεν θα παραβλεφθούν τα συμφέροντα των μεσαίων μετόχων.

— Η διαχείριση των ἐθνικοποιημένων ἐπιχειρήσεων θα γίνεται από το κράτος κάτω από το δημοκρατικό έλεγχο των ἐργαζομένων. Η διαχείριση αὐτή θα πραγματοποιείται σύμφωνα με ένα συγκεντρωτικό σχεδιασμό και μιᾶ μακρόχρονη προοπτική. Στη συζήτηση και την ἐπεξεργασία των οικονομικών σχεδίων πρέπει να συμμετέχουν οι κοινωνικές οργάνώσεις της χώρας όπως και πλατειές μάζες των ἐργαζομένων.

Η ἐξάλειψη των χρηματιστικών μονοπωλίων και το πέρασμα στα χέρια του λαϊκού δημοκρατικού κράτους του πλούτου που διαθέτει σήμερα μιᾶ ὀλιγαρχική μειοψηφία θα ἐπιτρέπει το τεράστιο ἀνέβασμα του βιοτικού ἐπιπέδου των πλατειών ἐργαζομένων μαζών. Το Κόμμα μας όπως είναι φυσικό, ἀπασχολείται ιδιαίτερα με τα συμφέροντα της ἐργατικής τάξης για τα ὅποια διακηρύσσει τις ἀκόλουθες βελτιώσεις:

— Έφαρμογή της αρχής «για ἴση δουλειά, ἴσες ἀποδοχές»

για τις γυναίκες και τους νέους.

—Μια μεταβλητή κλίμακα αποδοχών που θα καθορίζει αυτόματα την άνοδο των αποδοχών παράλληλα με τις διακυμάνσεις του κόστους ζωής:

—ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ εβδομάδα εργασίας 40—44 ωρών (και λιγότερο από 40 ώρες στα δρυχεία και στις ανθυγιεινές εργασίες) με ένα μισθό που να επιτρέπει σε μια οικογένεια να ζήσει άνετα χωρίς να καταφεύγει σε συμπληρωματικές ώρες.

—Ετήσια άδεια από τρεις εβδομάδες μέχρι ένα μήνα.

—Εφαρμογή της μεταβλητής κλίμακας στα οικογενειακά επιδόματα όπως και σ' αυτά που θα χορηγούνται σε περίπτωση ατυχήματος, ανικανότητας, αποχώρησης και αναγκαστικής διακοπής της δουλειάς.

—Δημοκρατική αναδιοργάνωση της κοινωνικής ασφάλισης με συμμετοχή των εργαζομένων στη διοίκησή της.

—Ανάμεσα στις βελτιώσεις που το Κόμμα μας διακηρύσσει για όλο το λαό, πρέπει να σημειωθούν:

—'Η φορολογική μεταρρύθμιση. 'Η ύποχρεωτική καθιέρωση της μέσης εκπαίδευσης. Τα οικογενειακά επιδόματα πρέπει να βοηθάνε στις ανάγκες των παιδιών της σχολικής ηλικίας. Το κράτος θα δώσει υποτροφίες στους νέους των εργαζομένων οικογενειών που έχουν επιδείξει ταλέντο και κλίση για ανώτερες σπουδές. Μόνο το κράτος μπορεί να απαντήσει ακαδημαϊκούς τίτλους.

—Όλοι οι μετασχηματισμοί πρέπει να συνοδευσθούν με μέτρα που να επουλώνουν τις πληγές που προξενήθηκαν στα τριάντα χρόνια της φασιστικής εξουσίας:

—Θα εξασφαλισθεί, στην πιο σύντομη προθεσμία, ο επαναπατρισμός όλων των ισπανών, που για τον ένα ή τον άλλο λόγο, υποχρεώθηκαν να εγκαταρυσθούν και που θέλουν να επιστρέψουν στην πατρίδα.

—'Αποκατάσταση των εργατών και υπαλλήλων, τόσο του κράτους όσο και των ιδιωτικών επιχειρήσεων, που απολύθηκαν ή έγιναν θύματα άντεγκτήσεων για τις πατριωτικές και δημοκρατικές τους πεποιθήσεις ή για την επαναστατική τους δραστηριότητα.

—'Αποζημίωση όλων των θυμάτων του φρανκισμού με μια ειδική προσοχή για τις χήρες και τα ορφανά.

—Κατάσχεση του συσσωρευμένου πλούτου που βρίσκεται στα χέρια των λακέδων και των συνεργατών του γιάγκικου ιμπεριαλισμού.

Ποιός είναι ο δρόμος που θα μās οδηγήσει προς αυτές τις πατριωτικές και δημοκρατικές κατακτήσεις; Δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον επαναστατικό αγώνα των μαζών στον οποίο ανώτερη μορφή πάλης είναι η ένοπλη εξέγερση. Πρέπει να αρχίσουμε με κατώτερες μορφές μαζικού αγώνα, με απεργίες, διαδηλώσεις, για να ανεβάσουμε τον αγώνα αυτό σε όλο και πιο ανώτερες μορφές - συγκρούσεις, έφοδους, στάσεις, εξεγέρσεις. 'Ο ένοπλος αγώνας, ή επανάσταση, είναι το μοναδικό μέσο για να συντρίψουμε και να αφοπλίσουμε τις τρομοκρατικές δυνάμεις της αντίδρασης και του ιμπεριαλισμού.

'Ο ένοπλος αγώνας, ή πανεθνική επανάσταση εναντίον των γιάγκηδων εισβολέων και των λακέδων τους δεν είναι καθήκον ενός μόνου κόμματος. Είναι το ιερό καθήκον όλων των πατριωτών ισπανών που για να το πραγματοποιήσουν, οφεί-

λουν να ένωθούν σε ένα πλατύ και ισχυρό 'Επαναστατικό 'Εθνικό Δημοκρατικό Μέτωπο.

Το πρόγραμμα που προτείνει το Κόμμα μας για τη συγκρότηση του Μετώπου αυτού δεν ενδιαφέρει μόνο την εργατική τάξη (αν και είναι η κυριότερη δύναμη που ενδιαφέρεται γι' αυτό). 'Ενδιαφέρει επίσης όλη την άγροτιά, τη μικροαστική τάξη και την μη συνδεμένη με το γιάγκικο κεφάλαιο εθνική αστική τάξη. Το Κόμμα μας νομίζει πως στο 'Επαναστατικό 'Εθνικό Δημοκρατικό Μέτωπο πρέπει να πάρουν μέρος οι πατριώτες όλων των ιδεολογιών: κομμουνιστές, σοσιαλιστές, ρεπουμπλικάνοι, φιλελεύθεροι, χριστιανοδημοκράτες, προοδευτικοί, βάσκοι εθνικιστές και καταλανοί όπως και οι ισπανοί που χωρίς να ανήκουν σε μια ξεκαθαρισμένη πολιτική δύναμη, επιθυμούν να αγωνισθούν για την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της πατρίδας τους, για μια ισπανική 'Ισπανία, απελευθερωμένη από τα νύχια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

'Εμείς, οι κομμουνιστές, δεν εξαρτούμε τις δυνατότητες συνεργασίας με άλλες δυνάμεις, στον εθνικό αντιγιάγκικο αγώνα για τη σωτηρία της πατρίδας μας, από την βλοκκληρωτική αποδοχή του προγράμματός μας. Είμαστε διατεθειμένοι να συνεργασθούμε με όποιονδήποτε που είναι διατεθειμένος να αγωνισθεί εναντίον των γιάγκηδων.

'Οφείλουμε να διαπιστώσουμε με χαρά πως στον πατριωτικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα αποκαταστάθηκαν σημείο συνάντησης και συνεργασίας ανάμεσα σε διάφορες εθνικές δυνάμεις, τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό. Αυτό είναι ένα θετικό γεγονός στην πορεία προς τη διαμόρφωση του 'Επαναστατικού 'Εθνικού Δημοκρατικού Μετώπου. ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΝΕΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΑΦΕΣΗ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. Δεν αποβλέπει στο να πάρει το μονοπώλιο του πατριωτισμού και του αντιαμερικάνικου αγώνα. 'Αντίθετα, το Κόμμα μας είναι ο σημαοφόρος, ο οδηγητής όλων των άλλων πατριωτικών δυνάμεων διαφόρων τύπων. 'Οφείλουν να πάρουν όλες το μαχητικό τους πόστο στον αγώνα εναντίον του γιάγκικου ιμπεριαλισμού.

Στη διάρκεια των τελευταίων αυτών μηνών, ορισμένες πολιτικές δυνάμεις εκδήλωσαν ανοιχτά μια σταθερή πατριωτική αντιιμπεριαλιστική θέση, εκδηλώνοντας ταυτόχρονα την αλληλεγγύη τους με τον αντιαμερικάνικο αγώνα του βιετναμέζικου λαού. Το Κόμμα μας χαιρετίζει τις ενέργειες αυτές και καλεί αυτούς που προχώρησαν σ' αυτές να βαθίσουν ακόμα περισσότερο στο δρόμο της ενότητας όλων των αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

ΖΗΤΩ Ο ΗΡΩ-Ι-ΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ!

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ ΣΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ!

ΚΑΤΩ Η ΦΡΑΝΚΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ!

ΚΑΤΩ Ο ΓΙΑΓΚΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ!

ΕΜΠΡΟΣ, ΓΙΑ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ!

ΕΜΠΡΟΣ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ, ΔΑ-Ι-ΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΙΣΠΑΝΙΑ!

'Η 'Εκτελεστική 'Επιτροπή

του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ισπανίας (Μ.Α.)
Μαδρίτη, 'Ιούλιος 1966.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ;

«Η Φωνή του Λαού», 29/7/66

Έδω και δυό εβδομάδες περίπου, ο αστικός τύπος δημοσίευσε μία είδηση, σύμφωνα με την οποία οι αντάρτες της Κολομβίας, σε συνδιάσκεψή τους αποφάσισαν να ένωθούν και να συγκροτήσουν το «Νότιο Συνασπισμό», υπό την καθοδήγηση των αρχηγών των ανταρτών Μανουέλ Μαρουλάντα, Σίρο Καστάνο και Ζάκομπο Αρένας. Αυτό που φαίνεται περισσότερο, είναι ότι αυτή η συνδιάσκεψη συνήλθε υπό την αιγίδα του «Κομμουνιστικού Κόμματος» το οποίο προτείνει οι αντάρτες να περάσουν στην νόμιμη πάλη και στους μαζικούς αγώνες διεκδικήσεων. Μια τέτοια είδηση δεν μπορεί παρά να φέρει σύγχυση στον αναγνώστη που είναι κακά πληροφορημένος και χάνεται σε εικασίες. Πώς ένα «Κομμουνιστικό Κόμμα» μπορεί να προτείνει ένα τέτοιο συμβιβασμό, και εάν είναι αυτό που διευθύνει πραγματικά τον αγώνα, πώς γίνεται οι αντάρτες να εξακολουθούν να υπάρχουν και να δρουν;

Τό «Κομμουνιστικό Κόμμα» που γι' αυτό γίνεται λόγος εδώ, δεν είναι παρά το ρεβιζιονιστικό κόμμα. Άλλα πώς συμβαίνει ένα ρεβιζιονιστικό κόμμα να βρίσκεται μπλεγμένο στον ένοπλο αγώνα;

Στην πραγματικότητα, το ρεβιζιονιστικό κόμμα δεν καθοδηγεί τους αντάρτες που σχηματίζουν το «Νότιο Συνασπισμό» πολύ περισσότερο δεν συμμετέχει στην ένοπλη δράση. Οι αντάρτες υπάρχουν σε μεγάλη κλίμακα στην Κολομβία από το 1948. Η συντριπτική πλειοψηφία των ήγετων τους ήταν τότε φιλελεύθεροι αρχηγοί και υπολογίζονταν σε εκατοντάδες χιλιάδες μέλη. Άλλα μετά από το πραξικόπημα του στρατηγού Ρόζας Πινίλλα, αυτός κατάφερε με άπατηλες υποσχέσεις, αυτό που θα ήταν αδύνατο να πετύχει με τις ένοπλες αντιδραστικές δυνάμεις: την παράδοση του 90% περίπου των ανταρτών, που με διαταγή των φιλελεύθερων ήγετων, παρέδωσαν τα όπλα τους στην κυβέρνηση.

Ήταν 13 Ιουνίου το 1953. Είναι γνωστή η συνέχεια... οι σφαγές που ακολούθησαν... Άλλα οι κομμουνιστές δεν παρέδωσαν τα όπλα τους. Συγκροτήθηκαν κυρίως σε ομάδες αυτοάμυνας, ομάδες ένοπλων αγροτών έτοιμες ν' αποκρούσουν τις επιθέσεις που κυβερνητικού στρατού. Οι κυριότερες βάσεις τους βρίσκονταν στην Μακετάλια, Ρίο Σικίτο, Έλ Πάτο, Σουμαπάξ, Λινέα ντελ Φερροκαρρίλ στην περιοχή του Τολίμα.

Η κυβέρνηση του Ρόζας Πινίλλα έπεσε στα 1957. Οι αντάρτες που ήταν γερά δχυρωμένοι στις αυτόχθονες ζώνες επωφελήθηκαν από αυτήν την κατάσταση. Άλλα εν τω μεταξύ ένας ήγέτης αντάρτης κατόρθωσε να επιβληθεί. Πρόκειται για τον Μανουέλ Μαρουλάντα ο οποίος ενώ διατηρεί τώρα σχέσεις με το ρεβιζιονιστικό κόμμα αγνόησε τις λανθασμένες και συμβιβαστικές εντολές αυτού του κόμματος και εφάρμοσε δική του γραμμή ταχιακής και στρατηγικής.

Από το 1963, οι ζώνες της παθητικής θύνης χρειάστηκε ν' αλλάξουν μέθοδο αγώνα. Αυτή τη χρονιά, η κυβέρνηση εξαπόλυσε μία έκστρατεία μεγάλης εκτάσεως για να εκδιώξει τους αντάρτες από τις ονομαζόμενες «ανεξάρτητες δημοκρατίες». Αυτή η έκστρατεία συνεχίστηκε στο 1964 και ο στρατός των ανδρείκλων πέτυχε να διώξει τους αντάρτες από ένα

μεγάλο μέρος της περιοχής του Τολίμα, όπως της Μακετάλια, Ρίο Σικίτο και Γκουαγιαμπέρο. Οι αντάρτες διώχθηκαν αλλά δεν συντρίφθηκαν. Τότε ακριβώς οι ρεβιζιονιστές δυνάμωσαν την πίεσή τους για να εγκαταλείψουν οι αντάρτες τον ένοπλο αγώνα στα βουνά και να περάσουν στην νόμιμη πάλη στις πόλεις.

Γιαρχει ένα είδος άμοιβαίου εκβιασμού ανάμεσα στον Μαρουλάντα και το ρεβιζιονιστικό κόμμα, ο ένας έχει την ανάγκη του άλλου για να επιζήσει. Ο Μαρουλάντα έχει ανάγκη ενός πολιτικού οργανισμού που να τον στηρίξει. Το ρεβιζιονιστικό κόμμα έχει ανάγκη να κρατάει επαφή με το ανταρτικό για να ρίχνει στάχτη στα μάτια των μαζών και των επαναστατών ισχυριζόμενο ότι κάνει κάτι, δημιουργώντας την αταπάτη ότι έχει ακόμη ομάδες... Σ' αυτή την άμισθαιρα παζαρεύματος, συνήλθαν οι αντάρτες, τον περασμένο χρόνο για να συγκροτήσουν το Νότιο Συνασπισμό. Ο Μαρουλάντα ήθελε να περάσει στον πόλεμο έλιγμων και πρότεινε την ένωση όλων των ανταρτών που δρούσαν στο ίδιο μέρος της χώρας, πράγμα που ήταν αντίθετο με τις θέσεις του Ζιλιμπέρτο Βιέρα, γενικού γραμματέα της ρεβιζιονιστικής ομάδας. Παρά την εξαγγελθείσα συμφωνία από τον αστικό τύπο ανάμεσα στο ανταρτικό και στη ρεβιζιονιστική ομάδα, τα γεγονότα των προσέχων μηνών θα μάς δείξουν ποιός πραγματικά υπερίσχυσε.

Οι αντάρτες της Νοτίου Κολομβίας θα σταματήσουν τον ένοπλο αγώνα για να περάσουν στη λεγόμενη νόμιμη πάλη μέσα στις πόλεις και να σφαγούν σαν τ' αρνιά ή θα επιμείνουν στον ένοπλο αγώνα στηριζόμενοι στις αγροτικές μάζες ως τη τελική νίκη. Αυτό θα το δούμε στο κοντινό μέλλον.

Στις 6 Ιανουαρίου 1965, εκατό αντάρτες κατέλαβαν μια πόλη 20 χιλιάδων κατοίκων, το Σιμακόλα, δέκα πέντε χιλιόμετρα από μια μεγάλη πόλη την Σοκόρο. Λίγο αργότερα η ίδια ομάδα κατέλαβε το Παπαγιάλ, άλλη πόλη του νομού Σανταντέρ και συγκέντρωσε τη δραστηριότητά της κοντά στον Σάν Βισέντε στον ίδιο νομό της Βόρειας Κολομβίας. Έτσι ο Έθνικος Απελευθερωτικός Στρατός έκαμε την εμφάνισή του στη σκηνή. Έχει ήγέτη τον Βίκτωρ Μεντίνα και τον Φάμπιο Όζέντα καθώς και άλλους διανοούμενους της αριστεράς έξωκομματικούς. Μετά το ξέσπασμα της εξέγερσης στον Άγιο Δομίνικο ή Κολομβία κηρύχθηκε σε κατάσταση πολιορκίας. Τότε ο παπᾶς Καμίλο Τόρρες οίχθηκε στη μάχη και συνέτριψε στην ουσία την κατάσταση πολιορκίας. Η αντίδραση κινήθηκε άμέσως και ο Καμίλο Τόρρες διώχθηκε από τον κληρο και κυνηγήθηκε. Λόγω της επιρροής που έχει η καθολική Έκκλησία στην Κολομβία, η στάση του είχε μεγάλη απήχηση σ' όλη τη χώρα. Οργάνωσε δική του επαναστατική κίνηση καλώντας όλους τους έξωκομματικούς. Το Σεπτέμβριο του 1965, το Ένωμένο Μέτωπο καθοδηγούμενο από τον Καμίλο Τόρρες οργάνωσε την πρώτη συνάντηση σπουδαστών, εργατών και αγροτών. Στη διάρκεια αυτού του συνεδρίου, εγκατέλειψαν το Μέτωπο όλοι οι ψευτοεπαναστά-

(Συνέχεια στη σελίδα 48)

ΤΟ ΔΟΛΛΑΡΙΟ ΚΑΙ Η ΛΙΡΑ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ

ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΛΟΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ

*Άρθρο του ὀργάνου τοῦ Κ.Κ.Βελγίου «Ἡ Φωνὴ τοῦ Λαοῦ», τῆς 29/7/66

«Συνεχίζουμε νὰ συζητᾶμε μὲ πολὺ ἀργὸ ρυθμὸ πάνω σ' ἓνα ἡφαίστειο τὸ ὁποῖο μπορεῖ ξαφνικὰ νὰ ἐκραγεῖ, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐκραγεῖ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1931. Βεβαίως ἀπὸ τότε ἡ συνεργασία μεταξὺ τῶν κεντρικῶν τραπεζῶν ἔχει ἐξελιχθεῖ. Ἀλλὰ ὅλα τὰ ἀνακουφιστικὰ ποὺ ἔχουν υἱοθετηθεῖ ἀπὸ τότε μᾶς βοήθησαν ἀπλῶς νὰ ζοῦμε... ἐπικινδύνως. Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, ἡ κρίσις τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1931 θὰ εἶχε ἤδη ἐπαναληφθεῖ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1960.

Τὰ γεγονότα τοῦ 1965 δείχνουν ὅτι βρισκόμαστε πολὺ κοντὰ στὸ τέλος τῆς προθεσμίας».

Αὐτὲς τὲς ἀπαισιόδοξες παρατηρήσεις γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ΗΠΑ διετύπωσε τελευταῖα ἔνας γνωστὸς ἀμερικανὸς οἰκονομολόγος, ὁ καθηγητὴς Τριφφὲν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γέιλ.

Αὐτὸς εἶναι ποὺ μιλάει γιὰ «ἀνακουφιστικὰ», αὐτὸς συγκρίνει τὴ σημερινή κατάσταση μ' αὐτὴ ποὺ προηγήθηκε τῆς μεγάλης κρίσεως πρὶν τριάντα χρόνια, αὐτὸς εἶναι τέλος ποὺ βλέπει μὲ πολὺ σκοτεινὰ χρώματα τὸ ἄμεσο μέλλον.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ πληθωρισμὸς ξαπλώνεται γρήγορα σ' ὅλες τὲς καπιταλιστικὲς χώρες καὶ τοὺς θέτει ὅλο καὶ δεξιότερα προβλήματα. Αὐτὰ τὰ προβλήματα εἶναι συνδεδεμένα μὲ ὅλα τ' ἄλλα φαινόμενα προάγγελους τῆς κρίσεως, ποὺ συχνὰ ἔχουμε ἀναλύσει σ' αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα.

Ποῦ ὀφείλεται ἡ σημερινή κατάσταση;

ΟΤΑΝ ΤΟ ΔΟΛΛΑΡΙΟ ΚΑΙ Η ΛΙΡΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΘΟΥΝ ΣΣ ΧΡΥΣΟ

Εἶναι καθιερωμένο, οἱ διεθνεῖς ἐμπορικὲς ἀνταλλαγὲς νὰ γίνονται μὲ χρυσό, τὸ μόνον διεθνὲς νόμισμα. Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ χώρες προσπαθοῦν νὰ συσσωρεύουν στὰ χρηματοκιβώτια τῶν κεντρικῶν τῶν τραπεζῶν ἀποθέματα χρυσοῦ ποὺ θὰ

τοὺς ἐπιτρέψουν, σὲ περίπτωσι ποὺ χρειασθεῖ, ν' ἀντιμετωπίσουν ἓνα ἔλλειμμα στὸ ἰσοζύγιό τους πληρωμῶν.

Ἀλλὰ ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο, οἱ ΗΠΑ, ποὺ τὸ ἰσοζύγιό τους ἦταν πλατεῖα πιστωτικὸ (ἡ βιομηχανία τους δὲν καταστράφηκε ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἦταν πολὺ ἀναπτυγμένη καὶ ἀναζητοῦσε παντοῦ ἀγορές), οἱ ΗΠΑ λοιπόν, ἐπέβαλλαν τὸ δολλάριο σὰν διεθνὲς νόμισμα ἰσοτίμως μὲ τὸ χρυσό.

Τὸ ἴδιο συνέβηκε καὶ μὲ τὴ στερελίνα. Αὐτὰ τὰ δύο νομίσματα ἰσοδυναμοῦσαν μὲ χρυσό γιὰ τοὺς διεθνεῖς διακανονισμοὺς καὶ συνεπῶς σὰν ἀποθεματικὰ νομίσματα γιὰ τὲς κεντρικὲς τράπεζες τῶν διαφόρων χωρῶν τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τότε, βρίσκει κανεὶς λοιπόν, στ' ἀποθέματα ὅλων τῶν χωρῶν μὲ σπάνιες ἐξαιρέσεις:

Νομίσματα τῶν χωρῶν ποὺ ἔχουν κανονικὲς ἐμπορικὲς σχέσεις (π.χ. τὸ Βέλγιο κατέχει ἀποθέματα γαλλικῶν φράγκων, γερμανικῶν μάρκων, φλορινιῶν τῶν Κάτω Χωρῶν, γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ ταχτικοῦ τοῦ ἐμπορίου μὲ τὲς διαφορὲς αὐτῆς χώρες).

Χρυσό, δολλάρια καὶ στερελίνας γιὰ τὲς σχέσεις τους μὲ τὲς ἄλλες χώρες καὶ μὲ τοὺς διεθνεῖς οἰκονομικοὺς οργανισμοὺς.

Τὸ σύστημα τοῦ δολλαρίου «καλὸ ὅπως τὸ χρυσό» λειτουργοῦσε ὅσο καιρὸ τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν τῶν ΗΠΑ παρέμενε πιστωτικόν. Οἱ δυσκολίες ἀρχισαν ὅταν τὸ ἰσοζύγιο γίνηκε ἀρνητικόν, ὅταν οἱ ΗΠΑ ἔπρεπε νὰ πληρώσουν στὸ ἐξωτερικὸ περισσότερον χρῆμα ἀπ' ὅσο εἶχαν εἰσπράξει οἱ ἴδιες.

Σήμερα δὲν εἶναι μόνον οἱ δυσκολίες, ὅλο τὸ σύστημα βρίσκεται σὲ πτώσι «πλησιάζει τὸ τέλος τῆς περιόδου» π ρ ο θ ε σ μ ί α ς ὅπως λέει ὁ καθηγητὴς τοῦ Γέιλ.

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

α) Ἀπὸ ποῦ προέρχονται οἱ δυσκολίες;

Προέρχονται κυρίως, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν τῶν ΗΠΑ εἶναι χρεωστικόν.

ΟΙ ΗΠΑ εξακολουθούν να εξαγουν περισσότερα εμπορεύματα από όσα αγοράζουν από το εξωτερικό. Το εμπορικό τους λοιπόν ισοζύγιο είναι θετικό, αν και το πιστωτικό τους ισοζύγιο έχει τάση να μειώνεται.

Αλλά τα αμερικάνικα κεφάλαια, επενδύονται όλο και περισσότερο στο εξωτερικό, κυρίως στις χώρες της Κοινής Αγοράς. Αυτό αντιπροσωπεύει κάθε χρόνο σημαντικές εξαγωγές σε δολάρια.

Αυτές οι εξαγωγές, εντούτοις, απέχουν πολύ από το να ισοφαρίζουν εκείνες τις εξαγωγές που απαιτούν ή συντήρηση των στρατιωτικών βάσεων παντού σχεδόν στον κόσμο και ο πόλεμος του Βιετνάμ.

Οι επιθέσεις του γιάγκιου ιμπεριαλισμού, τα έξοδα των εξοπλισμών, ή κλιμάκωση στο Βιετνάμ αποδίδουν θεαίως ύψηλα κέρδη στο χρηματιστικό αμερικάνικο κεφάλαιο, αλλά επί του πεδίου των εθνικών και διεθνών οικονομικών αυτές οι πολεμικές δαπάνες προστιθέμενες στις εξαγωγές κεφαλαίων οδηγούν σ' ένα καλπάζοντα πληθωρισμό.

6) Γενίκευση του πληθωρισμού και μεταφορά των αποθεμάτων χρυσού.

Έπειδή τα δολάρια έθεωρούντο σαν διεθνή μέσα πληρωμών ισότιμα με το χρυσό, οι ΗΠΑ άρχισαν να εκδίδουν αλογάριαστα χαρτονομίσματα, για να ταχτοποιήσουν τα χρέη τους στο εξωτερικό. Ο όγκος των εισερχομένων δολλαρίων στα περισσότερα των χρηματοκιβωτίων των κεντρικών τραπεζών των καπιταλιστικών χωρών αυξάνει κανονικά. Τα αποθέματα δολλαρίων σ' όλο τον κόσμο (χωρίς να συμπεριληφθούν τα στον των διεθνών οικονομικών οργανισμών) έφθασαν από 6 δισ. 16 εκατομ. δολάρια το 1953 σε 12 δισ. 176 εκατομ. το 1962, δηλαδή μια αύξηση 100% σε δέκα χρόνια.

Το δολλάριο «κατ' αρχήν» ανταλλάσσεται με χρυσό. Μ' αυτή την έννοια επεβλήθη σαν διεθνές νόμισμα.

Όμως, εάν εκδίδεται όλοταχώς χαρτονομίσματα τα αποθέματα χρυσού της Όμοσπονδιακής Τράπεζας των ΗΠΑ, μειώνονται, πράγμα που συνετελεί ώστε τα δολάρια που βρίσκονται στον κόσμο να έχουν όλο και λιγότερη αξία.

Για ν' αντιμετωπίσουν τον πληθωρισμό που τις κατακλύζει όλο και περισσότερο, οι καπιταλιστικές χώρες, χορεσμένες από δολάρια, άρχισαν να απαιτούν την πληρωμή σε χρυσό.

Όλος ο κόσμος θυμάται τις πληρωμές που απαιτήσε η Γαλλία, γιατί ήταν θεαματικές, όταν ο Ντε Γκώλ ζήτησε μονομιάς την πληρωμή τραστίων ποσών. Αλλά όλες οι καπιταλιστικές χώρες, ακόμη και η βελγική κυβέρνηση, που φέρεται τόσο δουλικά προς την Οδάσιγκτων, έχουν επίσης μετατρέψει ένα μέρος των δολλαρίων τους σε χρυσό.

Νά ποιά ήταν η εξέλιξη των αποθεμάτων χρυσού για την ίδια περίοδο των δέκα χρόνων, στον παρακάτω πίνακα (σε εκατομ. δολάρια):

	1953	1962
ΗΠΑ	22.091	16.057 (— 27%)
Όμοσπ. Γερμ.	325	3.679 (+1032%)
Ελβετία	1.458	2.667 (+ 83%)
Γαλλία	617	2.587 (+ 319%)
Ιταλία	346	2.243 (+ 548%)
Κάτω Χώρες	737	1.581 (+ 115%)
Βέλγιο	776	1.365 (+ 76%)

Είναι περιττό να πούμε ότι οι εξαγωγές χρυσού άνησυχούν την κυβέρνηση των ΗΠΑ και πολύ περισσότερο επειδή εάν έπρεπε να διπλασιασθούν, δεν θα μπορούσε πια να τις αντιμετωπίσει.

γ) «Φάρμακα» όλο και πιο πρακτικά τα μὲν από τα δέ.

Έμπρός σ' αυτή την κατάσταση ή οποία χειροτερεύει συνεχώς, ή κυβέρνηση Τζόνσον πλησιάζει όλο και περισσότερο προς το τέλος της.

Ανίκανη να θεραπεύσει ριζικά την διαφυγή του χρυσού, έφειρόσκει ύπεκφυγές, που δεν ταχτοποιούν τίποτε αλλά βοηθούν κατά την όμολογία του καθηγητή Τριφφέν, στο να ζει έπικινδύνως.

Ας αναφερθούμε για λίγο στα γελοία μέτρα όπως είναι οι περιορισμοί στα έξοδα των αμερικανών τουριστών στο εξωτερικό ή ο «έκούσιος» περιορισμός των επενδύσεων των αμερικάνικων κεφαλαίων στις άλλες χώρες.

Τα μέτρα που πάρθηκαν στο επίπεδο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου είχαν μια άλλη σημασία αν και δεν ήταν παρά ένα «μπάλωμα».

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο που ιδρύθηκε μετά τον πόλεμο, είχε σκοπό «να βοηθήσει» τις χώρες με δραχυνπρόθεσμα δάνεια.

Το Νομισματικό Ταμείο δεν μπορούσε παρά να κρατάει στα χρηματοκιβώτια του όρισμένη ποσότητα (μερίδα QUOTA) από κάθε νόμισμα, έτσι οι χώρες ήταν ύποχρεωμένες, όταν ή μερίδα του δικού τους νομίσματος έφθανε τα έπιτρεπόμενα όρια να πληρώνουν το Ταμείο, είτε μ' ένα ισχυρό νόμισμα (δολλάρια, στερλίνα, μάρκο κλπ.) είτε με χρυσό.

Όταν όρισμένες χώρες άρχισαν να έχουν τόσα δολάρια που δεν ήξεραν τί να τα κάνουν πιά, έπληρωναν τα χρέη τους στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο μ' αυτό το νόμισμα. Και ή ποσότητα των δολλαρίων που βρίσκóταν στα χρηματοκιβώτια του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου άρχισε ν' ανεβαίνει, ν' ανεβαίνει όσπου έφθασε σχεδόν την έπιτρεπόμενη μερίδα.

Από αυτή τη στιγμή, οι χώρες κάτοχοι δολλαρίων στράφηκαν προς τις ΗΠΑ για να τους ζητήσουν χρυσό σε αντάλλαγμα των δολλαρίων τους και να πληρώσουν με το κίτρινο μέταλλο τα χρέη τους προς το Ταμείο.

Οι ΗΠΑ έβηκαν τότε ένα πραγματικό κόλπο. Αγοράσαν ισχυρά νομίσματα του Ταμείου (γαλλικά φράγκα, μάρκα κλπ.) και τα ξαναπουλούσαν αντί χρυσού στις χώρες που έκλιπαρούσαν την ανταλλαγή των δολλαρίων τους.

Καθώς το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο δεν άρνιέται τίποτε στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, συμφώνησε τα δολάρια που προμήθευαν οι ΗΠΑ για ν' αγοράσουν τ' άλλα νομίσματα να μην συμπεριλαμβάνονται στην μερίδα (QUOTA).

Προς το παρόν, έτσι λειτουργεί το σύστημα. Περιμένουμε με περιέργεια τί θα έπνοήσουν οι ειδικοί της Οδάσιγκτων την ήμερα, που χάρις στις φροντίδες τους, τ' άλλα ισχυρά νομίσματα θα φθάσουν έπίσης την δική τους μερίδα (QUOTA).

Ένα άλλο φάρμακο που αντιμετωπίζεται θα ήταν να καταργηθεί το κάλυμα σε χρυσό στα δολάρια που κυκλοφορούν στο έσωτερικό των ΗΠΑ. Πρόπει να γνωρίζουμε πράγματι ότι το μεγαλύτερο μέρος του αποθέματος χρυσού που βρίσκεται ακόμη στις ΗΠΑ προορίζεται για την κάλυψη της νομισματικής κυκλοφορίας στο έσωτερικό της χώρας. Εάν αυτό το κάλυμμα καταργηθεί, οι ΗΠΑ θα είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσουν, για λίγο καιρό ακόμη τις απαιτήσεις πληρωμών του έσωτερικού.

Αλλά ακόμη μια φορά, πρόκειται για μια «λύση» που άναβάλλει για λίγο την αναπόφευκτη λήψη της προθεσμίας, συσσωρεύοντας τα στοιχεία που θα την κάνουν ακόμη περισσότερο έχρηκτική. Αυτή είναι τέλος ή μέθοδος των κακών οικονομολόγων που οδηγεί στην ξαφνική χρεωκοπία.

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΗΣ ΣΤΕΡΛΙΝΑΣ

Η στερλίνα, όπως το δολλάριο, είναι ένα νόμισμα που χρησιμοποιείται στους διεθνείς λογαριασμούς και συνεπώς, σαν αποθεματικό νόμισμα στις κεντρικές τράπεζες των καπιταλιστικών χωρών.

Αν και τα αποθέματα χρυσού της Μεγάλης Βρετανίας ήταν έλαφρώς ύψωμένα για την περίοδο των δέκα χρόνων που

ἀναφέρουμε παραπάνω (1953—1962) ή στερελίνα συναντάει σήμερα, σύμφωνα με την ομόφωνη γνώμη των ξένων οικονομολόγων μια αδόξατομένη δυσπιστία, που θα πλήξει αβριο και τὸ δολλάριο.

Νά ποία εἶναι ή πορεία τῶν ἀποθεμάτων βρετανικοῦ χρυσοῦ γιὰ τὴν περίοδο που ἐξετάζουμε (σὲ ἑκατομ. δολλάρια):

	1953	1962
Μεγάλη Βρετ.	2.263	2.581 (+ 14 %)

Στὴ διάρκεια τῆς ἴδιας περιόδου, τὰ ἀποθέματα τῆς στερελίνας στὰ κινώτια τῶν κεντρικῶν τραπεζῶν ὅλων τῶν χωρῶν (μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀποθεμάτων τῶν διεθνῶν οικονομικῶν οργανισμῶν) ἔφθασαν ἀπὸ 8 δισ. 148 ἑκατ. σὲ 6 δισ. 583 ἑκατομ. (αὐτὰ τὰ δυὸ ποσὰ ἐκφράζονται σὲ δολλάρια). Ἐπάρχει λοιπὸν μιὰ τάση πρὸς πτώση που συνεχίζεται κανονικά. Σήμερα ἐπιδεινώνεται. Δὲν θέλουν πιά τὴ λίρα.

Αὐτοὶ που τίς ἔχουν πῆς πουλοῦν, ἀκόμα και με ζημιὰ, και ή τιμὴ τοῦ συναλλάγματος θὰ ἔπεφε καταστρεπτικά, ἐὰν ή τράπεζα τῆς Ἀγγλίας δὲν ἔκανε ή ἴδια σημαντικὲς ἀγορές, γιὰ νὰ κρατήσει τίς τιμές.

Πρέπει ἄλλωστε νὰ σημειώσουμε ὅτι ή τράπεζα τῆς Ἀγγλίας δὲν εἶναι ή μόνη που ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν τύχη τῆς στερελίνας. Οἱ ἄλλες καπιταλιστικὲς χώρες τῆς ἔχουν ἐπίσης ἐπανεπιλημμένα ἐκδηλώσει τὴν «ἀλληλεγγύη τους». (Πρόκειται ἐννοεῖται γιὰ μιὰ συμφεροντολογικὴ ἀλληλεγγύη, γιατί ἐὰν ὑποτιμηθεῖ ή λίρα, κινδυνεύει ὅλο τὸ καπιταλιστικὸ διεθνὲς νομισματικὸ σύστημα νὰ καταρρεύσει).

Τὸ Διεθνὲς Νομισματικὸ Ταμεῖο και κυρίως ή «Λέσχη τῶν Δέκα» που περιλαμβάνει τὰ πῶ πλούσια μέλη του, συμφώνησαν κιόλας τρεῖς φορές γιὰ τὴ χορήγηση σημαντικῶν προκαταβολῶν πρὸς τὴ Μεγάλη Βρεταννία γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ οικονομικά της.

Ἀλλὰ ή σοσιαλδημοκρατικὴ βρεταννικὴ κυβέρνηση, πιστὸς

ὕπνρετης, ὅπως πάντα, τῶν καπιταλιστικῶν συμφερόντων δὲγ ἀρκεῖται σ' αὐτὰ τὰ μέτρα που προέρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Γιὰ νὰ βοηθήσει τὴ στερελίνα, ἐφάρμοσε ἐπίσης πολιτικὴ «λιτότητα» σὲ βάρος τῶν ἐργαζομένων μαζῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

Στὸ λόγο του στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀνέπτυξε λεπτομερῶς αὐτὰ τὰ μέτρα. Τὸ πῶ θεαματικὸ ἀνέμεσα στ' ἄλλα εἶναι ἕνας νέος φόρος «ἐπὶ τῆς ἐργατικῆς δύναμης» που θὰ ἔχει γιὰ ἀμεσο ἀποτέλεσμα ν' αὐξήσει σημαντικὰ τὴν ἀνεργία.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Ἡ κατάσταση που βλέπουμε τόσο τοῦ δολλαρίου και τῆς λίρας, ὅσο και αὐτὴ τοῦ διεθνoῦς νομισματικοῦ συστήματος στὸ σύνολό του, εἶναι μιὰ κατάσταση φθορᾶς. Ὅλοι εἶναι σύμφωνοι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, συμπεριλαμβανομένων τῶν πῶ γνωστῶν ἀστών οικονομολόγων.

Καὶ ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν φθίνουσα κατάσταση, δὲν ὑπάρχουν παρὰ γελοῖα μέτρα, προσωρινῶς ἀνακουφιστικά, αὐτὸ που ὁ καθηγητὴς τοῦ Γεῖλ ἀποκαλεῖ «συζητᾶμε με πολὺ ἀργὸ ρυθμό».

Ὅτε οἱ λογιστικὲς ταχυδακτυλογιές τοῦ Διεθνoῦς Νομισματικοῦ Ταμεῖου ὅτε οἱ περιορισμοὶ στὰ τουριστικὰ ἐξοδα, ὅτε τὰ ἀξανάμενα δάνεια που παραχωροῦνται στὴ Μεγάλη Βρεταννία (ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀρισμένα μόλις εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα γιὰ τὴν πληρωμὴ ἄλλων ἀνοιχτῶν χρεῶν) θὰ ἐμποδίσουν τὸ ὑφαίστειο νὰ ἐκτραγεῖ ὅπως τὸ 1930.

Αὐτὸ τὸ σημάδι, και πολλὰ ἄλλα, προαγγέλουν πλατεῖα οικονομικὴ κρίση χωρὶς προηγούμενο, μέσα στὴν ὁποία θὰ καταποντιστοῦν οἱ καπιταλιστὲς που εἶναι πρὸς τὸ τέλος τους.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ;

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 45)

τες και ή μικροαστικὴ τάξη ἀπομακρύνετο ἀπὸ αὐτό, στὸ βαθμὸ που τὸ μέτωπο ἐνίσχυε τοὺς δεσμούς του με τίς μάζες. Γιὰ λίγο διάστημα δὲν γινόταν λόγος γιὰ τὸν Καμίλο Τορρές, ὅταν στὶς 7 τοῦ περασμένου Ἰανουαρίου ἀνήγγειλε ὅτι θὰ προσχωροῦσε στὸν Ἑθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Στρατό. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ δολοφονήθηκε. Μετὰ τὸν θάνατό του τὸ Ἐνωμένο Μέτωπο που δημιούργησε, διαλύθηκε. Ἐνας τομέας, ὁ πῶ σημαντικὸς πέρασε στὸν Ἑθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Στρατό. Ἔτσι αὐτὴ ή τελευταία ὁργάνωση ἀπέκτησε ἀρχηγούς, ὅπως τὸν Τζούλιο Σεζάρ Κόρτες, πρόεδρο τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημιακοῦ Μετώπου και τὸν Τζέμ Ἀρένας, που ἦταν ἡγέτης στὶς σπουδαστικὲς ἀπεργίες τοῦ 1962 και 1964. Ὁ Τζέμ Ἀρένας, που ἦταν ὑπασπιστὴς τοῦ Καμίλο Τορρές φυλακίσθηκε ἀπὸ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1965. Ὁ ἄλλος τομέας τοῦ Ἐνωμένου Μετώπου θέλει νὰ διαλυθεῖ με τὴν δικαιολογία ὅτι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ της ή ομάδα δὲν ἔχει λόγο ὑπάρξεως.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1964, ή Κομμουνιστικὴ Νεολαία τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ κόμματος, στὴ διάρκεια τοῦ πέμπτου συνεδρίου της ἀπομάκρυνε τοὺς ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες της. Τὸν Ἰούλιο τοῦ

1965 συγχροτήθηκε με τὴ σειρά του τὸ Μαρξιστικὸ-Λενινιστικὸ Κόμμα με τὴ συμμετοχὴ βασικά τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας. Τὸ κόμμα ἔδωξε τὸ Βιέρα, κήρυξε τὸν ἑνοπλο ἀγῶνα και ὁργάνωσε ἀντάρτικο. Σήμερα τὸ Μαρξιστικὸ Λενινιστικὸ Κόμμα ὁργανώνει τὸ ἀντάρτικο στὸ κέντρο τῆς Κολομβίας.

Ἀλλὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὑπάρχει τὸ ἐργατοσπουδαστικο-ἀγροτικὸ κίνημα που σχηματίσθηκε ἀπὸ τοὺς πρώτους που διώχθηκαν ἀπὸ τὸ ρεβιζιονιστικὸ κόμμα. Τὸ Μ.Ο.Ε.Κ. —τ' ἀρχικά στὰ ἰσπανικά τοῦ κινήματος— ἔχει βάσεις στὴν ὕπαιθρο κοντὰ στὸ Μπογκότα.

Ἀνακεφαλαιώνοντας, τέσσερα ἀντάρτικα κινήματα δροῦν σήμερα στὴν Κολομβία, τὸ Κολομβιανὸ Ἐπαναστατικὸ Μέτωπο ή «ὁ Νότιος Συνασπισμός» με ἡγέτη τὸν Μανουὲλ Μαρουλάντα ὁ ὁποῖος δρᾷ στὸ Νότιο μέρος τῆς χώρας. Ὁ Ἑθνικὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατὸς με ἡγέτες τοὺς Βίκτωρ Μεντίνια και Φάμπιο Ὁζέντα στὸ Μπορά. Τὸ Μαρξιστικὸ-Λενινιστικὸ Κόμμα στὸ κέντρο και τὸ Μ.Ο.Ε.Κ. κοντὰ στὴν Μπογκότα.

Ἡ πορεία τῆς ἐνοποίησης τῶν πραγματικὰ ἐπαναστατικῶν δυνάμεων εἶναι ἀργή ἀλλὰ προχωρεῖ ἤδη πρὸς τὰ ἐμπρός.